

Adalet Bakanlığı Koltuğunda Katliamcılar Geçidi

partileri başkaydı;
kafaları aynı
politikaları
aynı oldu!

**AKP iktidarı ve
Adalet Bakanı Cemil Çiçek
adlarını katliamcılar
arasına mı yazdıracak?**

Oltan
Sungurlu

Mehmet
Ağar

Şevket
Kazan

H. Sami
Türk

Aysel
Çelikel

....

Ekmek ve Adalet

Haftalık Dergi

Sayı: 43

12 Ocak 2003

FIYAT (KDV Dahil) 750 000
EUROPE: 3 EURO

www.ekmekveadalet.com

**Her yerde
üsler
kapatılsın!
Talebini haykıralım**

**Sansürleri
yalanları
parçalayan
direniş
gündemden
silinemiyor!**

**Bu topraklar
üzerinde
söz ve karar hakkı
bizimdir:
Her yerde,
her biçimde
irademizi
ortaya koyalım!**

Ekmek

Adalet

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

Umudun Resmini Yapan Halkım...

Mutluluğun resmini yapabilen bir ressam çıktımı bilemiyoruz; ama umudun resminin yapıldığını biliyoruz. Bu resmin, bu resimlerin ressamı biziz. Zulmün, açlığın içinde, umudun resmini yapıyor vefakar, cefakar halkımız. Tabutun içindekilerle, tabutu omuzlayanlarıyla, yüzlerle, binlerle, uzayıp giden kızıl bayrak deniziyle biziz bu resmin ressamı.

Mezar taşları arasında kıvrım kıvrım bir kortej ilerliyor. Yüzlerce insan, beyaz mezar taşları arasında kızıl bayraklarıyla acısını, öfkesini ve şehidini taşıyor.

Bu mezarlık bu ülkede. Bu beyaz taşlar arasında umudun ve kararlılığın şiirini yazan bizim halkımız. Biziz tabutu giden. Biziz tabutu omuzlayan. Biziz kuş uçmaz, kervan geçmez dağ başlarında, "medya"nın hiç görmeyeceğini ve göstermeyeceğini bile bile binlerle yürüyen. Biziz gecekonduların çamurlu yollarını, lekesiz bayraklarımızla arşınlayan. Biziz kar fırtına demeden, en büyük fırtınalara göğüs germiş direnişçilerimizi omuzlarımızda taşıyan.

Bir değil, beş değil, on değil... Gören gözler yorulur, duyan kulaklar yorulurken, biziz yorulmayan. "Bittiler" diyen demagogiler, "tecrit oldular" fetvası veren spekülasyonlar yok burada. Burada hayatın, gerçeğin kendisi var. Burada biz varız. Burada hiç bir karanlığın, hiç bir fırtınanın yok edemediği umut var.

Kuşatılmış, yakılmış yıkılmış hapis-hanelerin, bombalanmış ülkelerin, akıllı bombaların, uçak gemilerinin resimlerinden başka bir resme yer verilmeyen emperyalist dünyanın galerilerine, işte bu resimleri sokuyoruz; bizim çizdiğimiz resimler değiştiriyor galerinin karanlık, kasvetli havasını. İnançsızlıktan kurumuş beyinlere, aklıktan erimiş bedenlerimizle umut ekiyoruz. Umutsuzluktan buruşmuş yüreklerle, dalgalanan kızıl bayraklarımızla karanfilleri ekiyoruz...

Eyy, beyaz mermerler arasında kızıl bayrakları dalgalandırarak umudun resmini çizen ressam; ölünmez mi senin uğruna, yürünmez mi senin için düşmanın üstüne! Eyyy dalgalanan bayrakların ressamı, sen varken umut tükenir mi!

Irak'ta Canlı Kalkan

"İzlemek yerine, mücadele ederek ölmeyi tercih ediyorum"

Nasıl bir Üniversite?

Gençlik, "katılımcı tartışma" diyen Mumcu'ya cevap veriyor: "Bizim karar almadığımız üniversite, bizim değildir!"

DENETLENEMEYEN HUKUKSUZ ORDU

YAŞ kararlarını bırakın; Genelkurmay'ın bütçesini, OYAK'ı onaylıları denetleyebiliyor musunuz?....

Fotoğraflarla Tarihimiz

Tarih:
On yıllardır süregelen bir tarih

ANALAR VE EVLATLARI

Sen ağlama anam
Dertlerim çoktur
Çektiğim çilenin hesabı yoktur.
Yiğitlik yolunda üstüme yoktur
Eşkiya dünyaya hükümdar olmaz

Kaç bin, kaç onbin ana yavrusunu "infaz" alanlarından, hapishanelerden alıp mezarlıklara taşıdı bu ülkede, biliyor musunuz?
Eşkiya hüküm sürdüğü içindir bu zulüm.
Eşkiya dünyaya hükümdar olmasın diyor bu tün bu acılar, ayrılıklar, ölümler.

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve

Adalet

Ekmek ve Adalet Dergisi
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Ali Ercan Gököğlu
Adresi: İnebey Mahallesi İnkap Caddesi Oto Han 55/54 Aksaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyatı: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro

Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro

İngiltere: E 2
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Ankara: 3. Beyler Cad. 850. Sokak Yaparay İş Hanı No: 31/501 Kocak Tel-faks: 0 232 446 27 96
Kocaeli: Ömerpaşa Mah. Akça Cami Kat. No: 30 Kat: 2
Tel-fax: 0262 325 58 06
Maliye: Dabakhan Mah. Eskişehir Cad. Kardeşler İğham Kat: 3 No: 15
Tel-faks: 0 422 325 24 61
Menteşe: Kiremitçane Mah. 4006 sk. Müzeyyen Boro İğham No: 9 kat: 1 Daire 13
Samsun: Talimhane Cad. Bozokçuy İş Hanı Kat: 3/42
Tel-faks: 0 362 435 35 80
Tatvan: Kemerkaya Mah. Kunduracılar cad. Döndüğü sokak Postahar İğham Kat:1 No:33 Tel-faks: 0462 321 59 93
Zonguldak: Gazipaşa Cad. Ofluğu İğham Kat: 5 Daire: 8

Adana: 3. Beyler Cad. 850. Sokak Yaparay İş Hanı No: 31/501 Kocak Tel-faks: 0 232 446 27 96
Kocaeli: Ömerpaşa Mah. Akça Cami Kat. No: 30 Kat: 2
Tel-fax: 0262 325 58 06
Maliye: Dabakhan Mah. Eskişehir Cad. Kardeşler İğham Kat: 3 No: 15
Tel-faks: 0 422 325 24 61
Menteşe: Kiremitçane Mah. 4006 sk. Müzeyyen Boro İğham No: 9 kat: 1 Daire 13
Samsun: Talimhane Cad. Bozokçuy İş Hanı Kat: 3/42
Tel-faks: 0 362 435 35 80
Tatvan: Kemerkaya Mah. Kunduracılar cad. Döndüğü sokak Postahar İğham Kat:1 No:33 Tel-faks: 0462 321 59 93
Zonguldak: Gazipaşa Cad. Ofluğu İğham Kat: 5 Daire: 8

- 3... *Sesimizi yükseltelim,
gücümüzü gösterelim*
- 5... *Aldatıyorlar*
- 9... *Amerikan savaş mekanizması
körfezde işliyor*
- 10... *Üsler kapatılsın*
- 12... *Dört Bir Yanda Eylem*
- 14... *Burjuvazinin değerleri
arasında insan yoktur*
- 15... *Halkların Tortuları*
- 16... *TAYAD'lı Aileler Gazi'de
Açlık Grevinde*
- 17... *İmralı Kapatılsın,
F Tiplerinde Tecrite Son!*
- 18... *Neyi açıklar,
Sorumluluktan kurtarır mı?*
- 20... *"Hepimiz karşıyız!"*
- 21... *Her uygulamaya kişiliğe saldırı*
- 24... *Ağar'da mı "Değişti" yoksa?*
- 25... *Boşver halkın kararını*
- 26... *Savaşlar nasıl önlenir?*
- 29... *Genelkurmay koltuğunda
oturanlar Amerika'ya
bağımlılığın teminatıdır*
- 30... *Denetleyen hukuksuz Ordu*
- 32... *İzlemek yerine
mücadele ederek
ölmeyi tercih ediyorum*
- 34... *Adalet ve
özgürlük yolunda ölmek!*
- 36... *Nasıl bir üniversite istiyoruz-1*
- 39... *Adana Gençlik de
Derneğine kavuştu
Haberler*
- 40... *Hırsızlık baki:
Bir tek hırsız değişti!*
- 41... *Kaynağı tekellerden
yaratabilecek misiniz*
- 42... *Büyük Hesap,
Küçük Hesabı Yutar*
- 43... *Solun Beyni:
Sol, ufkunu büyütmeden,
mücadeleyi büyütmez*
- 45... *Siyonist zulmün çaresizliği*
- 46... *Asaf Harman'dan
Şehit Kızı Feride'ye...*
- 48... *Haberler...*
- 49... *TU'den haber izleyen ve
Irak haberleri
izleyeceklerin DİKKATİNE!...*
- 50... *Kahramanlar Ölmez...*

Sesimizi Yükseltelim Gücümüzü gösterelim!

Türkiye, savaşın içindedir. Irak halkının katledilmesine, Ortadoğu'da Amerikan egemenliğine hizmetini sürdürmektedir. ABD askerlerini kabul etmemiş olmak, Türkiye'yi "suçlu" olmaktan kurtarmıyor. Anadolu'nun ortasında katil Amerika'ya yataklık yapan onlarca üs, halklara karşı işlenen suçun kanıtlarıdır. ABD saldırganlığına karşı baş talep üslerin kapatılması olmalıdır.

Amerikan saldırganlığı her geçen gün dışlerini daha fazla gösteriyor. Amerikan saldırganlığına açıkça karşı çıkamayan ama bu saldırının kendisine de kaybettireceğini gören Türkiye, Rusya gibi ülkelerin yönetimleri, "Irak'ı savaşız teslim almak" için çabalarını yoğunlaştırdılar. ABD'nin de, işbirlikçi iktidarların da işi zor. Dünya halkları, aylardır böyle bir saldırıyı onaylamadıklarını çok çeşitli biçimlerde ortaya koydular. 1991'de emperyalizm Irak saldırısını "Kuveyt'in işgali" gerekçesiyle daha kolay kabul ettirmişti. Afganistan saldırısı 11 Eylül'ün tozu dumanı dağılmadan gerçekleştirildiği için işleri yine nisbeten kolay oldu. Ama bu saldırı, ABD'nin imparatorluk emelinin tüm çıplaklığıyla ortaya çıktığı bir saldırı olma özelliği taşıyor. Ülkemizdeki Amerikan'cılar da aylardır uğraşıyorlar; eğer ABD'ye tereddütsüz destek verilirse, Türkiye'nin ne kadar "kazançlı" çıkacağını, savaş sonrası masada Türkiye'nin de sözünün geçeceğinin propagandasını yaptılar uzun süre. Ama Türkiye halkına bu pazarlığı kabul ettiremediler. Türkiye halkı, dolar için katillik yapma politikasını onaylamadı. Bu yüzden, iktidardaki AKP'nin de, Genelkurmay'ın da işi oldukça zorlaştı. Belki yine Özal gibi düşünüyorlar, ama hiç biri çıkıp Özal gibi pervasızca "bir koyar üç alırız" anlayışını savunamıyor halkın karşısında. Tam tersine, pazarlıklarını da gizleme gayretindeler.

AKP iktidar olduğundan bu yana onun "takiyyeci" olup olmadığı tartışılıp durdu. Şimdi kesinlikle söyleyebiliriz ki, **AKP takiyye yapıyor.** Ama bu, MGK'cıların düşündüğü konuda değil, halka karşı takiyye. AKP iktidarı işbirlikçiliğe karşı değil; işbirlikçiliğini gizleme peşindedir. AKP "barıştan yana" olma perdesi altında ABD hizmetkarlığını, "demokratlık" maskesi altında ülke içinde baskı ve zulmü sürdürüyor. 70-80 bin kişilik bir Amerikan gücüne yataklık yapma dışında, ABD'nin tüm istekleri karşılanmaktadır. Görüşmeler, ABD'nin her isteği kabul ediliyor tartışmaları, tamamen detaylar üzerindedir. **Genelkurmay'da** aynı takiyye politikasının içindedir. Kendi halkının isteklerine, iradesine taban tabana zıt bir tavrın içinde olan Genelkurmay'da, bu tavrını gizleme, açığa çıktığı ve çıkaca-

ğı kadarıyla da bunun sorumluluğunu AKP'ye yıkmaya peşindedir. Biliyoruz ki, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin generalleri, aralarında zaman zaman bazı problemler olsa da, Pentagon için "sadık müttefikler". Genelkurmay, Amerika'nın stratejisini bozacak bir şey yapmayacak, yapmayı düşünmeyecektir bile.

Iktidarın savaş konusundaki manevraları ve söylemi, belli kesimleri bir beklentiye sokmuş, Türkiye'nin ABD saldırganlığına ortak olmayabileceği düşüncesi- ne yolaçmıştır. Bu hem AKP'den beklenti içindeki çeşitli islamcı kesimlerde, hem de Genelkurmay'a hala "ulusalcı" bir nitelik veren kesimler için geçerlidir. Ama her iki kesim de büyük bir yanlış içinde- dir. AKP, ister "devlet politikası" adına deyin, ister başka bir gerekçe bulun, müslüman bir halkın katledilmesine, sindirilmesine yardımcı olmayı sürdürmektedir. Genelkurmay ise on yıllara dayanan Ame- rikancılıklarıyla kendilerine yakışanı yapmaktadırlar ve tavırlarında bir nebze olsun "ulusallık" yoktur. Genelkurmay'ın "ulusalcılığının" göstergesi olarak sunulan o "kırmızı çizgiler" ise, ulusalcılığın değil, Genelkurmay'ın şovenizminin ve kendi iktidarını herşeyin üstünde tuttuğunun göstergesidir.

Bu ülkede ordunun iktidarı sürüyor. Eğer bugün ABD üslerden Irak'a sevkیاتlar yapıyorsa, bu Genelkur- may'ın izni, onayı dahilindedir. Eğer bugün ülkemiz hapishanelerinde insanlar ölmeye devam ediyorsa, bu yine aynı şekilde Genelkurmay'ın onayıyla- dır. Genelkurmay ABD saldırısı konusunda iktidarın bir an önce "karar vermesini" isterken, bu, ne yapacağını AKP'nin kararına göre belirleyeceğinden değildir. Tersine, Amerikan uşaklığı her gün daha gizlenemez hale gelmektedir, Genelkurmay bunun sorumluluğu- nu bir an önce AKP'nin üstlenmesini istiyor.

**Halkımız! İşbirlikçiler, Amerikan saldırı-
ganlığını durduramaz. Ne AKP, ne Ge-
nelkurmay, ne öteki düzen güçleri "sa-
vaşa karşı" olamaz. Amerikan saldırgan-
lığına dur demek, Türkiye'yi katliama
suç ortaklığı yapmaktan alıkoymak, bi-
zim elimizdedir.**

**Bu ülkenin yurtseverlerinin çağrılarına
kulak ver.**

**Tüm anti-empyralistler! AKP'ye veya
Genelkurmay'a değil, halkın gücüne gü-
venelim. Hiçbir yerden hiçbir şey bekle-
meden, Amerikan saldırganlığına karşı
halkın mücadelesini örgütleyelim!**

Yüksek Askeri Şura kararlarına Abdullah Gül'ün şerh koymasının ardından Genelkurmay bir açıklama ya- parak Abdullah Gül'ü açıkça "irticaya cesaret ver- mekle" suçladı ve AKP'ye "ayağını denk al" uyarısı yaptı. Bu açık bir uyarı olmanın da ötesinde ordu- nun "iktidar biziz" hatırlatmasıydı, diyor ordu. Yüz- de 35'lik oylar, tek başına iktidar olmaları.. Hiçbiri ilgilendirmiyor orduyu. Peki neden şimdi, (yani sa- vaşın tartışıldığı, ABD'nin isteklerinin gündemde ol- duğu bir dönemde) böyle bir açıklama yapıldı? Ge- nelkurmay Amerika'ya istediği her şeyin sözünü vermiştir, ancak AKP tabanının ve halkın baskısı ile istenen siyasi kararın alınması gecikmektedir. Bu da ABD'ye söz veren Genelkurmay'ın istemediği bir du- rumdur. Bu açıklama ile AKP'ye ayağını denk al uya- rısı şeriatçılık üzerinden yapılırken, öte yandan siya- si kararın alınması doğrultusunda da baskı yapılıyor. Aynı gün Genelkurmay ikinci başkanı Yaşar Büyüka- nıt'ın şu açıklaması bu durumu daha da netleştirir- yordu; "*Bize akademide en kötü kararın kararsızlık- tan iyi olduğunu öğrettiler*". Ordu iktidarı sürüyor, emperyalistlerle bütün pazarlıklar ordu tarafından yapılıyor. AKP, sonuçta yapılan pazarlıklara her ne gerekçeyle açıklarsa açıklasın uyuyor ve yanında yer alıyor.

AKP ve Genelkurmay'ın ABD saldırganlığı karşısındaki durumları, özetle budur. Bunun ise, ülkemizdeki tüm yurtseverler, anti-empyralistler açısından bir tek sonucu vardır: ABD saldırganlığına karşı, AKP'nin "savaş karşıtlığı"na veya Genelkurmay'ın icazetine de- ğil, halkın gücüne güvenmek durumundayız. ABD sal- dırganlığına karşı halkın direnişini örgütlemek duru- mundayız. ABD saldırısına karşı olan tüm devrimci, demokrat, yurtsever, islamcı güçler, beklemeksizin, oyalanmaksızın halkın iradesini ortaya koyacak müca- dele ve örgütlenme biçimlerini hayata geçirmelidirler.

Hayatın her alanında baskılar, kısıtlamalar, MGK'nın ve IMF'nin dayatmaları sürmektedir. Yine zam ya- pılmış, yine hırsızlar affedilmiş, yine emekçilerin hakları gasbedilmiştir. hapishanelerdeki tecrit zul- mü devam etmektedir. Üniversitelerdeki yasaklar devam etmektedir. TBMM'de direnme hakkını orta- dan kaldıran yasalar çıkarılmaya çalışılmakta, en ba- sit dilekçe hakkını kullananlara mahkemeler davalar açmaya devam etmektedir. **Açlığın, zulmün ve ABD saldırısının** çok çeşitli biçimlerdeki yansımalarına karşı mücadeleyi yükseltebilmek, halkın uzun süre- dir içinde bulunduğu ataletin aşılmasıyla mümkün- dür. Ama ataletini aşması gerekenlerin başında, ör- gütülü güçler gelmektedir. Bizi oyalayan, beklentiye sokan, ayak bağı olan her tavır, politika, Ameri- ka'nın ve ülkemizdeki işbirlikçilerin işine yarıyor.

Aldatıyorlar!

- ➡ “Aktif barış diplomasisi” gezileri ile aldatıyorlar!
- ➡ “Devletin bütün kurumları savaşa karşıdır” diye diye Amerika’nın isteklerini yerine getirerek aldatıyorlar!
- ➡ “Şunu verdik, buna hayır dedik” diye diye, satışlarını parça parça, azar azar açıklayarak aldatıyorlar!
- ➡ “Türkiye’nin çıkarları” diye ahlaksızlığı, onursuzluğu, namussuzluğu dayatarak ülkemizi Amerika’nın batmaz uçak gemisi haline getiriyorlar!
- ➡ Amerikan imparatorluğunun halkların eti kanı canı ile donatılmış sofrasından düşecek bir parça kemik için aldatıp, satıyorlar!...

Şu ya da bu biçimde Amerika Saddam iktidarını devirip, sadece Irak petroleri değil, dünya imparatorluğunun önünü açacak Ortadoğu hakimiyetine doğru adım atmanın hazırlıklarını son hız sürdürüyor. “Şu ya da bu biçimde” diyoruz çünkü, elbetteki büyük harcamalardan kurtulacağı bir çözümü tercih edecektir ABD. Nedir bu “çözüm”? Saddam’ın teslim olması veya bu anlama gelecek bir adımın atılması. Ki, bombalayarak elde edeceği sonuçtan özünde hiçbir farkı yoktur.

İşte tam da bu noktada başbakan Abdullah Gül’ün Ortadoğu gezisi gündeme geldi. Geziyi “aktif barış diplomasisi” gezileri olarak niteledi hükümet. Sözde “son ana kadar barışçı çözüm aranıyor” idi bu gezilerle. Bu gezinin ABD’ye karşı mı yoksa ABD’nin politikasına paralel mi olduğu tartışılır oldu.

AKP’nin “Barıştan” Anladığı

Barış şu bu yalanlarını bir kenara bırakın. Gül’ün Ortadoğu ülkelerine yaptığı gezilerinin iki

amacı vardır: **Birincisi**; kendi tabanına, bütün halka “barış için elimizden geleni yaptık, eh ne yapalım dışında kalamayız” diyebilmek. **İkincisi** ise; başarabilirse işbirlikçi arap rejimleri ile birlikte Saddam’ın teslim olmasını sağlamak.

İşte gezinin bu amaçlarından ikincisi aynı zamanda AKP iktidarının dilinden düşürmediği “barış”ın da ne anlama geldiğini bize anlatıyor. Barıştan anladığı Amerika’ya tam teslimiyetten başka birşey değildir. Görüştüğü arap gerici iktidarlara da bunu istiyor. Böylece Irak’tan sonra sıranın kendilerine gelmesini önleyeceğini yanılgısıyla hareket ediyorlar. Ama hem Türkiye, hem de kimi arap iktidarlara bir yandan da Amerika’nın isteklerini yerine getiriyor.

Bu nasıl “barışçı çözüm aramak” ise!

AKP’nin barışında Irak halkının iradesine dokunulmaması, işgalci gücün karşısına çıkmak yok. Gezi gibi, barışı da Amerika’nın çıkarları doğrultusunda. Abdullah Gül’ün gezi sırasında söylediği şu söz her şeyi anlatmaya yetiyor. Gül, “en büyük

sorumluluğun Irak'ta olduğunu söylüyor Amerikan CNN televizyonuna yaptığı açıklamada.

Neden en büyük sorumluluk Irak'ta? BM denetçileri hiçbir zorluk çıkarılmadığını ve şu ana kadar hiçbir şey bulamadıklarını açıkladığına göre, bu açıklamanın anlamı ne? Dünyanın gözleri önünde ve bütün dünyanın karşı çıkmasına rağmen saldırıya hazırlanan, hukuku, adaleti yokeden, katliam ve işgal planları yapan Amerika en büyük sorumlu olmuyor da neden Irak oluyor?

Gül'ün "aktif barış diplomasisi" ve "barışçı çözüm" dediğinin cevabı da bu sorunun cevabındadır ve gezi Amerikan politikasıyla tam da örtüşmektedir.

Belirsizlik Yok, Uşaklık Var!

Hükümetin kararsızlık içinde olduğu, dolayısıyla Türkiye'nin Irak saldırısında nerede nasıl yer alacağı konusunun belirsiz olduğu söyleniyor.

Yalan!

Belirsiz olan Amerika'nın karşısında mı yanın da mı yer alacağı değildir. Tam tersine, genelkurmay ve hükümet **Amerika'nın yanında** olma konusunda kararlıdır ve bunun teorilerini çeşitli biçimlerde açıklamalarla, basındaki satılık kalemler aracılığıyla, Musul, Kerkük masalları, "Kürt devleti" demagogileri ile yapmaktadırlar.

Bir belirsizlikten sözedecekse topraklarımızın ne kadarına yankeelerin ayak basacağıyla ilgilidir

General Mi Patron Mu?

Genelkurmay ve Dışişleri Bakanlığı yetkilileri TBMM Dışişleri komisyonuna Irak ile ilgili gelişmeler konusunda bir brifing verdiler. Brifingte, ABD ile pazarlığı yürüten Genelkurmay adına konuşan Tümgeneral Bekir Kalyoncu'nun verdiği bilgiler arasında şu madde de yerliyordu;

"ABD'liler, havaalanlarındaki pistlerin uzatılması konusunda Türk müteahhitlere iş verileceğini söylediler. En az 25-30 milyon dolarlık bir girdi sağlanacağını öne sürüyorlar."

Askeri bir konu değil. Dolarlar neden generalin ilgisi çekiyor acaba? Doları sever "milli ordu"nun generalleri. Holding sahibi generallerden beklenen de bu olmalıydı. Her biri soyguncu olan milletvekillerinin desteğini almanın en iyi yolu da doların ucunu göstermek. Generallerle en büyük ortaklıkları da burada değil mi zaten.

ve daha çok detaylardır.

Örneğin, kaç üs verilecek?

Örneğin, hava sahasının yanısıra limanlar, karayolları, demiryolları da ne kadar açılacak?

Örneğin, Türkiye topraklarından Amerikan askerleri gelip geçecek mi, yoksa kalacak mı, kalacaksa 80 bin mi olacak 8 bin mi?

Örneğin, resmen izin verildiği açıklanan ve üslerde inceleme yapacak olan Amerikan askerleri (ve tabii daha sonra gelecek olanlar) Türkiye hukukuna mı tabii olacak yoksa ABD hukukuna mı?

Tartışılanlar, belirsizlik denilen konular işte bunlardan ibarettir. Yularını IMF'ye kaptırmış, on yıllardır Amerika'nın sömürgeci olan bir ülke başka neyi tartışacak! İşte gururunu kurtarma, işbirlikçiliğini gizleme manevraları ile halkı aldatarak öte yandan işbirliğini en son noktasına kadar sürdürecektir.

Nitekim ABD'nin işgaldeki müttefiki İngiltere'ye yönelik yapılan açıklama, adeta İngiliz emperyalizmine kafa tutuyor gibi, Amerikan uşaklığının en alçakçasını gizlemenin bir örneği.

Biz Sadece Amerikan Uşagyız!

Hükümet tarafından yapılan açıklama aynen şöyle diyor;

"Amerika dışında kimseye hava sahamızı ve topraklarımızı açmayacağız!"

İyi, çok güzel, aferin!

Sanki ulusal bir hava, sanki emperyalistlerin yaptıklarını unutmayan bir ülke. Güya Ortadoğu'nun İngiliz emperyalizminin denetiminde olduğu süreçte, özellikle Musul, Kerkük sorunlarını "unutmadığını" dile getirmiş oluyor böylece. Öte yandan dünya tarihinin gelmiş geçmiş en büyük ve en kanlı emperyalist gücüne kucak açmanın onursuzluğunu bir övünçmüş gibi dile getiriyor.

"Ben sadece Coni'nin metresi olurum" diyen adı bir fahişenin tavrından farksız olan bu utanç "büyük Türkiye" masallarını da sahiplerinin suratlarına çarpıyor. Bu devletin büyüklüğü sadece kendi halkına karşıdır.

Kılıf Arıyoruz

AKP iktidarının gizli pazarlıklarını, hile ile yapmak istediklerini dümdüz ifade etmesi nedeniyle "gaf yapan" olarak bilinen Dışişleri Bakanı Yaşar Yakış oligarşinin politikasını çok özet olarak şöyle ifade ediyor;

"Nato olmasını tercih ederiz. NATO meselesi Türkiye'ye başka bir kolaylık daha sağlar. NATO çerçevesine sokulabilirse, Türkiye'nin harekete sağlayacağı destek için de meşruiyet zemini yaratılmış olur." (6 Ocak Hürriyet)

Türkçesi şu; saldırıya katılacağız, destek de vereceğiz. Uygun bir kılıf arıyoruz; BM kararı da olur, NATO kararı da. Bütün politik manevralar, geziler, turlar, ortalığı kaplayan dezenformasyon hep bunun için. Halka açıklanmayan gerçek de bu. Şimdi BM kararı gerekir denilerek halkı katil-lik ortaklığına razı etmeye çalışıyor iktidar.

Peki BM ne diyor geçen haftaki açıklamasında;

"Irak'a karşı düzenlenecek olası bir askeri operasyonun erken aşamalarında en az 500 bin Iraklı ölebilir. Operasyonun yıkıcılığı hiç şüphesiz devasa olacak..."

"Savaşa Hayır" Yetmez!

İktidar 70 milyon halkın elini, 500 bin Iraklı-nın kanına bulamak için kıvranıyor.

Hayır biz katil olmayacağız! 70 milyon halkı-mız katilliği kabul etmeyecek!

Ne Musul Kerkük petroleri diyerek, şu kadar dolar alırsız hesabı yaparak kanın, canın karşısına koydukları çıkarlar, ne generallerin **"Saddam bize saldırabilir"** diyerek Amerikancılıklarını gizlemek için yaptıkları kışkırtıcılık, ne de Kürt devleti ku-rulabilir diyerek şovenizmi kışkırtma çabaları... hiçbir halkımızı Amerikanın imparatorluk planla-rına, katilliğine ortak edemeyecektir.

Ancak bu savaş salt Irak'ın işgali savaşı değil-dir. Oradan başlayacak olan bütün Ortadoğu'nun Amerikan çıkarları doğrultusunda yeniden şekil-lendirilmesi savaşıdır. Amerikan imparatorluğu-

HALKIMIZ; ALDANMAYALIM! BEKLEMİYELİM! SUSMAYALIM! SESİMİZİ HER BİÇİMDE YÜKSELTELİM!

Topraklarımızın Amerikan üssü haline getirilmesine karşı, bulunduğumuz her yerde, her türlü eylem biçimiyle sesimizi yükseltelim.

Bu savaş Amerika'nın imparatorluk savaşıdır. AKP iktidarı ve Genelkurmay Amerika'nın suç ortağıdır. Amerikan imparatorluğunun saldırganlığına kar-şı mücadele, işbirlikçilerine karşı mücadeleye birdir. Amerikancı iktidara karşı mücadeleyi yükseltelim.

Ülkemizi, açlık ve ölüm demek olan savaşa sürükleyen ve bize hiçbir şey sor-ma, açıklama ihtiyacı dahi duymayanlara karşı irademizi ortaya koyalım. Bu ülkenin, bu toprakların bizim olduğunu meydanlarda, gecekonduları-mızda, işyerlerimizde, köylerde örgütlenerek haykıralım.

Referandum, irademizi yansıtmanın bir yoludur. Bulunduğumuz her yerde Amerikan saldırganlığına karşı olduğumuzu, üslerin kapatılmasını istediği-mizi, topraklarımızın Amerikanın batmaz uçak gemisi yapılamayacağını ku-racağımız sandıklarda dile getirelim. Referandumumuzu, yapabildiğimiz her türlü eylemle geliştirelim. Esnaflar camlarına asacakları dövizlerle, me-şalelerimizle yapacağımız yürüyüşlerle, okullarda, fabrikalarda yapacağı-mız eylemlerle, her gün akşam saat 21:00'de 5 dakika ışımızı söndürerek ve daha onlarca eylem biçimiyle Amerikan saldırganlığına, kardeş Irak halkı-nın topraklarımızdan kalkan uçaklarla katledilmesine karşı çıkalım!..

Bu savaş senin geleceğini yoketme savaşıdır; susarsan gelecek yoktur!..

nun hedefi Ortadoğu ile de sınırlı değildir, gide-
rek Asya'nın kuşatılması, bütün dünyanın impa-
ratorluğun sömürge alanı haline getirilmesi sa-
vaşıdır.

Bu nedenle "savaşa hayır" demek savaşın nite-
liğini ifade etmekten uzaktır. Sözkonusu olan
Amerika'nın bütün dünya halklarına yönelik sal-
dırganlık politikasıdır. Bugün Irak, yarın başka
bir yerdir somut hedefi. Bunu biz değil, Amerika
kendisi belgelerinde açıkça ifade ediyor. ABD'nin
egemenliğindeki bir dünyayı açıkça tarif ediyor.

Taraf olmak zorundayız!

Amerikan imparatorluğunun karşısında, Irak
halkının yanında taraf olmak zorundayız. Irak
halkının yanında olmak, kendi geleceğimizin ya-
nında yer almaktır. Böyle bir taraflık elbette ikti-
darlar, genelkurmayla ayrı ayrı saflarda yer almak-
tır. Amerikan saldırganlığının karşısına çıkar-
ken, karşımızda Türkiye iktidarını, polisini, or-
dusunu bulacağız. Onlara karşı da halkların cep-
hesinden mücadele edeceğiz. Üslerin kapatılma-
sı, topraklarımızın Conilere açılmaması vb. bü-
tün bu talepler aynı zamanda bu mücadelenin
somut talepleridir.

Topraklarımızı ABD'ye peşkeş çeken iktidarın
karşısına irademizi ortaya koyarak, ihanetlerini
suratlarına çarparak çikalım.

Yenisine İbret Olsun Diye Eski Uşağa Bir Çift Söz

DSP lideri Ecevit, "ABD ümidini Türkiye'nin
desteğine bağlamıştı. Hükümet destek vermezse
ABD hareket yapamaz. Mesele Saddam meselesi
değil, ABD'nin petrol hesapları" diyor.

Amerikan gezilerine giderken "ABD dostu-
muz" diyen kimdi?

ABD'nin istediği bütün yasaları çıkaran kimdi?
Amerika uşaklıktan defedince böyle gerçekler ifa-
de ediliyor oluyor.

Bu ülkede Amerika'ya karşı konuşacak en son
kişi IMF yasalarını çıkarmak için gece gündüz ça-
lışıyoruz" diye Beyaz Saray kapılarında açıklama
yapan, emperyalizmin hücrelerinde bu ülkenin
anti emperyalistlerini katleden Ecevit'tir. Susup
oturmaldır yerinde!

Halkın hukuku

Adaletsiz bir ülke, güneşsiz bir dünyaya benzer

"Uluslararası Hukuk" -Ya da BM meşruiyeti- Şarlatanlığı

AKP iktidarı, Genelkurmay ve bütün devlet
kurumları bir yandan Amerikan isteklerini ye-
rine getirirken, öte yandan "BM kararı olma-
dan olmaz" sözünü dilinden düşürmüyor.
"Yoksa uluslararası hukuka uygun olmaz, meş-
ru olmaz" deniliyor.

Peki bu "uluslararası hukuk kuralları" nasıl
oluşuyor, kimler oluşturuyor, nasıl uygulanı-
yor? Tek kelimeyle uluslararası hukuk dedikle-
ri güç dengelerine göre şekillenen ve tüm dün-
ya ülkelerine dayatılan kurallardan ibarettir.

Özellikle Sovyetlerin yıkılmasından sonra
ise bu güç dengelerini belirleyen, bilindiği gibi
Amerika ve onun saldırganlık politikasıdır.
Güç dengelerinin belirlediği bu "hukuksuz-
luk" mekanizması içinde **BM kararı** diye meş-
rulaştırılmaya çalışılıyor.

Kararları alanların kimler olduğuna bak-
mak bile gerçekte "uluslararası" değil, "em-
peryalistler arası" karar mekanizmalarında
oluşan hukuksuzluğun güçsüzlere dayatıldığı-
nı görebilirsiniz. BM Güvenlik Konseyi denilen
yapı içinde veto hakkı olan ülkeler, aynı za-
manda bu kararların oluşumunda söz sahibi
olan ülkelerdir. Bunların başında da elbette ki,
Amerika vardır. Öteki emperyalistler şu anki
dengeler itibarıyla ABD karşısında kendilerini
dayatabilecek durumdan yoksundur, kaldı ki,
dayatsa dahi bu, alınan kararların "uluslararası"
bir niteliğe sahip olduğu anlamına gelmez.

Bu "uluslararası hukuk"un bugüne kadar
emperyalistlerin saldırılarında, katliamlarında,
mazlum halklardan yana olduğu hiçbir zaman
görülmemiştir. BM'nin bugün kendisinin tartışılır
hale gelmesi de bu yüzdendir.

Böyle bir hukuksuzluk mekanizmasından çı-
kacak kararı hukuka uygunluk, meşruluk diye
sunmak halkı aldatmaktır, işbirlikçiliğine kılıf
bulmaktır. Oligarşinin aradığı da meşruluk de-
ğil, sadece kılıftan ibarettir.

Amerikan Savaş Mekanizması Körfez’de İşliyor

Mahir Çayan, 1970'deki yazılarından birinde şöyle di-yordu: “Amerikan savaş mekanizması garip şekilde ve aşırı ölçüde büyümüştür... Bu (durum) Amerikan ekonomisini askeri programa sıkı sıkıya bağımlı kılmaktadır... Son on yıl içinde ise, ekonominin askerileştirilmesi korkunç bir seviye-ye gelmiştir.”

Amerikan savaş mekanizması, işleyişini sürdürebilmek için daha çok kan istiyor.

Kuş beslemek için, yoksul ülkelere yaptıkları sözde “yardımların” 2.5 katı para harcayan Amerika, Iraklı çocukları yıllardır ambargolarla tüketemedi, şimdi toptan bombalarla, kimyasal silahlarla yoketmeye hazırlanıyor.

Devasa uçak gemileri, Afganistan’ın kerpiç evlerini yakıp yıkan ağır bombardıman uçaklarının bölgeye hareketleri art-tı. Körfez ve Kuzey Irak daha şimdiden Amerikan silahlarıyla, uçak gemileriyle doldu. ABD, Körfez’de başta Katar, Kuveyt ve Ürdün olmak üzere silah yığınağını artırırken, Yunanis-tan’ın Girit adası tam anlamıyla silah deposu haline getirildi. Katar emirliği ile 20 yıl askeri gücünü orada tutmak üzere anlaşma imzalayan Amerika bütün Ortadoğu’ya yerleşmenin ilk adımını “barışçı çözüm mümkün” yalanı eşliğinde atmaya hazırlanırken BM silah denetçilerinin tiyatrosu da sürüyor.

Kimi BM yetkililerinin “hiçbir şey bulamadık” açıklamala-rı basında yeralırken, BM kararı ne olursa olsun halklar nez-dinde hiçbir meşruluğunun olmayacağı bir yana, Amerika ve İngiltere “olmasa da vuracağız” tehdidini tekrarlamaya de-vam ediyorlar. Amerikan İmparatorluğu’nun asıl hedefinin kendilerinin de kuşatılması olduğunu bilen Çin, Rusya ve Av-rupa ise sessizlik içinde bekliyor. Bölgeye silah yığınağı yok-muş gibi, ya da daha düne kadar söyledikleri “meşruluk” ge-rekçilerine artık ihtiyaç yokmuş da, kendileri de ABD’nin pe-sisıra Irak’ın başına üşüşecekmiş gibi pusuda bekliyorlar.

Amerika’nın gölgesindeki Avrupa

Fransa gibi kimi Avrupa ülkeleri ordularına “savaşa hazır olun” emirleri verseler de, bunu, mutlak bir savaşa katılmı-ol-

rak yorumlamak şu an için erkendir. Avrupa emperyalizmi, sonuçta yedeklenecek olsa da, çelişki ve pazarlıklar sürüyor. Emperyalistler arası çelişkilerde düz bir hat üzerinde yürümü-yor. Bu noktada BM raporu sonrasında güvenlik konseyindeki tartışmalarda tutumlar daha net olarak ifade edilecektir. An-cak açık olan bir şey varsa, Avrupa’nın yüzyıl boyunca bayrak-tarlığını yaptığını iddia ettiği “burjuva değerleri” dahi temsil edebilecek durumda olmadığıdır. Ne burjuva hümanizmi, ne burjuva hukuku, ne burjuva demokratiği böylesine aleni bir hukuksuzluğa gerekçe bulamaz. Bugüne kadar olduğu gibi yüzlerine takabilecekleri maskeleri kalmamıştır.

Esasında Almanya Başbakanı’nın Yugoslavya saldırısı sı-rasında itiraf ettiği Amerika karşısındaki güçsüzlükleri bu-gün çok daha çıplak şekilde ortadadır. Dolayısıyla Ameri-ka’nın atacağı adımı beklemekten başka Avrupa emperyalist devletlerinin şu anda yapabileceği bir şey de yoktur.

Körfez’de açılan silah pazarı

“Askerileştirilmiş ABD ekonomisi” Körfez’de kendine yeni kar alanları buldu bile. Amerika ve İngiltere Ortado-ğu’ya saldırıya hazırlanıyor, bölge ülkeleri de daha saldırı başlamadan bu iki ülkenin silah tekellerinin kasalarını dol-duruyor. Öteden beri silah tekellerinin en önemli alıcıları arasında yeralan gerici arap rejimleri saldırının arifesinde de silah alımlarına hız verdi.

Mısır, ABD’den 100 adet M1A1 tankı sipariş ederken, yine işbirlikçi iktidarlardan Ürdün de İngiltere’den kimyasal silah dedektörü alımı yaptı.

Hem bölgeyi işgal tehditleriyle savaş ortamına sok, hem de silah sat! Emperyalist tekeller yüzyıllardır aynı oyunu oy-nuyor. Kimi zaman Afrika’da kabileleri birbirine düşürüyor, kimi zaman ülkeleri bölüp parçalayıp çatışmaları kışkırtıyor ve bir yandan da silah satıyor.

Amerikan savaş mekanizması, yeni bir katliama hazırlanı-yor. Ama o kadar haksız, gayri-meşru ki, satacağı her silah, atacağı her bomba, kendi sonunu da hazırlayacak.

ÜSLER KAPATILSIN!

Üsler emperyalist
işgalin kaleleridir

Üsler Anadolu'nun
bağrına saplanmış
zehirli oklardır

Üsler
emperyalizme
uşaklığın
nişaneleridir

İncirlik, kaç katliama, Ortadoğu, Kafkas halklarına yönelik kaç komploya yataklık etti, biliyor musunuz?

Hayır, bilmiyoruz; kimse bilmiyor! En geniş bilgiye sahip olan bu ülkenin işbirlikçi, Amerikan-cı uşak yöneticileri bile, tümünü bilmiyor.

Ülkemizde kaç ABD, NATO üssü, kaç askeri tesisi var, biliyor musunuz? Hayır, bilmiyoruz.

Biz, Irak halkının İncirlik'ten kalkan uçaklarla katledildiğini, binlerce Amerikan askerinin o uğursuz görevlerini yerine getirmek için topraklarımızdan geçip gittiğini, çoğu kez ancak yıllar sonra öğrenebiliyoruz.

İçinde yaşadığımız bu günlerde, Anadolu'nun bağrına mızrak gibi saplanmış Amerikan üslerinde neler olduğunu, halklara karşı hangi hain planların yapıldığını bilmiyoruz, ama tahmin edebiliriz.

Kim, **hangi hakla** emperyalistlere sattı bu toprakları? Bu toprakların bağımsızlığı için, o emperyalistleri bu ülkeden kovmak için kanını döken halka sordular mı?

Hayır! Sormadılar, üstelik bilgi bile vermediler, vermiyor, gizliyorlar. "Devlet sırrı" sayılıyor bu bilgiler. O zaman kimin devleti bu; Türkiye'nin mi, emperyalistlerin mi?

ÜSLER, ANADOLU İÇİN UTANÇTIRI

Türkiye, bulunduğu bölgede, **Balkanlar, Kaf-**

kaslar ve Ortadoğu'nun ortasında, 100'ü aşkın ABD ve NATO üssüyle, emperyalizmin saldırı üssü durumundadır. **Bu topraklar üzerinde yaşayan kim bununla gurur duyabilir?**

Balkanlar, Kafkaslar ve Ortadoğu'da ne zaman bir gerilim yaşansa, ne zaman bu bölgelerde emperyalizmin istemediği bir olay gündeme gelse ve ne zaman emperyalistler bu bölgelere müdahaleye yönelseler, tüm dünyanın gözleri Türkiye'deki NATO ve ABD üslerine çevrilmektedir.

Daha önce Ortadoğu'ya yönelik sayısız saldırıda başta İncirlik, Batman, Piriçlik üsleri olmak üzere bir çok üs kullanılmıştır. Emperyalizmin Yugoslavya'ya saldırısında da üslerin Balkan halklarına karşı kullanıldığına tanık olduk.

ABD, Yugoslavya'ya yönelik saldırılarda kullanmak için Macaristan ve Türkiye'den topraklarını açmasını istedi. Türkiye oligarşisi bu isteği de kabul ederek, Türkiye topraklarına bir kez daha katliam yatakçılığı rolünü yükledi.

ANADOLU'YA BU LEKEYİ SÜREN, AMERİKANCİ POLİTİKACILAR VE PAŞALARDIR

Türkiye'nin böyle bir emperyalist saldırı üssü haline getirilmesinde, emperyalizme uşaklık derecesine düşürülmesinde, 1945'lerden bu yana iktidarı oluşturan tüm siyasi liderler ve tüm generaller so-

rumludur.

Doğrudur; Türkiye'nin yeni-sömürgeleştirilmesinde **Menderes** önemli bir rol oynamıştır. Ama bu bağımlılık tek başına onun eseri değildir. Tüm düzen partileri, bu politikaları sürdürürken, Bu bağımlılıkta, hemen her dönem ordu belirleyici olmuştur. 1961 darbesini yapıp Menderes'i idam eden 27 Mayıs iktidarı, Menderes'in Amerika'yla yaptığı anlaşmaları iptal etmemiştir. Menderes'i mahkum edenler, onun politikalarını mahkum etmemişlerdir. Tersine, onların iktidarda olduğu dönemde de, aynı sömürgeleşme tüm hızıyla sürmüştür.

Üslerin açılmasına ilişkin ilk imzalanan anlaşmanın tarihi, 23 Haziran 1954'dür. Bu anlaşmanın imzalanmasından sadece dokuz yıl sonra, **1963** yılına gelindiğinde Türkiye'deki ABD emperyalizmi ve NATO'ya ait üslerin üslerin sayısı **101'e** ulaşmıştır. Yine 1964 itibarıyla, üslerin Türkiye toprakları üzerinde işgal ettiği alan, **35 milyon metrekareyi** bulmuştur.

Bugünkü rakamı bilmiyoruz.

"Ulusal güvenliğe tehdit" diyerek, hangi şirketlerin irticacı, hangi dergilerin, kültür merkezlerinin "örgüte" ait olduğunu, hangi bisküvi fabrikasında kaç irticacının, hangi basın organında kaç devrimcinin olduğunu raporlar halinde açıklayan Genelkurmay, kaç kilometre toprağımızı emperyalistlere sattıklarını, topraklarımızdan kalkan uçaklarla Afganistan'a, Irak'a kaç bin ton bomba atılıp, kaç kişinin öldürüldüğünü açıklamıyor.

ÜSLERİ KAPATTIRMAK, HALKLARA KARŞI NAMUS BORCUMUZDUR

Bu üsler, yıllar yılı, "ortak savunma tesisleri" diye sunuldu. 40 yıldır "ortak savunma"ya ilişkin tek bir rolleri olmadı. Ama Ortadoğu, Balkan halklarını katletmek için defalarca kullanıldı. Yarınlıkımızdaki anti-emperyalist savaş büyüdükçe, Türkiye'li yurtseverlere karşı kullanılacağından da kimsenin şüphesi olmasın.

Anadolu'nun onlarca yerinde Amerikan bayrakları dalgalanıyor. Anadolu'nun onlarca yerinden halklara bombalar yağdırılıyor.

Türkiye'nin Ortadoğu, Kafkas ve Balkan halklarına karşı saldırı üssü olmaması için; ülkemizin bağımsızlığı için; yaşadığımız her yerde, yaptığımız her eylemde, üslerin kapatılması talebini yükseltelim. Bağımsızlık savaşı, aynı zamanda Türkiye'yi, emperyalist üsler ülkesi olma utancından kurtarma savaşıdır.

Türkiye'nin eli mahkum; Çünkü Türkiye yeni-sömürge!

ABD'nin Irak saldırısı karşısında Türkiye ne yapmalı sorusuna burjuva basında en sık verilen cevaplardan biri şudur: "**Türkiye'nin Amerika'yı desteklemeye eli mahkum**".

Evet, doğrudur. **Yeni-sömürgecilik işte budur.** Emperyalizme göbeğinden bağımlı olmak budur. Emperyalizme karşı bağımsızlık savunulmadan, Irak saldırısında Amerikan askeri, uşağı olmaktan kaçınılamaz. "Savaşa karşı" olduklarını söyleyen AKP iktidarı ve Genelkurmay'ın yapmadığı ve yapamayacağı da budur.

İktidarda "savaşa gönüllü olmayan" bir parti, Genelkurmay da farklı hesaplarla gönüllü değil, ama sonuç değişmiyor; Türkiye Amerika'nın askeri... Türkiye yönetimi "hayır" diyemiyor ABD'ye. Çünkü, elini, kolunu, midesini, beynini, bankasını, ordusunu, herşeyini kaptırmış bir kere. Bu, ekonomisi, siyaseti, ordusu emperyalizme bağlanmış Türkiye gerçeğidir. Bu, Mahir'lerin 1960 sonunda ortaya koyduğu Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısına ilişkin çözümlemelerinin isabetliliğini gösterir.

Mahir Çayan, Türkiye bir yeni-sömürgeciymiş o zaman. "*Yeni-sömürgecilik metodu, emperyalizmin ülkeye iyice yerleşmesi, yani emperyalizmin sadece dışsal bir olgu değil aynı zamanda içsel bir olgu haline gelmesi sonucunu doğurmuştur*" demişti.

Devamla "*yeni sömürgeleşmeyle birlikte merkezi devlet aygıtı, geçmiş döneme kıyasla çok güçlenmiş ve ittifak projeleri, ikili anlaşmalar, askeri pakt ilişkileri ile oligarşik devlet cihazı, devrimci iç savaş dikkate alınarak militarize edilmiştir.*" diye belirtmişti.

Amerikan emperyalizminin ileri karakoluydu Türkiye. Amerika'nın dediklerinin dışında adım atamazdı. Netice olarak Türkiye'nin "**emperyalizmin gizli işgali**" altında olduğunu yazmıştı Mahir.

"Bağımsız devlet", "model ülke" demagogilerinin arkasındaki Türkiye gerçeği işte budur. Emperyalizme karşı bağımsızlığı savunmayan, bunun mücadelesini yürütmeyen hiç bir siyasi güç, bu nedenle, iktidar olsa bile, emperyalistlerin çizdiği çerçevenin dışına çıkamaz. "**Düzen içi çözümsüzlüğün**" kaynağı da işte budur.

Bağımsız davranabilmek istiyorsanız; Yeni-sömürge Türkiye gerçeğini, bağımsız Türkiye'ye dönüştürmek, emperyalizme ve onunla bütünleşmiş oligarşiyeye karşı ulusal ve sınıfsal kurtuluş savaşıyla mümkündür.

Dört Bir Yanda Eylem

Amerikan saldırganlığına karşı her yerde yapılan eylemler, AKP iktidarı ve Genelkurmay'ın Amerikan savaşına desteği halka rağmen verdiği belgesidir!

Amerikan saldırganlığına karşı ülkemizin çeşitli kentlerinde eylemler sürüyor. Dergimize ulaşan bazı eylemler şunlar:

2 Ocak

✊ **Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi** öğrencileri merkez kafeteryası önünde düzenledikleri YÖK karşıtı eylemde, "Kahrolsun ABD Emperyalizmi", "Kahrolsun YÖK", "Tecrite Hayır" sloganları attı. Eyleme 600 öğrenci katıldı.

✊ **Marmarisli** iki genç Amerikan saldırganlığına karşı tepkilerini Ankara'dan Bağdat'a yürüterek göstereceklerini belirterek vize işlemlerinin tamamlanmasının ardından yürüyüşe başlayacaklarını açıkladılar.

4 Ocak

✊ **Gazi Halk Meclisi** her hafta yaptığı eylemlerini bu hafta da sürdürdü. "SAVAŞ İSTEMİYORUZ REFERANDUM İSTİYORUZ" pankartıyla meşalelerle yürüyen kitleyi halk alkışlarla desteklerken, eylemde, "Kahrolsun ABD Emperyalizmi", *Irak Halkı Yalnız Değildir* ve "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" sloganları atıldı. Eylem sonunda hep bir ağızdan Gazi Marşı söylendi.

✊ **İzmir Savaş Karşıtı Girişimi** İHD Şubesi önünden Konak Meydanı'na, oradan Fevzipaşa Bulvarı boyunca "ABD Ortadoğu'dan Defol" sloganlarıyla yürüdü. 500 kişinin katıldığı eylemde "Emperyalist Savaşa Hayır" pankartı taşındı. Ayrıca eyleme KESK İzmir Şubeler Platformu da destek verirken, "ABD için Ölme-Öldürme", "ABD Üsleri Kapatılsın" gibi dövizler taşındı. Sümerbank önünde biten yürüyüşün ardından yapılan basın açıklamasında Amerikan emperyalizminin dünya halklarına karşı işlediği suçlar dile getirildi.

✊ **Ankara Savaş Karşıtı Platformu**, Haklar ve Özgürlükler Cephesi, Özgür Gençlik ve Ankara Gençlik Derneği'nin katılımıyla Yüksel Caddesi'nde düzenlenen eylemde "Amerikan askeri olmayaca-

ğız, Savaşa Hayır, Amerikan Saldırganlığına Hayır" dövizleri taşındı. 100 kişinin katıldığı eylem sırasında Numune Hastanesi'nde bulunan Ölüm Orucu 7. Ekibi'nden **Özlem Türk**'e sabah saatlerinde bilinci açıkken zorla elleri kolları bağlanarak müdahale edildiği haberinin duyulması üzerine kitle "Tecrite Hayır" sloganları attı.

✊ **Antalya Savaş Karşıtı Platform** 250 kişinin katıldığı bir eylem düzenleyerek iktidara üsleri ve limanları kullandırmama çağrısı yaptı. Ayrıca 19 Ocak günü de bir miting düzenleme kararı alındı.

✊ **HADEP Söke İlçe Örgütü**, 200 kişinin katıldığı bir basın açıklaması ile savaşa karşı çıktı.

✊ **Konya Selçuk Üniversitesi** öğrencileri, Amerikan saldırganlığına karşı tepkilerini ve bu saldırıda Türkiye'nin topraklarını kullandırmaması talebini Başbakanlık ve Cumhurbaşkanlığı'na çektikleri fakslarla dile getirdi.

5 Ocak

✊ **Türkiye Barış Girişimi** hükümet yetkililerine faks çekme eylemi yaparken, Irak'a saldırıya karşı uluslararası bir kampanya başlattığını duyurdu.

✎ **Trabzon Savaş Karşıtı Platformu** "*Bariş İçin Beyaz Kurdele*" kampanyası ile halkı Irak'a saldırıya karşı duyarlı kılmaya çalışıyor.

✎ **Bursa Savaş Karşıtı Platformu**'nun, Fomara Meydanı'nda "Savaşa Hayır" sloganıyla düzenlediği mitingte "ABD Askeri Olmayacağız", "Babalar Ölmesin" ve "Irak Halkı Yalnız Değildir" pankartları taşındı.

✎ İstanbul Sarıgazi'de, **Sarıgazi Savaş Karşıtı Platformu** üyeleri "Kahrolsun ABD Emperyalizmi, ABD Askeri Olmayacağız" yazılı pankartla bir eylem gerçekleştirdi. Platform Sözcüsü Ergin Ay "Kitle imha, biyolojik ve kimyasal silahların en büyük üreticisi ve satıcısı da ABD'dir" dedi.

8 Ocak

✎ **Türkiye Barolar Birliği**'nin hazırladığı bildiri bütün ülkedeki baralorca yapılan eylemlerde halka duyuruldu. Yapılan kitlesel basın açıklamalarında Amerikan saldırısının hukuksuzluğu dile getirildi. İzmir'de baroya kayıtlı 500'ü aşkın avukatın katıldığı eylemde de "Savaş İstemiyoruz, Savaşa Hayır" sloganları atıldı.

✎ **Samsun Atakum Belediyesi** önünde toplanan DİSK'e bağlı Genel-İş üyesi 100'den fazla işçi Amerika karşıtı bir yürüyüş gerçekleştirdi. Aynı gün Samsun-Sinop Tabip Odası'nda yapılan basın toplantısında hekimler savaşa karşı çıktı.

✎ **Genel-İş Sendikası**'nın bir başka eylemi de İstanbul'daydı. İşçiler ABD'yi protesto etti. Kadıköy'deki Genel-İş 3 No'lu Şube önüne "Savaşa Hayır" pankartının asılmasından sonra basın açıklaması yapan Bölge Başkanı Zeynel Demirçivi, "ABD Emperyalizmi, Ortadoğu'yu işgal edip denetim altına alma planını hayata geçirmeye çalışıyor" dedi. İşçiler eylemlerini "ABD Askeri Olmayacağız" sloganlarıyla bitirdi.

9 Ocak

✎ **I.Ü. Edebiyat Fakültesi**'nde İslamcı Öğrenciler "Kahrolsun Emperyalist ABD" pankartı ve "Kahrolsun İşbirlikçiler" sloganları ile ABD ve İsrail bayraklarını yaktı.

✎ Aynı gün solcu öğrenciler de **I.Ü Merkez Kampüs**'te bir eylem gerçekleştirdi. Eylemde "Savaş, Tecrite Hayır" pankartı açıldı.

Dünyadan...

Pakistan'ın onlarca şehrinde onbinlerce kişi Amerikan saldırganlığını protesto etmek için yürüyüşler düzenledi. Cuma namazı çıkışında yapılan gösterilerden Peşaver'dekine yaklaşık 7000 kişi katıldı.

Bağdat'ta basın toplantısı düzenleyen **ABD Ulusal Kiliseler Konseyi** saldırıya karşı olduğunu açıklayarak çocukların ölümleriyle, açlıkla karşı karşıya kalacağını duyurdu.

Körfezdeki ABD'nin işbirlikçilerinden ve ABD 5. Filosu'nun üssü durumundaki **Bahreyn**'de halk sokaklara dökülerek Amerikan askerlerinin ülkelerini terk etmesini istedi. Başkent Manama'da Amerikalıların kaldığı oteller ve Suudi plakalı otomobiller saldırılardan nasibini alırken, işbirlikçi iktidarın polisi kitleyi gözyaşartıcı bombalarla dağıtmaya çalıştı. Yaşanan çatışmalarda 22 kişi yaralanırken 30'dan fazla kişi gözaltına alındı.

Emek Platformu'nun Irak'a saldırıya karşı eylem programı

16 Ocak: Ülke çapında bütün Emek Platformu birleşenleri saat 11.30'da iş bırakarak Platformun hazırladığı bildirileri okuyacak. Emek Platformu Başkanlar Kurulu üyeleri de aynı gün ve saatte Kızılay Güvenpark'ta hazırladığı bildirileri halka dağıtacak.

19 Ocak: Sendika yöneticileri, yazar ve sanatçıların katılımıyla İstanbul'da Tarık Zafer Tunaya Kültür Merkezi'nde 'Barış Beyannamesi'ne ilk imzalar atılacak.

23 Ocak: DİSK Başkanlar Kurulu'nun saat 13.00'te Habur Sınır Kapısı'nda yapacağı basın açıklamasına Emek Platformu destek verecek.

24 Ocak: 'Barış Beyannamesi'ne atılan imzalar Emek Platformu ve Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu olarak TBMM Başkanlığı'na verilecek.

25 Ocak: Savaş Karşıtı Mersin Bölge Mitingi'ne katılım sağlanacak ve İstanbul Lütfi Kırdar Kongre Merkezi'nde düzenlenecek '100'ler Bildirgesi' etkinliğine katılım sağlanacak.

26 Ocak: Beyazıt Meydanı'nda ve diğer illerde yapılacak mitinglere kitlesel katılım sağlanacak.

26-27-28 Ocak: BM silah denetçilerinin raporlarının BM Güvenlik Konseyi'nde tartışılacağı günlerde saat 20.00'de 1 dakikalık ışık söndürme eylemi başlatılacak.

15 Şubat: Tüm Avrupa'daki eylemlerle eşzamanlı olarak ülke çapında çeşitli eylemler gerçekleştirilecek.

Burjuvazinin “değerleri” arasında “İNSAN” yoktur

Emperyalizmin 1991'deki Irak saldırısında yaklaşık **250 bin** Iraklı katledilmişti. O günden bu yana sürdürülen ambargo sonucunda ise yaklaşık **800 bin Iraklı** çocuk ve yaşlının öldüğünü belirtiyor rakamlar. Ve Birleşmiş Milletler adlı, yüzlerce ülkenin üye olduğu dünyanın en büyük uluslararası kurumu açıklıyor ki; adım adım hazırlanan yeni Irak saldırısında, savaşın daha ilk aşamasında **500 bin Iraklı ölecek!**

250 bin... 800 bin... ve 500 bin daha; toplam **1 milyon 550 bin!** .. Bir halk yokediliyor tüm dünyanın gözleri önünde. Bunun adı açık bir fiziki imha. Buna hiç çekinmeden bir tür soykırım da diyebilirsiniz. **ABD'ye direnen halkların soykırımı!**

Koca BM, diyor ki 500 bin Iraklı ölecek... Ama sanki gelecek ayın hava durumuna ilişkin rapor hazırlıyor. Çünkü 500 bin Iraklının katledilmesini önlemek için ciddi bir çaba görünmüyor.

Bu çıplak gerçek (500 bin Iraklının katledileceği) sanki önemsizmiş gibi, dünyaya başka şeyler tartıştırıyor burjuvazinin medyası.

Bakin ülkemizdeki burjuva basın yayına. Sanki ABD turistik seyahat yapacakmış gibi Irak'a, biz ne kazanırız diye tartışıyorlar. Tekellerin çıkarı sözkonusu olduğunda, **İNSAN**'ın hiç bir değeri yoktur çünkü burjuvazinin gözünde.

Çok çarpıcı bir örnekti;

1996'da, Irak'ta ambargo sonucunda ölen çocukların sayısı yüzbinlere yaklaşmışken, bir gazeteci ABD Dışişleri Bakanı M. Albright'a sormuştu: *“Irak'ta ölen çocukların sayısının Hiroşima'ya atılan atom bombasından ölenlerin sayısını geçmesi*

sizi kaygılandırıyor mu?”

Şöyle cevap vermişti ABD Bakanı: *“Zor bir tercih ama buna değer olduğunu düşünüyoruz”...*

Bu cevapta burjuvazinin beyninin tüm kıvrımlarını, onun tüm “değerlerini” görebilirsiniz.

Zaman zaman haberlerde okursunuz; falan ürünün üretiminde şu hammaddenin kullanılmaya devam edilmesi halinde şu kadar insan şu hastalığa yakalanacak, ölecek... Ama o madde kullanılmaya devam eder. Tekeller için tek geçerli yasanın “kar” olduğuna böyle yüzlerce örnekte tekrar tekrar tanık olunur.

19 Aralık katliamını hatırlayın. Adına “hayat kurtarma” dediler, güya Ölüm Orucu'ndakileri kurtaracaklardı. Ama bunun ne kadar kaba bir yalan olduğunu kendileri itiraf etti. Mesele “hapisanelerde devlet otoritesi”ni sağlamaktı. Ne kadar insan ölürse ölsün, önemli değildi.

AKP'liler de, başından beri insancıl (hümanist) değerlere çok önem veren, halkımızın içine düşürüldüğü acizlikler karşısında sık sık gözleri yaşaran bir tablo çizdiler. Gecekondu odasında aç çocukları, hasta yaşlıları görünce bol bol ağladılar. Ama gözlerini kırpmadan Irak'ta yüzbinlerce insanın katledilmesine yardım ediyorlar.

Bu nasıl hümanistlik? Bu nasıl duygusallık?

İşin garibi şudur ki, yüzbinleri, milyonları, tekellerin çıkarı için öldüren, bunu tartışma konusu bile yapmayan kesimler, “yaşam kutsaldır” anlayışının da en baş savunucularıdır.

Bakin bugün basına; en utanmaz ABD destekçileri, ölüm orucu karşısında *“hayat kutsaldır”, “hiç bir şey için ölmeye, öldürmeye değmez”* diye en çok yazanlardır. Kutsal olan, yalnız kendi hayatları ve yalnız kendi çıkarlarıdır. Onların kitabında ve kalbinde insan olmadığı gibi, insani olan hiç bir değer ve güzellik de yoktur.

Diyarbakır'da Uçak Kazası
Kaza nedeni, klasik:
**YAŞATMAK İÇİN
DEĞİL, KATLETMEK
İÇİN ÖRGÜTLENEN
DEVLET!**

Diyarbakır'daki uçak kazasında 75 insanımız öldü. Öğrenildi ki, sisli, fırtınalı havalarda inişi sağlayacak “İLS” adlı elektronik alet yoktur Diyarbakır Havaalanı'nda. Olsaydı şaşılırdı.

Oysa kimbilir, Diyarbakır'ın kaç yerine kameralar yerleştirmiştir aynı devlet; kaç elektronik dinleme alete almıştır Diyarbakır kontrgerillasına. Dağları taşları silahla dolduran devlet, havaalanına “İLS” almaz. Çünkü insanı yaşatmak için değil; katletmek için örgütlenmiştir. 17 Ağustos depreminde de görmedik mi bunu? Daha da çok göreceğiz.

HALKLARIN TORTULARI

mandacılar
vatan hainleri
işbirlikçiler

“Amerikalı uzmanlar, 3 bin kadar Iraklı muhalifi eğitmek amacıyla Macaristan’da. Macaristan Savunma Bakanlığı sözcüsünün AFP’ye verdiği bilgiye göre, Iraklı muhalifler, eğitimden geçirildikten sonra Amerikan kuvvetleri tarafından Irak’taki olası savaşta tercüman ve lojistik destek unsuru olarak kullanılacak.” (Basından)

*

Haberde okuduğunuz 3 bin kişi de Iraklı! Irak’ın yerlebir edilmesinde kullanılacaklar. Katledilecekler arasında belki akrabaları, tanıdıkları, daha düne kadar ortak bir şeyler paylaştıkları da olacaktır. Ama hiçbir önemi yoktur onlar için.

İnsanlığın, halkların tortuları bunlar.

Tarihte hemen her dönem az ya da çok böyleleri oldu. Ve binlerce yıllık halkların tarihinde tortular her dönem toplumun en aşağılık unsurları olarak adlandırıldılar. Bu topraklarda da yaşandı bunun örnekleri. En açık haliyle emperyalizme karşı Anadolu halklarının kurtuluş savaşında yaşandı. Dünün “devlet adamları”, bağımsızlığın karşısında mandacılığı savundular, idareyi emperyalistlere kendi elleriyle teslim ettiler.

Bunlar biliniyor ve yazılıyor da. Ancak işbirlikçilik, mandacılık, vatan hainliği kavramlarının küreselleşme/globalizm diye diye içinin boşaltılması sayesinde ki, bugünkü “içimizdeki” tortular ya görülmek istenmiyor, ya da adlı adınca vatan hainlikleri, işbirlikçilikleri dile getirilmiyor.

Yukarıdaki Iraklı 3 bin kişiyi bugünden ülkemizde de görebilirsiniz mesala.

Şimdiden belli hepsi: Şimdi “karlı çıkarız” diye Irak saldırısında ABD’nin yanında yer almamızı önerenler, yarın emperyalist bir işgalde aynı bu Iraklıların rolünü üstleneceklerdir. İster silah elde isterse başka biçimlerde emperyalistlerin yanında, Türkiye halkının karşısında yeralacaklarından emin olabilirsiniz.

*

Vatan hainliği, işbirlikçilik, mandacılık gibi kavramların içinin boşaltılması (daha onlarca kavramda olduğu gibi) Sovyetlerin yıkılması sonrasında, küreselleşme süreci ile birlikte şekillendi.

Giderek o hale geldi ki, alenen sömürgeciliği kut-samanın adı, “reel politika” oldu. İşbirlikçilik “stratejik müttefikiz” denilerek yapılar hale geldi. Aynı oranda da ulusallığı, bağımsızlığı savunmak aptalca hayaller olarak değerlendirilir oldu. Anti-emperyalistlikse zaten dogmatiklik, gerilik, yıkılan komünizmin fikirleriydi ve asla itibar edil-memeliydi bunlara göre.

Birbirine tamamen zıt gibi görünse de, “Türkiye’nin çıkarları” demagogisi, en çok da işbirlikçiliğin gizlenmesi için kullanılır hale geldi. Amerika’nın bölgesel çıkarlarının bekciliğini yapmak, Amerika’nın batmaz uçak gemisi olmayı kabullenmek, hep “Türkiye’nin ali çıkarları” diye sunuldu.

Bugün de en geniş halk kitlelerinin gözünde tortular en aşağılık unsurlardır. Ama emperyalistler işte bu teorilerle, kavramların içini boşaltarak, farklı göstererek en aşağılık olan işleri kabul edilebilir hale getirmek istiyor. En azından zeminini böyle olgunlaştırıyor.

*

Irak’a saldırı nezdinde basında, devlet kademelerinde, sermaye çevrelerinde yaşanan tartışmalara bir bakın. “Devlet adamı” ve “işadamı, gazeteci” kılıklı bir avuç insan müsvettesi, “gerçekçi olmak” adına, “ABD’ye muhtaçlık” adına daha bugünden imparatorluğun tebası olmayı kabullenmiş ve halka kabul ettirmek istiyorlar. Beyinleri ceplerinde ve Amerika’dan gelecek çıkarlarında, yüreklerinde ulusal onurun zerrisi olmadığı halde bu ülkenin “itibarlı” kişileri olarak karşımızda duruyorlar.

Dikkat edin aynı kesimler, Türkiye halkını açlığa, yoksulluğa mahkum eden IMF politikaları için de aynı “mecburiyetten” sözedip dururlar. Her ne gerekçeyle olursa olsun emekliye verilen bir ekmek parasına bile feryadı koparırlar. Beyinlerinde vatan olmadığı gibi halk da yoktur.

Hangi teoriye dayandırılırsa dayandırılmasın; IMF’cilik işbirlikçiliktir.

Amerikan saldırganlığının yanında (üslerle, hava sahasını açarak ya da fiili olarak katılarak) yer almak vatan hainliği, Amerikan uşaklığıdır.

TAYAD'LI AİLELER GAZİ'DE AÇLIK GREVİNDE

“Açlığı oğlumla paylaşmak istiyorum”

TAYAD'lı ailelerden Emine Palabıyık ve Feridun Osmanağaoğlu F tiplerindeki tecriti protesto etmek ve Ölüm Orucu'ndaki yakınlarına destek olmak için 5 Ocak günü yaptıkları basın açıklamasıyla **Gazi Mahallesi'ndeki** Emine Palabıyık'ın evinde açlık grevine başladılar.

“Ben bir anneyim. Benim oğlum 8,5 aydır ölüm orucunda ve tek hücrede kalıyor. Ve etrafı boşaltılmış, sesini kimseye duyuramıyor, kimse-nin sesini duymuyor” diyen Emine Palabıyık ve kardeşi Osman'ı direnişte şehit veren Feridun Osmanağaoğlu'nun yanısıra üçer günlük gruplar halinde açlık grevine katılanların ilk grubu da onlarla birlikteydi. Basının yoğun ilgi gösterdiği açıklamada, neden Açlık Grevi'ne başladıklarını anlatan TAYAD'lılar, tecritin en zalimane işkence yöntemlerinden biri olduğunu söyleyerek işkenceye karşı olduğunu söyleyen iktidara sözlerini tutması çağrısında bulundular.

TECRİT ÖLDÜRÜYOR ÖLÜMLERİ DURDURUN diyerek evlatlarının sesine ses katan TAYAD'lılar

Süresiz Açlık Grevleri'ni Gazi Mahallesi'nde sürdürürken, tecrite, işkenceye karşı olan herkesi destek olmaya çağırıyorlar.

TAYAD'lı aileler yakınlarını, evlatlarını yalnız bırakmayacaklarını, direnişin bir parçası olduklarını, Küçük Armutlu Direnişinde, bu açlık grevin-den önce Alibeyköy'de yaptıkları 45 günlük açlık grevinde ve bitip tükenmek bilmeyen çeşitli eylemlerinde gösterdiler. Hem yakınlarının sesi oldular, hem de demokratik mücadelede ısrarlı ve kararlı mücadelenin nasıl verilmesi gerektiğinin örneklerini yarattılar. Yakınları yürüdükçe onlar da çeşitli eylemlerle yürüyüşlerini sürdürüyorlar.

EMİNE PALABIYIK

Ben anneyim. Görüşe gidiyorum, eve yetiştiğimde tedirgin oluyorum. Yemek yiyemiyorum, uyku uyuyamıyorum, telefona bakamıyorum. Ya telefonda acı bir haber olursa... Onun acısını yaşamaktansa... Onu destekliyorum. Ne mutlu bana ki ben böyle bir insanın annesiyim. Gurur duyuyorum. Ben anneyim. Ağlarım, üzülürüm, ama asla onun yaptığından utanmıyorum. 3 senedir süren bu direniş şimdiye kadar dünyada yapılmamıştır. Benim oğlum böyle bir direnişte yer almışsa ne mutlu bana diyorum. Onu çok seviyorum. Çok çok az da olsa açlığı oğlumla paylaşmak istiyorum.

Başladığında görüşüne gittiğimde Ölüm Orucu'na girme demiştim. Ve bana demişti ki: *‘Ben girmezsem yerime başka bir arkadaşım girer. Onun da annesi var. Bencil düşünme anne’* demişti. Tecriti bana anlatmıştı. Ve ben ona hak vermiştim...

FERİDUN OSMANAĞAOĞLU

AKP, işkence, zulüm, baskı konusunda kitlelere sürekli olarak mesaj vermeye çalıştı. Ama ne var ki onlar da şu ana kadar hiçbir farkları olmadığını gösterdiler. 1,5 aydır AKP'nin il ve ilçe binalarını dolaştık. Verdikleri cevap sadece *“sizleri anlıyoruz, en kısa sürede bu sorunu çözeceğiz”* oldu, ama hala bir sonuç yok.

Her türlü merciye başvurduk, sonuç alamadığımızdan bizler de bedenimizi bugün Açlık Grevi'ne yatırdık. Ben Osman'ı kaybettim. Ama cezaevinde olan kardeşlerimin hepsi benim için birer Osman. Ve onların yaşaması için bir nebze de olsa faydam olursa diye Açlık Grevi'ne başladım. Bütün insanlığın onurunun çiğnenmemesi için buradayım.

İmralı Kapatılsın, F Tiplerinde Tecrite Son!

KADEK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın tecrit edildiği İmralı Adası'nda, tecriti daha da koyulaştıran ailesi ve avukatlarıyla görüştürülmemesi altıncı haftasına girdi. Buna karşı KADEK'lilerin yurtiçi ve yurtdışında protesto eylemleri sürerken, KADEK'li tutsaklar da uygulamayı Açık Grevleri ile protesto ediyorlar. KADEK'li tutsaklar adına Nasrullah Kuran yaptığı açıklamada, Öcalan'ın

durumunun her geçen gün ciddi sonuçlara yol açabilecek bir mecraya kaydığı belirtildi.

4 yıldır tek kişilik hücrede tutulan Öcalan ile avukatları son altı ay içinde sadece iki kez görüşebildiler, son 6 hafta içinde ise hiç görüştürülmediler. Geçtiğimiz Çarşamba günü görüşmek için giden avukatlar her zaman olduğu gibi "hava muhalefeti" gerekçesiyle geri çevrilirken, avukatların "o zaman telefonla ailesi görüşsün, sağlığından endişe ediyoruz" talebi de kaale alınmadı. Öte yandan Öcalan'ın avukatlarının Adalet Bakanlığı'na yaptığı başvuruya ise hiçbir cevap verilmedi.

Hukuksuzluk Tecriti Kabullendirmek İçin

Şu tabloya bakın. Başbakan Abdullah Gül, "biz emirlik değiliz, demokratik bir devletiz" derken, tam bir hukuksuzluk ve kendi yasalarını dahi tanımazlık tüm dünyanın gözleri önünde sergileniyor. Kriz Yönetimi adı verilen gayri meşru yönetim ile, devletin kendi yasaları İmralı'da geçersiz hale geliyor.

Elbette görüştürülmemeye Genelkurmay'dan direktif alan görevliler türlü gerekçeler sıralayabilir, ancak bunların hiçbirinin inandırıcı olmadığını da en iyi kendileri bilmektedir.

İmralı statüsü ve beraberindeki koyu bir tecrit kurumsallaştırılmak, kanıksatılmak isteniyor. Bunun içinde KADEK'e verilen mesajlar ayrı olarak değerlendirilebilir. Ancak sorun şimdi elbette bu değildir. Sorun, bu statünün bir şekilde kabul et-tirme politikasına karşı çıkmaktır.

İmralı statüsünü her ne gerekçeyle olursa olsun kabul etmek bu tür resmi keyfilikleri de sürekli gündeme getirecek, hukuki, siyasi ve en insani haklar istenildiğinde askıya alınmaya devam ede-

cektir. Bugün görüşturseler, yarın görüştürmeyeceklerdir örneğin. Kaldı ki, avukatıyla görüşüyor olması da İmralı'daki tecriti ortadan kaldırmıyor. Görüştürmeme tam bir zindancı anlayışla izole et-mektir. Yoksa tecrit İmralı'da ilk günden beri uygulanıyor. Ve esas karşı çıkılması gereken de tam bu noktadır. İmralı'nın kendisidir.

İşte bu nedenden dolayı talep **İmralı'nın kapatılması** olmalıdır.

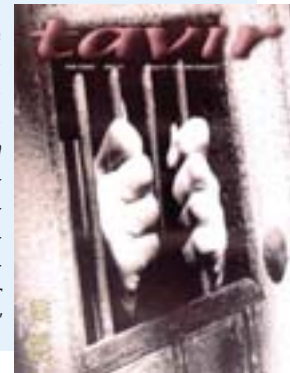
İmralı'nın kapatılmasını istemek, Öcalan nezdindeki özgünlüklerin yanısıra temelde tecrite karşı çıkmaktır. İmralı tecrit demektir. Tecrit politikası sadece İmralı'da değil, çeşitli biçimlerde bütün F tiplerinde gündemdedir. 103 insan tecriti kaldırmak için süren direnişte şehit düştü. Yüzlercesi bu nedenle sakat kaldı.

İster İmralı'da isterse F tiplerinde tecrite karşı mücadeleyi güçlendirmek isteyen bu şekilde ele almalı, İmralı'nın tümünden kapatılmasını, F tiplerinde tecritin kaldırılmasını savunmalıdır.

Tavır Toplatıldı Faşizm Zulmünün Resmedilmesinden Korkuyor

7. sayısı toplatılan Kültür Sanat Yaşamında Tavır dergisinin 11. sayısı da, çoğunluğu Ölüm Orucu ile ilgili olmak üzere 5 tane yazı gerekçe gösterilerek toplatıldı. İstanbul DGM'nin toplatma kararıyla ilgili bir açıklama yapan Tavır "halk için sanat yapmaya devam edeceğiz" derken, toplatılmaya gerekçe gösterilen yazıları şöyle sıraladı: "Berkan'ı Uğurlarken", "Feride'nin Türküsü", "Gerillanın Düşünü", 2002 yılındaki toplumsal olayların anlatıldığı "Bir Yıl Böyle Geçti" yazısı ve toplatılan 7. sayıya ilişkin mahkeme savunması."

Mahkemede yapılan savunmayı bile toplatma gerekçesi haline getiren faşist kafayı Nazi döneminden Picasso örneğiyle dile getiren Tavır dergisi baskılara son verilmesini istedi. Açıklamada Nazi faşizminden verilen örnek ise şöyle; "Picasso'ya Nazi Subayı sorar: "Bu Guernica isimli tabloyu siz mi yaptınız?" (Guernica Alman faşizminin bir katliamını anlatan tablodur.) Picasso cevaplar: "Hayır efendim, bu resmi siz yaptınız!"

Cemil Çiçek: “ölüm oruçlarının arkasında örgütler var”

Neyi Açıklar, Sorumluluktan Kurtarır Mı?

TBMM Başkanı **Bülent Arınç** 2 Ocak tarihli Yeni Şafak gazetesine verdiği mülakatta, ölüm oruçlarını bitirmek için çalışacağını belirtip şöyle diyordu;

“300 gündür ölüm orucu tutan insanlar var. İlgili kişileri davet edeceğim, cezaevlerini ziyaret edeceğim. Bir insan bizim için önemlidir. **Ülkem-de bazı kişiler yakınlarının gözü önünde ölüme gidiyorsa onları dinlemem ve anlamam gerekir. Cezaevlerinin iyileştirilmesinden tutun, onların hayatı kazandırılması konusunda adım atmamız gerekir.**”

Pratik olarak ifadesinin ne olacağını önümüzdeki süreçte göreceğimiz bu açıklama, bir duyarlılık, aynı zamanda, Cumhurbaşkanlığı makamından sonra bu ülkenin en yetkili ikinci kişisi konumunda olan bir insan için de bir sorumluluktur. Bir çok yazımızda dile getirdiğimiz bir gerçeği, direnişi destekleyip desteklememenin ötesindeki bir tartışmayı, ölüme yatan yüzlerce insanın, ölen yüzden fazla insanın olduğu bir ülkede düşünen herkesin sorması, söylemesi gerekenleri söylüyor aslında Arınç.

İşte tam da bu noktada, ertesi günü aynı gazetede TBMM başkanını bile “terör, örgüt” diye sindirmeye çalışan kafa yapısı, bir başka deyişle “devlet politikası” devreye giriyor ve şöyle diyor;

“Ben en kısa zamanda Bülent Bey’le görüşüp ölüm orucu ve açlık grevleri ile ilgili kendilerine

gerekli bilgiyi vereceğim. Konu son derece hassas. Bu konudaki girişimlerin dikkatli yapılmasında fayda var, çünkü bunlar bir eylem için ortaya konulmuş tavirlardır. Arkasında belli örgütler vardır. Aksi halde farkında olmadan eyleme destek veriyoruz anlamı çıkar.”

Bu sözlerin sahibi, siyasi düşüncelerinden, devrimciler hakkında ne düşündüğünden bağımsız olarak oturduğu makam gereği, Bülent Arınç’ın söylemesi gerekeni, daha koltuğa oturduğu ilk gün söylemesi gereken, Adalet Bakanı **Cemil Çiçek**’tir.

Hemen belirtelim ki, Cemil Çiçek büyük bir keşif yapmıyor. Ölüm orucu direnişçileri hiçbir zaman örgütlü olmadıklarını söylemediler. Elbette örgütlü olacaklar. Başkaları nasıl örgütlenme hakkına sahipse (yasalar da böyle diyor ya!) tutsaklar da elbette örgütlü olacaklar. Kaldı ki, siyasi tutsaklar için, onların düşünceleri ve eylemleri için “örgüt var” demek, ancak bir komedi unsuru olabilir.

Ama bu demagoji yeni değil. Sami Türk’ten eski başbakana kadar tümü aynı demagojiyle katliamlıklarını gizlemeye çalıştılar. **Cemil Çiçek ve AKP iktidarı da mı aynı yolu yürümeye devam edecek?** Hak isteyen, düşüncelerimle yaşamak istiyorum, tecrit altında yaşamak istemiyorum diyen örgütlü insanlarsa, devrimcilerse katledilmeleri vaciptir mi deniyor?

Bu demagojiler geçilmelidir artık. Bunlara artık F tipi savunucuları bile rağbet göstermiyor ve “**peki sorunu çözüyor mu bu**” diye haklı olarak soruyor.

Evet biz de soruyoruz **Adalet Bakanı’na ve AKP iktidarına;**

Önceki iktidarla aynı demagojilere sarılarak, ölümlerin altına imza atmaktan başka elde edebileceğiniz bir çözüm varsa; halka açıklayın herkes öğrensinsin. Çözüm, “nasıl olsa öle öle sakat kala kala içeride adam kalmaz direniş biter” hamhaya-li ise boşuna heveslenilmesin. Bu hesaplar çok yapıldı, direniş bu tür hesapları çok bozdu.

Türkiye hapishaneler tarihi, katliamlıklıkla sonuç alınamayacağının tarihidir. Oltan Sungurlular, Mehmet Ağarlar, Şevket Kazanlar, H. Sami Türkler, Aysel Çelikeller hep aynı şeyi başka başka demagojilerin arkasına sığınarak denediler; başara-

Çiçek ve AKP iktidarı “örgüt”, “devlet politikası” diyerek önceki iktidarın katliamlığını sürdürecektir mi, yoksa hak ve özgürlüklerden yanayım, işkenceye karşıyım sözlerinin arkasında durarak tecriti kaldırıp ölümleri durduracak mı; soru ve sorunun budur, bunun ötesinde her şey ertesi günü kendini vuracak bir demagojiden ibarettir.

madılar. Bu direniş ise onlarca manevrayı, binlerce yalanı, türlü türlü demagojiyi tarihin çöplüğüne atmakta ustalaşan bir direniştir. Cemil Çiçek, yalan ve demagojilerin nasıl çıktığını bilmiyorsa, Ceza ve Tevkif Evleri Genel Müdürü A. Suat Ertosun'a sorabilir, hatta Ertosun'un her gün bir açıklama yaparken, aylardır neden susmak zorunda kaldığının nedenini öğrenerek de bilgi sahibi olabilir.

Dediğimiz gibi, bu demagojiler ne 103 ölümü

açıklar, ne de Adalet Bakanını sorumluluktan kurtarır.

Şimdi AKP iktidarını görmek istiyoruz.

Hak ve özgürlükler, işkenceye karşı olmak söylemlerinin ne denli samimi olduğunu görmek istiyoruz. Maskeleri düşüren direnişin, dayatıldığına daha çok maske düşürmeye, daha çok bakanlar, iktidarlar eskitmeye gücü olduğundan herkes emin olabilir. Sabrımız ve kararlılığımız bunun teminatıdır.

S.Türk niyet etti, AKP'ye Kısmet Oluyor!

Direnme Hakkına Saldırı Yasası

Sami Türk döneminde hazırlanan ve TBMM'ye gönderilen ancak, iktidar kavgaları arasında seçim dönemine girildiği için çıkarılamayan ölüm orucuna müdahale yasası yeniden gündeme getiriliyor.

Hatırlarsak, Ceza İnfaz Kurumları'na ilişkin yasa yapılan değişikliklerle birlikte eklenen 307/b maddesinde şöyle deniliyordu;

"Hükümlü ve tutukluların beslenmesini engellenenler hakkında iki yıldan dört yıla kadar hapis cezası verilir. Hükümlü ve tutukluların açlık grevine veya ölüm orucuna teşvik veya ikna edilmeleri ya da bu yolda kendilerine talimat verilmesi de beslenmenin engellenmesi sayılır. Beslenmenin engellenmesi nedeniyle ölüm meydana geldiğinde faile on yıldan yirmi yıla kadar hapis cezası verilir. 456 'ncı maddenin birinci, ikinci ve üçüncü fıkralarında sayılan bedensel zararların gelmesi halinde ise, faile aynı madde hükümleri gereğince ceza verilir."

A açıkça direnmenin suç olarak tanımlandığı ve sanki bir insan kendi iradesi dışında yüzlerce gün aç kalabilir ve ölebilirmiş gibi kabul edilerek direnme hakkının kendisinin yokedilmek istendiği bu değişiklik esasen katliamcı Sami Türk'e daha iyi yakışırdı. Halkın hak ve özgürlüklerinden, örgütlenme ve düşünce özgürlüğünden sözedeceksiniz, bir yandan da direnmeyi en büyük suç haline getireceksiniz; bu da AKP iktidarının ikiye bölünmesine yakışıyor doğrusu.

Bu yasa aynı zamanda her şeye rağmen direnenlere zorla müdahale etmeyi de yasal hale getiriyor. 500'e yakın insan ortada yasa olmadan bu şekilde sakat bırakıldı. Burada zorla müdahalenin nasıl bir işkenceyle uygulandığını yeniden anlatmayacağız. Bugün çoğu dışarıda olan yüzlerce sakat bırakılmış insanın varlığı zaten anlatmaya yetiyor. Ve bu zulüm şimdi yasal güvence altına alın-

mış olacak bu yasayla. Ama esas niyet elbette tutsaklardan başlayarak halkın direnme hakkını yoketmektir. İçeride açlık grevi, ölüm orucu yasak diyenler kimsenin kuşkusu olmasın dışarıda da aynı mantıkla yasalar çıkaracaktır.

Dünya kurulu beri hiçbir kral, bey, faşist diktatör ve iktidar halkların direnme hakkını yok edememiştir. Yasalar çıkarmışlar bugünkü gibi, direnenleri kurşunlara dizmişler ama direnişleri yok edememişlerdir. Böyle bir yasaya ihtiyaç duymak bile, direnme hakkından duyulan korkunun bir ifadesidir.

Sami Türk bu yasanın Alman İnfaz Kurumu'nda da benzerinin olduğunu da sanki marifetmiş gibi belirterek savunmuştu. Suç olduğunu, işkence olduğunu biliyordu ama nasıl olsa Almanya da yapıyor o zaman biz de yapabiliriz diyordu. Yasanın şimdiki sahipleri nasıl savunuyor acaba?

Bu ülkede direnme hakkı olmayacak, ne içeride, ne dışarıda kimse direnmeyecek mi diyor AKP? Sakın kimse, "ölüm... yaşam kutsaldır" masalları anlatmasın. Barışı savunmanın bile ölümü göze almakla olduğu böyle bir dünyada, en küçük bir hakkın dahi ölüm bedeli olduğu ülkemizde bu demagojinin anlamı DIRENMEYİN demekten başka bir şey değildir.

MİLLETVEKİLLERİ;

Parlamentoda bulunan AKP'li, CHP'li milletvekilleri bu yasaya oy vererek faşizmin, halkın, tutsakların direnme hakkının yokedilmesine oy verecek demektir. **Direnme hakkı vazgeçilmez kutsal bir haktır; yokedilemez.**

Desteklemeyin; direnme hakkının yokedilmesi-ne oy vermeyin. Zorla müdahale adı altında işkenceye ortak olmayın!

Özgür-Der'den Cemil Çiçek'e "Hepimiz Karşıyız!"

Adalet Bakanı Cemil Çiçek'in "ölüm oruçlarının arkasında örgütler var, farkında olmadan bu eyleme destek verilmemeli" açıklamalarına islamcı kesimden, Özgür-Der'den cevap geldi. F tipi zulüme hepimiz karşıyız diyen Özgür-Der'in, cevabı özetle şöyle diyordu;

Tecriti Sadece Örgütler Söylemiyor

Çiçek'in aynı demecinde Meclis Başkanı'nın yanlış bilgilendirildiğini söyleyerek konunun üzerini örtmesi ve F tipi katliamcılarla aynı dili kullanması AKKla ilgili tüm sivil kuruluşların, F tipi mevcut uygulamasının ancak "işkence" kavramıyla açıklanabilir olduğu hususunda mutabakatları vardır. Kaldı ki **hangi örgüt kastedilirse kastedilsin**, hapis-haneye konan hiç kimseye "tecrit" anlamına gelecek ikinci ve daha ağır bir cezanın verilmesi "sürekli işkence" kavramını gündeme getirmektedir.

Çiçek en azından "Milli Kültür" kavramına ilişkin olarak saygı gösterdiğini ifade ettiği Kur'an ayetlerine aşıktan tavır alır pozisyonuna düşmesin. Rabbimiz Kur'an'da *"Bir kavme duyduğunuz düşmanlık sizi zulüm yapmaya sevketmesin"* buyurmaktadır. Gerek vahyin adaleti, gerek insanın fitri adalet duygusu F tipinde uygulanan tecridi ve izolasyonla oluşan hak ihlallerini onaylaması mümkün değildir...

Dört duvar arasında tamamen izole edilmiş şekilde insanları yaşayan ölümler haline getirmek programında **işkenceye karşı olmak** iddiasındaki bir partinin söylemiyle çelişir. Çiçek öncelikle kendini işkenceci polislerin ve F tipi katliamını gerçekleştiren infazcıların telkinlerinden ve güdümlü raporlarından **kurtarmalıdır**. Ölüm oruçlarını kimin destekleyip kimin desteklemediğini tartışacağına, 103. kurbanını veren ve yüzlercesi de sakat kalan ölüm oruçcularının **niçin** kendilerine kıydıklarını hatırlasın. Hiç kimse **durup dururken** ölü seveci olmaz. F tipindeki tecrit kalksın diyen İslami kesim aydınları, başta Özgür-Der, Mazlumder ve Hukukçular Derneği olmak üzere konuyla ilgili bir çok kuruluş da ölü seveci olduğu için veya sol örgütlerin kuyruğuna takıldığı için F tipine, tecrite hayır demiyor.

Hayır diyoruz; çünkü bu sorun öncelikle insani bir sorundur. İnsanız, insani sorumluluğumuz ge-

reği hayır diyoruz, müslümanız İslami adalet anlayışımız gereği hayır diyoruz. Bu ülkeyi 28 Şubatçılar bir kanunsuzluklar diyarına çevirdiler. F tipleri de 28 Şubatçıların kara bir armağanıdır. 28 Şubat darbecilerinin siyaset üzerindeki hegemonyasının **devam etmediğini** görmek, hukuk ve adaletin gereklerine göre iyileştirmeler istemek hakkımız.

Sayın Cemil Çiçek, O Zaman Biz Yineliyoruz

Bu ülkeyi haklarını alabilmek için ölümü seçenlerin bir taputluğu haline dönüştürmekten kurtarmak elinizde. Bülent Arınç'ın insani yaklaşımını bile "yanlış bilgilendirildiğini ifade ederek düzeltceğinizi" söylüyorsunuz. Belki bizi de "teröristlere" alet olmakla itham edip hakkımızda takibat açabilirsiniz. Hayır. **Yanlış bilgilendirme yok.** F tipi uygulamasını ilk başından beri takip ediyoruz. Kandırılma yok. Sadece korku ve siniklik var. F tipinde yaşanan zulmü İslami kesimden bir çok yazar gündeme getirdi. Bu Türkiye'nin kara bir lekesi. Lütfen bu lekeyi AK Parti'ye ve AK Parti'den beklentisi olanlara **taşıtmayın**.

Barolar Birliği önceki Adalet Bakanı'na üç hücrenin kapılarının birbirine açılmasını teklif etmeye çalıştı. Yok Barolar Birliği'ni de kömünist örgütlerin dolaylı bir uzantısı olarak görüyorsanız **o zaman bu teklifi biz yeniliyoruz**. Bizi beğenmiyorsanız bu teklifi tüm Türkiye aydınlarının ve halkın imzasına açacağımız bir kampanyaya dönüştürebiliriz. Bu sese kulak verin. Kırmızı kitapları kapatın bu sese kapılarınızı açın.

Mazlum-Der; "Tecrite Son Verilmeli"

MAZLUM-DER, Şanlıurfa Şubesinin ev sahipliğinde yapılan ve iki gün süren **II. İnsan Hakları Kongresi**'nin sonuç bildirgesinde Türkiye'de demokratikleşme, insan hakları sorunlarına ilişkin tespitler ve öneriler yer aldı. Din özgürlüğü, Kürt sorunu gibi konulara değinilen sonuç bildirgesinde F tipleri konusunda şu ifadelere yer verildi; *"Cezaevlerinde tutuklu ve hükümlülere insanca muamele edilmeli; F tipi tecrit uygulaması sona verilmeli, ortak alanların yapısı ve kullanım yöntemi değiştirilmelidir."*

direnme savaşında

3. yıl

816. gün

Ercan Kartal işkenceyi ve tecriti anlatıyor-2

Her uygulama kişiliğe saldırı

Geçen haftaki sayımızda, Edirne F Tipi'nden Ercan Kartal'ın anlatımıyla F tiplerindeki tecrite izolasyona dayalı uygulamalara yer vermiştik. İlk bölümünde hücre aramalarında, sayımlarda, aile görüşlerinde kişiliksizleştirmeye yönelik dayatmalara yer verdiğimiz Ercan Kartal'ın mahkemeye dilekçe olarak sunduğu yazısına devam ediyoruz...

Savunma hakkı yok denecek kadar kısıtlanmıştır: Avukatlarımızla görüşme olanakları oldukça kısıtlıdır. Hükümlü olanların avukatlarıyla görüşmesi genelgeyle yasaklanmıştır. Avukatlarımızın davalarla ilgili getirdiği savunma evrakları alınmamaktadır. Müvekkilleriyle aynı anda görüşme olanağı olmaması, yine aynı davadan yargılananların aynı anda avukatlarıyla görüşmemesi savunma hakkını engelleyici uygulamalardır. Avukat görüşüne çıkarken üzerimizde kâğıt-kalem almamıza izin verilmemekte, ayrıca görüşme bir gardiyan tarafından taciz edici şekilde dinlenmektedir. Avukatla herhangi bir belge alışverişine izin verilmemektedir. İdareye avukata verilmesi için dilekçeyle verilen belgeler bile ya avukatımıza verilmemekte ya da müdahale edilerek karalanarak sansürlenmiş olarak verilmektedir. Savunma hakkının ortadan kaldırılması-na dönük uygulamalardan kaynaklı, sağlıklı olarak savunma hazırlayamamaktayız.

Bütün bunların yanısıra avukatlarımızın hapisane girişinde karşı karşıya kaldıkları uygulamalar da avukatlarımızı yıldırarak, tacize varan aramalar hakaret ve tehditler avukatlarımızın görüşe gelmelerini engellemek, ve avukatlık kurumunu işlevsizleştirmek amaçlıdır.

Yargılandığımız mahkemelere götürülmeyle talimatla ifade vermeye zorlanıyoruz. Yine mahkeme tarihleri bizlere önceden bildirilmediği davalara

ilişkin tebliğler ve iddianameler iletilmediği ya da eksik iletilmediği için savunma hazırlıkları yapamıyoruz. Savunma hazırlamaya vakit bulduğumuz koşullarda ise hazırladığımız savunmalar idare tarafından alıkonulmakta, inceleyeceğiz vb. diyerek müdahale edilmektedir.

Bütün bu uygulamalar **F tiplerinde sağlıklı savunma yapmanın koşullarının olmadığını** tersine bilinçli politikalarla engellendiğini ortaya koymaktadır. Suç duyurusunda bulunmamıza rağmen çözüm üretilmedi, işlem yapılmadı.

F tiplerinde sağlıklı tedavi olma koşulları yoktur. Sağlık sorunları olan arkadaşlarımız zamanında hastaneye sevk edilmemekte, sevk olanlarımız ise jandarmanın engellemeleri yüzünden (muayene sırasında kelepçelerin açılmaması vb. nedenlerle) muayene/televi olamamaktadır. İlaç paralarının hesabımızdan kesilmesi, hesabında parası olmayanların ilaçlarının yeterince yazılmaması da ayrı bir sorundur.

Mahkeme, hastane vb. gidiş gelişlerde yaşanan onca soruna onur kırıcı uygulamaya rağmen "sorun çıkmadığına" ilişkin dönüşlerde jandarma tarafından imzalatılmaya çalışılan tutanakları imzalamadığımız için saldırıya uğradık. Sorun yok, herşey yasalara ve insan haklarına uygun denilerek kamuoyu böyle kandırılmak istenmektedir.

Haberleşme ve yayın hakkımız kısıtlanmaktadır. Göndermek istediğimiz (ve gelen) mektup, faks vb.'ler sakıncalı bulunduğu gerekçesi ile gönderilmemektedir, verilmemektedir. Bu "sakıncalar" bazen "mektup yazılan kişiye moral verdiği", "örgüt propagandası yaptığı" bazen "suç olan fiili övdüğü" gibi gerekçelere dayandırılmaktadır. Bu konuda infaz hakimliğine yapılan itirazlarda yine aynı gerekçelerle reddedilmektedir. Haberleşme hakkı

mız önündeki bu engellemeler için infaz hakimliğine itiraz hakkı tanınması göstermelik, idarenin haksız kararlarına meşruluk kazandırmak amaçlı olmakta öte bir anlam taşımamaktadır. Hafta içinde yalnızca üç gün mektup gönderebiliyor, bize gelen mektup vb.'lerde haftanın diğer iki gününde alabiliyoruz.

Yasal olarak bayilerde satılan dergileri sipariş etmemize rağmen ancak idarenin uygun bulunduğu yayınlar alınmaktadır. Yine adımıza posta ile gelen yayınlar verilmemekte, verilmeme nedeni dahi belirtilmemektedir. Toplatma kararı olmadığı halde bir çok yasal yayının hapisane girişi engellenmektedir. Kürtçe yayınlar yasak denilerek sokulmamaktadır. Kitap okuma olanağımızda üç kitapla sınırlanmıştır.

F tiplerinde Bütün İşleyiş Tecrit ve İzolasyona Göredir. Merkezi radyo yayını başlı başına bir işkence aracıdır. Tekli hücrelerde kalan arkadaşların radyoyu açıp kapama sesini azaltma şansları yoktur. Üçlü hücrelerde ise açıp-kapama düğmeleri içerde olsa da istendiği zaman bunlar devre dışı bırakılmaktadır. Radyodan idarenin belirlediği kanallar çalışmaktadır.

Meslek Ahlaklarını Ayaklar Altına Alan Psikologlar-Sosyologlar ve Doktorlar Hapishane Politikasının Hizmetindeler...

İnsanlık dışı, gayri ahlaki, onur kırıcı uygulamalarda psikolog ve sosyologların önemli bir payı bulunmaktadır. Tecrit ve tredman politikasının uygulanmasında, politikaların yönlendirilmesinde rol almaktadırlar. Devrimci tutsaklara yönelik saldırı politikalarının sonuçlarını gözlemleyip yeni saldırı politikaları belirlemek öncelikli görevleri arasındadır. Devrimci kimliğimizden ve düşüncelerimizden soyundurularak kişiliğimizi teslim alma saldırısının ideolojik ayağını oluşturmada meslek ahlaklarını ve ilkelerini ayaklar altına alarak yer almaktadırlar. Bu süreçte öncelikli görevlerinden birisi de Ölüm Orucu direnişçilerini bırakmaları için psikolojik işkence yöntemiyle iradesini zayıflatmak, tedavi olmayı kabul ettirmeye çalışmak, bunun için her yolu denemektir. Telkinle etkileyemedikleri direnişçileri sakat kalacaksınız vb. tehditlerle etkilemeye çalışmak bu görevlilerin "meslek ahlaklarına" uygundur.

Sorunların çözümünde psikologlarla ve sosyologlarla muhatap olmaya zorlanmamızda bilinçli bir yaklaşımdır. Öyleki su tesisatındaki bozuklukla ilgili şikayetlerimizle bile psikolog ve sosyologlar ilgilenmektedir. Bu devletin bizim siyasi kimliğimizi kabul etmeyip ıslah edilmesi gereken problemli kişilikler olarak görme, göstermeye çalışma anlayışının bir yansımasıdır. Meslek ilkelerini bir kenara bırakarak işkenceciliğe soyunan doktorlar Ölüm Orucunda bulunan devrimci tutsaklara direnişi bırakırmak için psikolojik baskı yapmakta, mesleki bilgilerini bu amaçla kullanmaktadır.

Ailelerimizin getirdiği pek çok eşya kantinde satılıyor, renkleri uygun değil denilerek bu eşyalar alınmamaktadır. Kantinde satılanlar hem kalitesizdir hem de pahalı fiyatlarla satılmaktadır. Haftalık kantin alışverişi bir kereye mahsustur.

F tipinde yaşam tam bir ekonomik sömürü üzerine oturtulmuştur. Kantin malzemelerinin fiyatlarının yüksek olması dışında elektrik, ilaç ve temizlik malzemelerinin parasının da bizlerden alınması tam bir sömürüdür. Herşey paralı olduğu için ziyaretçisi gelemeyen arkadaşlarımız en temel ihtiyaçlarını bile karşılayamamaktadır. Arkadaşlar arası **dayanışmanın fiziki koşulları** da ortadan kaldırıldığından bu durumdaki arkadaşlarımız mağdur olmaktadır.

Üzerimize yatırılan paraların kullanımını denetleyememekteyiz. Bu uygulama tutsaklar arası dayanışmayı engellemek amaçlıdır. Bu konuda yaptığımız suç duyurusunda **mahkeme kararının lehimize sonuçlanmasına rağmen** idare bu haksız tasarrufuna son vermemiştir.

İç işlemlerde herşey dilekçe ile halledilmektedir. Dilekçeler ise yalnızca sabah sayımlarında alınmaktadır. Dilekçelerde "arz ederim", "saygılarımla" vb. ifadeler olması dayatılmaktadır.

Hastanelerde Ölüm Orucu direnişinde olan arkadaşlarımıza yönelik uygulanan tecrit politikası ise bizlere göre daha farklılık içermektedir. Tek başına tutulan arkadaşlarımız çevrelerindeki hücrelerden de yalıtılarak baskı altına alınmakta. Müdürler, psikologlar ve sosyologlar, doktorlar tarafından sürekli direnişini bırakması, değerlerine ve inançlarına ihanet etmesi için psikolojik baskı yapılmaktadır. Zorla müdahale edilerek sakat bırakılmaktadır. Bilinci açıkken "sakat bırakacağız" diye tehdit edilmektedir.

F tipi hücrelerde uygulanan tredman politikasının amacı tutsakların onurunu kırmaya kişiliğini yok etmeye yöneliktir. Örneğin hücrelerin dışarıyla tek temas yeri olan kapı mazgalları kapıların tam ortasında bel hizasındadır. Mazgalda bir şey alıp verebilmek için bu mazgal hizasına eğilmek zorunda bırakılıyoruz.

Hücrelerde kimin kiminle kalacağı idare tarafından belirlenmektedir. Sağlık nedenleri vb. nedenlerle yer değişikliği isteyen arkadaşlarımızın bu istekleri gözetilmemektedir. Yine ölüm orucu direnişinden kaynaklı hafıza problemi yaşayan arkadaşlarımız kendisini tanıyan arkadaşlarının yanına verilmemektedir. Bazı arkadaşlarımız özellikle yalnız tecrit edilmekte çevreleri bile boşaltılmaktadır.

F tiplerinde Disiplin Cezaları Tecrit İçinde Tecrit demektir. Tredman politikalarına boyun eğdirmede en önemli işlevi disiplin soruşturması ve

ceza uygulaması görmektedir. Hemen herşey disiplin soruşturması gerekçesi yapılmakta ve ceza verme tehditiyle tredman politikalarına uyulması zorunlu hale getirilmeye çalışılmaktadır. Zaten tecrit altında olan tutsaklara yönelik uygulanan mektup yasağı, görüş yasağı tek kişilik hücrede havalandırmaya çıkartılmayarak uygulanan hücre cezası ve disiplin cezaları ile infaz yakma, tredman politikasını tamamlayan en önemli saldırı aracı olarak kullanılmaktadır. Verilen disiplin cezaları ile bir çok arkadaşımızın infazları yakılmıştır.

Ortak Alanların Tecriti Ortadan Kaldırdığı Bir Aldatmacadır. Adalet Bakanlığı ortak alanların varlığını gerekçe göstererek F tipi hücrelerde tecrit uygulamasının olmadığını iddia etmektedir. Ortak kullanım alanı olarak ifade edilen kütüphane, spor salonu atölyeler vb. yerler tecriti ortadan kaldırmak bir yana tecrit ve tredman politikasını tamamlayan yerlerdir. Çünkü tecrit ve izolasyon uygulaması asıl olarak hücreler üzerine oturtulmuş, diğer unsurlar ise bu politikayı tamamlayacak şekilde düzenlenmiştir. Günün 24 saatini hücrede yalnız geçiren tutuklunun haftada birkaç saatlik ortak alanlara çıkarılmasıyla tecritin ortadan kalktığının inandırıcı hiçbir yanı yoktur. Başlangıçta F tipi hücrelerde tecrit olmadığı yalanı ile kamuoyunu kandırmaya çalışan Adalet Bakanı, bunun etkisiz kalması karşısında, ortak alanlar aldatmacası boşa çıkarılmıştır. Bizlerin ortak alanlara çıkmayarak kendi kendimizi tecrit ettiğimiz demagogisi de F tipi hücre ve tecrit politikası gerçeğini değiştirmeyecektir.

Adalet Bakanlığı hücre politikasını savunurken AB'nin standartlarına uygun olduğunu ve AB'nin kendilerini desteklediğini söyleyerek tecriti meşrulaştırmaya, saldırısını haklı göstermeye çalışıyor. Avrupa İşkenceyi Önleme Komisyonu vb. emperyalist kurumlar insan hakları ve demokrasi maskesi altında devleti devrimci tutsaklara yönelik saldırılarında ve tecrit politikasının sürdürülmesinde rolleri bulunmaktadır.

Ama ister AB standartları denilerek savunulmaya çalışılsın, ister emperyalist devletlerin desteğinden bahsedilsin bunlar F tiplerinin bir işkence olduğu gerçeğini değiştirmeyecektir.

Sonuç olarak; yukarıda anlatmaya çalıştığımız gibi 2 yıla yakındır hücrelerde tecrit ve izolasyon altında her türlü baskıyı ve işkenceyi içeren tredman uygulamalarıyla karşı karşıyayız. Bu baskı ve işkenceler bizlerin devrimci kimliğimizi ve düşüncelerimizi hedeflemektedir. Bu saldırılar Adalet Bakanlığı'nın da ifade ettiği gibi "devlet politikası" olarak uygulanmaktadır...

AKP'ye TAYAD ziyareti

ÇÖZÜM BEKLİYORUZ, SÖZÜNÜZÜ TUTUN!

TAYAD'lı aileler AKP İstanbul İl Başkanlığı ile 4 Ocak günü bir görüşme yaptılar. Polisin parti binasını yoğun "korumaya" aldığı görüşmede **AKP İl Başkan Yardımcısı Abdullah Pehlivan** ve İl Yöneticisi **Cemal Özdemir** ile görüşen TAYAD'lılar, tecritin kaldırılmasına yönelik çözüm bulunmasını istediler.

AKP'nin işkenceye karşı oldukları sözünü hatırlatan TAYAD'lılar, tecritin en büyük işkence yöntemi olduğunu, işkenceye karşı olanın tecriti sürdürmesinin çelişki olduğunu belirterek, "sözünüzü tutun" dediler.

Görüşme sonrası basına açıklama yapan TAYAD'lı **Naime Kara** ve **Av. Özgür Gider** çözüm beklediklerini belirtirken, Gider ziyaretin amacını şöyle dile getirdi;

"Tecrit nedeniyle süren ölüm oruçlarında 103 insan hayatını kaybetti. Düşüncelerinden dolayı cezalandırılan insanların kişiliksizleştirilmesi amacıyla uygulanan tecrit uygulamasının kaldırılması talebinin, haklar ve özgürlükleri savunan AKP tarafından görülmesi gerektiğini söylüyoruz. Şu ana kadar çözümsüz kalan bu uygulamaların çözümü için adım atılmasını istiyoruz. AKP Hükümeti'ni F tiplerindeki tecriti ve hak gasplarını ortadan kaldırmaya davet ediyoruz."

AKP'lilerle TAYAD'lıların bir başka görüşmesi ise, Antakya'daydı. 15 gün önce verdikleri dilekçenin sonucu için AKP İl Genel Sekreteri **Bekir Erginer** ile görüşen aileler, dilekçelerinden bu yana iki insanın daha şehit düştüğünü hatırlatarak, tecridin kaldırılmasını ve ölümlerin durdurulmasını istedi. Bunun üzerine **Bekir Erginer**, dilekçeleri ve ailelerin taleplerini genel merkeze ilettiğini ifade etti ve sıkça anlatılan Alman profesör örneğini anlatarak, "Bize de sıranın gelmesini istemiyoruz. Bunun için AKP olarak buna sessiz kalmayacağız." dedi.

Benzeri bir görüşme de İzmir'de Buca ilçe binasında gerçekleştirildi. Aileler, burada da tecritin kaldırılmasını talep ederken, ilçe yönetimi "ileteceğini" belirtmekle yetindi.

Ağar Da Mı “Değişti” Yoksa?!

- En koyu makyajlar bile, o kanlı yüzü unutturabilir mi?
- Hangi imaj operasyonu, Ağar’ın kanlı ayak izlerini silebilir?

O artık bir düzen partisinin genel başkanı. O artık “deşifre olmuş arkadaşlarımız işbaşındadırlar” açıklamalarıyla politika yapamayacak bir konumda. Artık “OY” a ihtiyacı var.

Adı bugüne kadar infazlarla, ölüm mangalarıyla, işkencelerle, Susurluk’la anılan Mehmet Ağar, DYP Genel Başkanlığı’na seçildikten sonra şimdi kendine yeni bir “imaj” oluşturma derdinde. Eli kana bulaşmış, eli hırsızlıktan hiç çıkmamış kim varsa, burjuva politikasının vitrinine çı-

karken “imaj operasyonu”ndan geçer. Bunun için bu ülkede sık sık, mesela “Demirel’in değişip değişmediği”, mesela Erbakan’ın, Tayyip’in, mesela MHP’nin değişip değişmediği gibi bir tartışma konusu olur gündemde. Yarın da Ağar için aynı tartışmaların yapılması hiç uzak ihtimal değil. Eğer oligarşi Ağar’a, Ağar’ın DYP’sine ihtiyaç duyarsa, burjuva basında “Ağar’ın ne kadar değiştiği” üzerine peşpeşe makaleler yayınlanmaya başlanırsa, kimse şaşırmasın. Ağar da böyle bir ihtimalin malzemelerini şimdiden hazırlıyor.

Ağar, işte bu nedenle hayatı boyunca ağzından çıkmamış ve normal olarak asla da çıkmayacak sözleri etmeye başladı. Bunun için yaptığı seçimler de son derece çarpıcı: Yıllardır infaz ve işkenceden başka bir şeyi aklından geçirmedeği **ölüm orucundaki devrimciler** için, “bizim çocuklarımız” diyor, yıllardır “imha ve asimilasyon etmek lazım”dan başka bir düşünce taşımadığı **Kürt halkına** karşı da “şefkat”ten söz ediyor.

Burjuva politikacının hiçbir ahlakı, ilkesi yoktur; koltuk için her kılığa girer. İşte kanıtı: Mehmet Ağar şöyle diyor:

“Ölüm orucundakiler bizim çocuklarımız... Devlet, çocuklarımıza sahip çıkmak zorundadır.”

“Yargı makamları suçlu bulunduğu insanları cezalandırmıştır. Bu insanların canları artık devletimizin güvencesi altına girmiştir. Devlete düşen görev, mahkumların cezalarını insani şekilde çekmelerini temin etmek

ve topluma kazandırılmalarını sağlamaktır...”

Normal koşullarda halkımız böyle kendi kişiliğine, karakterine, kimliğine yüzseksen derece ters konuşanlar için “kafasına taş mı düştü acaba?” der.

Ama hayır, onun kafasına DYP Genel Başkanlığı koltuğu düştü.

Burjuva politikacıların o iğrenç ikiyüzlülük, istismar maskelerinin hepsini birden yüzüne geçirmeye çalışıyor şimdi. O maskelerin ardından konuştuğu için, “Bizim çocuklarımız” dediklerinin yüzlercesinin, bizzat yönettiği işkencehanelerden geçtiğini unutmış gibi yapıyor.

Kontrgerilla şefi Ağar, katliamcılığını unutturmak istiyor.

Ölüm mangalarının kurucusu Ağar, infazlarını unutturmak istiyor.

Susurlukçu Ağar, kirli geçmişini unutturmak istiyor.

Çünkü o artık DYP Genel Başkanı olarak oy derdindedir. Oy kaygısıyla, katliamcılar, sömürücüler, emperyalizmin uşakları bugüne kadar ne kılıklara girmediler ki? Ağar’ı izleyin; daha ne kılıklara girecektir.

Onun çocukları Çatlılar, Çarkınlardır. Onun şefkati, gözlerinden öptüğü ölüm mangalarına-dır! Utanmadan “bizim çocuklarımız” diyor.

Onun bugüne kadar kimlere kol kanat gerdiğini herkes biliyor. Cephe’nin Ağar’la ilgili yaptığı **6 Ocak 2003** tarihli 292 nolu, “Bir Taze Demokrat’ın Kanlı Yüzü” başlıklı açıklamada söylendiği gibi: “Onun çocukları Çatlılar, Ayhan Çarkınlar, Kırıcılardır. Onun çocukları, nikah şahitliğini yaptığı faşist katillerdir. Onun çocukları, en iyi falaka çeken, en iyi askıya çeken işkencecilerdir. Daha ellerinde katlettikleri insanların kanı dururken “gözlerinden öptükleridir” onun çocukları...”

Utanmadan, DYP’nin Başkanlık Divanı toplantısını Diyarbakır’da yapıp, bölgenin ihmal edildiğini “şefkat” döneminin başlatılması gerektiğini söylüyor. Kürt halkına karşı uygulanan tüm kontra yöntemlerinin savunucusu ve uygulayıcısı olmuş biri söylüyor bunları.

Şefkat ve Ağar... Yanyana gelemeyecek iki kelime. Veya yanyana gelse gelse, 19-22 Aralık katliamına bir

ara "şefkat operasyonu" adını vermelerindeki gibi bir şefkat olabilir Açar'ınki.

Açar, ne yaparsa yapsın kanlı yüzünü unutturamayacak bir suçludur. Boşuna uğraşıyor, boşuna kılıktan kılığa giriyorsun Açar. Senin bastığın her yerde, yere kanlı izlerin kalır. Silebilir misin bu izleri?

On devrimciyi katletmelerinin hemen ardından Ölüm mangalarının "gözlerinden öpen" sen değil misin? Bastığın evlerde, işyerlerinde hiç kimseyi "sağ ele geçirmeyen" sen değil misin? Kırıcıların nikah şahitliğini, Çatılıların hamiliğini yapan sen değil misin? Hapsedilmiş ya da tamamen kuşatılmış bir yerdeki insanların "can güvenliğinin devletin güvencesinde" olduğunu yeni mi hatırladın?

Pişman mısın yoksa bu yaptıklarına? Eğer böyleyse çok açık bir çağrı var:

"Açar, eğer 'tövbekar' olacaksa, hukuku, adaleti hatırlayıp nedamet getirecekse, önce Bin Operasyon'u açıklamalıdır.

Devletin "rutin dışı" işlerini, ölüm mangalarının nasıl kurulduğunu açıklamalıdır.

Ta 1970'lerin sonlarından beri içinde olduğu kontrgerilla provokasyonlarını, komplolarını, cinayetlerini açıklamalıdır.

Yıllarca sorumluluğu altındaki "birim"lerde yapılan işkenceleri açıklamalıdır.

Çatılılarla, Kırıcılarla, Bucaklarla, Lütfü Topallarla "devlet için" hangi kanlı ve kirli işleri yaptıklarını açıklamalıdır."

Açıklayabilir mi, açıklayamaz. Öyleyse unutturmaya çalışması da boşunadır.

Biz unutmuyoruz: F tiplerinin mimarlarından biri de Mehmet Açar'dır. 1996 ölüm orucunu da unutmuyoruz. 12 devrimci tutsağın öldüğü bu direniş, Açar'ın hücre tipini uygulamaya başlatmak isteyen genelgeleri üzerine başlamıştı.

Mehmet Açar, halkın hafızasını o kadar zayıf sanıyorsa yanılıyor.

Onun ellerinde yüzlerce devrimcinin kanı vardır. Onun ellerinde halkın kanı vardır. Onun ellerinde uyuşturucu ticareti pisliğinin buluşığı vardır. Onun her yanı Susurluk pisliğinin içine batmıştır.

Herkes kendini aklasa, herkes "değiştim" diye halkı kandırsa, Açar yapamaz. O bugüne kadar ardında bıraktığı kan izlerini silemez. Döktüğü kan, onun alameti farikası olarak her yerde, her zaman onu izleyecektir.

Açar'ın iyi bildiği bir sloganla bitirelim yazımızı: "Unutmayız, unutturamayız!"

Hukukçu Sezer'in son icraatı Boşver Halkın Kararını

Hukukçu A. Necdet Sezer, Susurlukçulukta bir adım daha attı. Susurluk devletinin politikalarını savunurken hukukçuluğu aklına gelmeyen Sezer, gündemdeki Kıbrıs meselesinde de tavrının çözümsüzlük üzerinde şekillenen devlet politikası olduğunu açıkladı.

Bu anlaşılabilir(!) Ama bunu dile getirirkenki açık sözlülüğü, devletin halka yaklaşımının, halka rağmen halkı yönetme isteğinin de bir ifadesi haline geldi.

Sezer'in sözcüsü Talcan İldem, Kıbrıs halkının mitinglerle düşüncesini dile getirebileceğini söyleyerek Sezer'in ne kadar demokrat olduğunu açıkladıktan sonra şöyle devam etti: "Kuzey Kıbrıs Türk halkının beklentileri ne kadar önemliyse, hem garantör devlet olma niteliğiyle hem de anavatan olma vasfıyla Türkiye Cumhuriyeti'nin de tarihsel ve ahdi hakları bulunmaktadır. Bunun da unutulmaması gerekir."

Ne diyor şimdi Sezer?

Boşverin Kıbrıs halkını, boşverin mitingleri, halkın iradesini; biz ne dersek o olur!

Peki **sen kimsin? Ne hakla** Kıbrıs halkı adına karar verme yetkisini kendinde buluyorsun? Tıpkı Yunanistan gibi işgalci, Kıbrıs halklarının iradesini yokeden, adayı kumar, kara para ve mafya üssüne çeviren bir güç.

Onyıllardır "Kıbrıs sorunu" diye dile getirilen sorun işte bu politikanın çözümsüzlüğünün de tarihini anlatmaktadır. Bu politika sadece Kıbrıs halkına karşı değil, Türkiye halkına karşı da devletin bütün politikalarını belirlemektedir. İşçisi, memuru, köylüsü, öğrencisi feryat halinde bir talebi dile mi getiriyor; bu devlet dinlemez ve pekala "devletimizin çıkarları" diye açıklayabilir bunu. Halkın hak ve özgürlüklerinin önüne de aynı politika çıkarılır.

Yinelemekte fayda var, ne AB yolu, ne Yunanistan ve Türkiye oligarşilerinin çıkarlarına göre bir "çözüm"; hiçbir Kıbrıs halklarına barış, kardeşlik ve refah getiremez. Emperyalistlerin ve işgalcilerin elini çektiği tam bağımsız bir Kıbrıs sorunların çözümüdür. Halkların iradesinin yok edilmediği bir Kıbrıs'tır çözüm.

Savaşlar nasıl önlenir?

Sınıfların ortaya çıkışından itibaren toplumlar tarihi, adeta bir "savaşlar" tarihidir. "Savaşlar"ı çıkardığınızda, o tarihten geriye fazla bir şey kalmaz. Nedeni, nasılı bir yana, ama tarihi gerçek budur.

Binyıllar boyunca, savaşlar halkları kırıp geçirmiş, ülkelerin yakıp yıkılmasına neden olmuştur. Özellikle de son yüzyılın savaşları, yarattığı tahribatlar açısından önceki tüm yüzyılları geride bırakmış, ölümler onmilyonlarla, yıkımlar taş üstünde taş bırakılmamasıyla ifade edilmeye başlanmıştır. Böyle bir tarihi geçmişe sahip insanlığın savaşa karşı olmasından daha doğal bir şey olamaz. Ama insanlık en büyük yanlışlarından birini de bu "savaş karşıtı" düşünce ve tavırlarında yaşamaktadır.

Halkların doğal savaş karşıtlığını kullanan emperyalist propaganda mekanizması, bu karşıtlığı, savaşların **niteliklerini ayırdetmeyen**, savaşların **nedenlerini gözönünde bulundurmeyen** bir karşıtlığa dönüştürmeye çalışmış ve bunda belli ölçülerde de başarılı olmuştur. Soyut bir "barış"çılık bugün kendine belli bir tarafta bulabilmektedir.

Soyut barışçılığın nasıl bir tuzak olduğu, yaşadığımız şu günlerde bir kez daha tüm çıplaklığıyla karşımıza çıkmıştır:

"Savaş kötü bir şeydir, Irak sorunu barışçı biçimde çözülsün" diyenlerin önemli bir kısmının bunları söylerken neyi kastettiğini bir düşünelim: Evet, "savaş karşıtlığını" böyle ifade edenlerin büyük çoğunluğu, sözlerinin devamını *"Saddam sorun çıkarmasın, BM'nin, ABD'nin isteklerini kabul etsin..."* diye getiriyorlar. Peki bu "barış" mı oluyor şimdi?

Evet, Irak yönetimi ve halkı, tam anlamıyla ABD'ye boyun eğersen, sorun **"savaşı"** halledilmiş olacak.

"Aman savaş olmasın" diye Irak halkına boyun eğmeyi önerebilir miyiz?

O zaman savaşları yeryüzünden silmenin "kestirme" bir yolu da var demektir; bütün dünya emperyalizme teslim olursa, savaşlar da büyük ölçüde gündemden çıkmış olur!

Hatta, daha önce de böyle yapılıyorsa, tarihteki bir çok savaş da olmamış olurdu. Mesela, kimse Hitler'in Nazi İmparatorluğu'na direnmeseydi, Hitler'in tankları her yerde güllerle karşılansaydı, Hitler de onlarca ülkeyi yakıp yıkmazdı!!!

Bu uç noktadaki örnek bize şunu gösteriyor: ne olursa olsun, nasıl olursa olsun, **"her türlü savaşa karşı"**

olmak tavrı, bunu savunanların bazen niyetlerinden de bağımsız olarak tüm halkların emperyalizme boyun eğdiği bir dünyaya varan bir politikadır.

Savaşların maddi temeli

Hatırlayalım ki, özellikle 1980'lerin sonundan bu yana, tüm işgal ve katliamlar, **"barışı koruma"** adına gerçekleştirildi.

Onların "barışı koruma" dedikleri, emperyalizmin egemenliğinin henüz ulaşmadığı yerlerin emperyalist sistemin sömürgeci haline dönüştürülmesi, mevcut yeni-sömürgelerdeki sömürü çarklarının işlemesi için her türlü direnişin askeri zorla bastırılmasıdır. "Barış"ın kutsal bir amaç olduğundan sözedilir hep; ama emperyalistlerin çıkarları daha da "kutsal"dır; o kadar "kutsal"dır ki bunun için onbinlerce, yüzbinlerce insanı 30-40 gün içinde katlederler. Ama elleriyle kan dökerken, ağızlarında yine "barış" vardır.

Bütün bunlar gösteriyor ki: emperyalistler ve halklar, aynı "barış"tan söz ediyor, aynı "barış"ı istiyor olamazlar. Olmamalıdır.

Öyleyse, "savaş" ve "barış" konusunda öncelikle görülmesi gereken şudur:

Savaşların ekonomik, siyasi, sosyal temeli emperyalizmdir. **Yeryüzünde emperyalizm varoldukça, savaşlar da olacaktır.** Bu, ekonomik, siyasi, askeri bir gerçektir. Bu gerçeği yok sayanların savaş karşıtlığı hiç bir zaman doğru bir hedefe yönelemez.

Bu ekonomik, siyasi, askeri gerçeğin gösterdiği şudur; savaşa karşı çıkmak, aynı zamanda emperyalizme karşı çıkmaktır. Emperyalizme karşı çıkılmadan, savaşa karşı çıkılmaz.

Halkların savaş istememesi, politik bir tavır olarak önemlidir, ama tarihi açıdan savaşları çıkaran zaten halklar değildir.

Gerek ülkeler, uluslararası savaşların, gerekse de iç savaşların temelinde, emperyalist sömürü ve tahakküm vardır.

Soyut savaş karşıtlığından, somut emperyalist barışçılığa

Soyut savaş karşıtlığı, somut olarak sömürenler ve zulmedenlerden yana olmak anlamına gelen bir barış yandaşlığını ortaya çıkarmıştır.

“Savaşa” karşı olmak adına, **nasıl, kiminle, ne için** sorularının cevapsız bırakıldığı bir “barış” politikası savunulmaya başlanmıştır.

Bir gerilla eylemi karşısında da “*silahlar sussun...*”, emperyalistlerin, oligarşik diktatörlüklerin katliamları karşısında da “*Silahlar sussun...*” çağırısı yapmak, “savaş karşıtlığı” değildir. Bu mantık, esas olarak emperyalistlerin, oligarşik diktatörlüklerin sömürü ve zulmü sürsün mantığıdır. Çünkü;

“neden” ve “sonuç” ilişkisini inkar etmektedir.

Devrimci gerilla savaşları, dünyanın her yerinde ve tarihin her döneminde, sömürü ve zulüm düzenlerine karşı yürütülmüştür. Sömürü ve zulüm olmazsa, düzene karşı gerilla savaşı da olmaz.

Ama iki tarafa da “*silahlar sussun*” diyen, gerilla nezdinde halkın bağımsızlık ve özgürlük için direniş hakkı kullanılmasın derken, ötekinin düzeninin sürmesini savunmuş oluyor.

Savaş karşıtlığı ve barış savunuculuğu, yakın tarihte militan ve kararlı bir özle ortaya çıkmıştır. Nazi saldırganlığı karşısında barışı savunanlar, bunu Nazilere karşı çıkarak yaparken, ölümü göze alan bir mücadele yürütüyorlardı. Mesela Fransa’nın Cezayir’deki, ABD’nin Vietnam’daki savaşına karşı “savaşı durdurun!” diye mücadele edenler de Fransız ve Amerikan emperyalizmine karşı mücadele ediyorlardı. Onlar, ne Cezayir’li direnişçilere, ne Vietkonglulara bağımsızlık ve devrim savaşınızdan vazgeçin diye seslenmediler. “Savaşı durdurun!” derken, haksız ve gayri-meşru olanlara yapıyorlardı bu çağırısı.

Ama günümüzdeki “savaş karşıtlığı” büyük ölçüde bu özünden uzaklaşmıştır. Günümüzdeki savaş karşıtlığı ve “barış savunuculuğu” ağırlıklı olarak “iki taraf karşısında tarafsızlık” olarak tarif edilen bir noktaya savrulmuştur. Bu ise, açıklamaya gerek yok ki, “tarafsızlık” olmayıp, haklı ile haksız, meşru ile gayri-meşruyu, katleden ile direneni aynı kefeye koyan politik olarak yanlış, tarihsel olarak haksız bir tavidir. Son

tahlilde, tarafsız değil, haksız, gayri-meşru olandan, katledenden yana taraftır.

Bu kategorideki “barış” savunucuları, kimin haklı kimin haksız, neyin neden, neyin sonuç olduğunu, tarihsel gelişmeyi bilmiyorlar mı peki? Tabii ki bunlar biliniyor. Ama savaşmak zor, savaşandan, direnenden yana olmak zor, böyle bir “barışı” istemek ise kolaydır. Dolayısıyla “her türlü savaşa, her türlü şiddete” karşı olmanın, “ne olursa, nasıl olursa olsun, barıştan yana” olmanın nedeni, tarihsel, siyasal bilgisizlik değil, politik bir tercihtir. Bedel ödemekten kaçıştır. Onlar için “barış” savunuculuğu, “tarafsızlıklarını”, yani esasında zulmedenlere cepheden karşı çıkamayışlarını perdeleyen bir maskedir.

Halkların direniş hakkını, umudunu yokeden barış, barış mıdır?

“Barışçılık” ve “barış politikaları” dünya genelinde özellikle 90’lı yıllar boyunca daha revaçta hale geldi. O güne kadar devrimi, sosyalizmi savunan, hatta bu savaşı silahlı mücadeleyle yürüten bir çok örgüt “barış politikaları”nı savunmaya başladı. Nitekim bu politikalar sonucunda, El Salvador’dan Guatemala’ya, İrlanda’ya ve ülkemize kadar çeşitli ülkelerde ya oligarşilerle “barış anlaşmaları” yapıp silahlar bırakıldı, ya da ülkemizde olduğu gibi, silahlar bırakılmasa da silahlı mücadele bırakıldı.

Peki sonuç ne oldu, bunlar gerçekten bir “barış” getirdi mi?

Daha uzak bir tarihe giderek farklı örnekleri hatırlayalım: Osmanlı imparatorluğu I. Paylaşım Savaşı sonrası “Sevr Antlaşması”nı imzaladı. Bu anlaşmayla “ateşkes” sağlandı, “silahlar sustu”. Emperyalistlere Osmanlı topraklarını işgal etme hakkı veren bu antlaşma da bir barış antlaşmasıydı.

Anadolu’da Kurtuluş Savaşı’nın sonucunda ise Lozan’da bir antlaşma imzalandı. Bu da barış antlaşmasıydı. Bu antlaşma sonucu emperyalistler Türkiye’nin bağımsızlığını tanımak zorunda kaldılar.

Bu örnekler açık olarak gösteriyor ki, her barış antlaşması, imza atan iki taraf için de bir başarı, bir kazanım anlamına gelmiyor. Bir taraf için barış ve zafer anlamına gelen, öteki taraf için yenilgi anlamına gelebiliyor.

Emperyalizmin veya işbirlikçilerinin iradesinin belirleyici olduğu hiç bir barış, barış değildir.

Yukarıda belirttiğimiz gibi, bu tür bir ‘barış’ın temel politika haline dönüşmesi, özellikle 90’lı yıllarda ön plana çıkmıştır. Bu “barış politikası” savunucularına göre, “dünya artık değişmişti. Şiddetle hiçbir yere varılamazdı.

Herşey 'demokrasi' içinde 'çağdaş' yöntemlerle, barış ve diyalogla halledilebilirdi..." Filistin'de Arafat yönetimiyle İsrail yönetimi arasında ABD zoruyla imzalanan barış, Guatemala'da, El Salvador'da gerilla hareketlerinin kendini tasfiye etmesi şartıyla imzalanan barışlar, başlangıçta birer "zafer" olarak sunuldu, "zafer" masa başında da kazanılabilirdi...

Bu görüşler, üzerinden üç beş yıl geçmeden iflas ettikleri görülen görüşler olarak geçti tarihe. Filistin'in durumu ortada. El Salvador'da ve Guatemala'da işbirlikçi oligarşiler sömürmeye ve zulme devam ediyorlar. Emperyalizmin yarattığı barış illüzyonu, artık parçalanmıştır. Sömürüyü, zulmü üreten emperyalist düzen, ülkeler, uluslararası savaşları da, iç savaşları da üretmeye devam etmektedir.

Savaşı, ancak devrimler ve sosyalizmin egemenliği önler

Savaşın "her türlü sü"ne karşı çıkmak, veya "nasıl olursa olsun" **barıştan** yana olmak, halkların çıkarları açısından da, "**savaşsız bir dünya**" hedefi açısından da doğru bir tutum değildir.

Halkların emperyalizme karşı bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm savaşı karşı çıkılmaz, kaçınılmaz ve "savaşsız bir dünya" için olmazsa olmaz bir savaştır.

Bu sadece bugünün gerçeği değildir. Bu tüm emperyalizm döneminin gerçeğidir. Böyle olduğu için de daha yüzyılın başında Lenin bunu büyük bir açıklıkla tesbit etmiştir: "*Sosyalizmin tek bir ülkede zaferi, bir çırpıda genellikle bütün savaşları ortadan kaldırmaz (...) Ancak, biz, tek bir ülkede değil, bütün dünyadaki burjuvaziye devirir, yener ve onları mülksüzleştirirsek savaşlar olanaksız duruma gelir.*" (Lenin, Sosyalizm ve Savaş, sf: 61-62)

"Silahlar sussun, her türlü şiddete hayır" diyenlere de Lenin'in dikkat çektiği şu gerçeği hatırlatmalıyız: "*Proletaryaya karşı silahlanmış bir burjuvazi, modern kapitalist toplumun en büyük, temel ve belli başlı gerçeğidir.*"

Bu gerçek ortada dururken, halkın silahsızlanması isteyen, ilelebet silahlanmış burjuvazinin egemenliğini onay veriyor demek değil midir? Gerçek bu; emper-

yalizm silahlanmış, emperyalizm en korkunç boyutlarda şiddete başvuruyor.

Devam ediyor Lenin:

"İşte bu gerçek karşısında, devrimci, sosyal-demokratları (Marksist-Leninistleri-bn), silahsızlanmayı istemeye özendirmek! Bu, sınıf savaşımı görüşünü büsbütün bırakmak, devrim düşüncesini yadsımak demektir. Bizim sloganımız, burjuvaziye yenmek, onları mülksüzleştirmek ve silahsızlandırmak için proletaryayı donatmak olmalıdır. Devrimci sınıf için tek olanaklı taktik budur; bu taktik, kapitalist militarizmin bütünüyle nesnel gelişmesinin mantıksal sonucu ve gereğidir. Ancak burjuvaziye silahsızlandırdıktan sonra, proletarya, kendi dünya ölçüsündeki görevine ihanet etmeden bütün silahları hurdaliğe atar. Proletarya, kuşku yok ki, bunu yapacaktır, ama ancak bu koşul yerine getirildikten sonra, kesinkes önce değil." (agk. sf: 63-64)

"Her türlü savaşa, her türlü şiddete" karşı olmak,

nasıl olursa olsun barıştan yana olmak, halkları (hem politik anlamıyla, hem askeri anlamıyla) **silahsızlandırmaktır**. Emperyalizm varolduğu müddetçe, barış çağrıları savaşları bitiremez; savaşlar, ancak ve ancak ezilen halkların emperyalizme karşı nihai zaferiyle son bulacaktır.

Mevcut küresel düzene veya kendi ülkedeki sömürü, zulüm düzenine karşı çıkmak, emperyalistlere ve oligarşiye göre "barışı baltalamak", huzuru bozmaktır. Onlara göre, mücadele-siz, direnişsiz ortamlar barış ortamlarıdır.

Devrimciler, böyle bir barışı reddetmek ve böyle bir barışı her yolla baltalamak, böyle "barış ortamları"nı halkların mücadelesiyle bozmak durumundadırlar.

Devrimciler barışı istiyor ve savunuyor. Bizim anladığımız barış, ezenle ezilenin, sömürenle sömürülenin, katille kurbanının, hırsızla emeği çalınanın, soyanla soyulanın el ele sıkışması anlamındaki bir barış değildir. Biz, halkların eşit, kardeşçe, sömürülmeden, baskı görmeden yaşayacağı bir dünyadaki barışı istiyor ve savunuyoruz. Emperyalizm dünya üzerinden yok olmadan, böyle bir barışın olamayacağı tarihsel gerçeği karşısında ise, barışı savunanların, savaşsız bir dünyayı hedefleyenlerin yapması gereken de açığa çıkıyor: Emperyalizmi yokedene kadar mücadele.

“Direnirsek, Amerika bize de zarar verebilir...”

(Em. Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş)

Genelkurmay Koltuğunda Oturanlar Amerika'ya Bağımlılığın Teminatıdır

Türkiye Genelkurmay Başkanlığı yapmış bir general, “direnirsek, Amerika bize de zarar verebilir” diyor, 4 Ocak tarihli Y. Şafak Gazetesi'ne verdiği mülakatta, Amerika'ya, Irak'a ilişkin taleplerine teslim olmayı, “sırtını amerikaya dayamayı” telkin ediyor türlü gerekçeler sıralayarak.

“Sen NATO'ya ve Amerika'ya muhtaçsın kardeşim. Aksi takdirde kimse lafını dinlemez. O halde, ABD senin arkanda olmalı.” diyen Doğan Güreş, ABD ile stratejik müttefikliğin, Asya-Avrupa'yı birleştiren stratejik bir coğrafyada yer almanızın anlamını anlatıyor.

Genelkurmay koltuklarında oturanların kafa yapısı bu. Koltuğa oturanlar değişse de politika, kafa yapısı hiç değişmiyor. Güreş de bunu bildiği için “genelkurmay güvenin” diyor.

Ordu'nun “**bağımsızlığın teminatı**” olduğu söylenir. Bakın şu tabloya; beyninde bağımsızlığa dair en küçük bir pırıltı bulabiliyor musunuz? Yoktur. İster bilinçli bir Amerikancılıkla, isterse reel politika diyerek, ne adına olursa olsun bu ülke onyıllardır Amerikan çıkarlarının bölgedeki savunucusu durumundadır. Ve bu misyon, değişen bütün iktidarlara rağmen sürdürüldüğüne göre, **bağımlılığın teminatının** da genelkurmaydan başkası olmadığı tartışmasızdır.

Bağımlılığı meşrulaştıran ulusalcılık Faşizmi meşrulaştıran demokrasi

Ordu, bağımlılığın olduğu kadar, faşizmin de teminatı durumundadır. Faşist düzen onlar sayesinde ayakta duruyor. Bağımsızlık için savaşanlara karşı baskılar, katliamlar, imha operasyonları “terör... bölünmez bütünlük” demagogileri ile sürdürülüyor. YÖK'ten cunta anayasasına kadar faşist kurum ve yasalar yine Genelkurmay sayesinde varolabiliyor. Özellikle Amerika'nın “bizim çocuklar” dediği generallerin darbesinden bu yana bu gerçek çok daha belirgin olarak gözler önündedir. Bugün ise, ayyuka çıkmış durumdadır.

Buna rağmen generaller hala “millilik” demagogileri yapabiliyorsa, “şeriate karşı laik demokratik düzenin koruyucusu” maskeleri takabiliyorsa, bu, orduya olmadık misyonlar biçen, ona miğfer olan ve kendilerine demokrat, ulusalcı diyenler sayesinde biraz da.

Dikkat edin bu kesimler, Amerika ile bütün pazarlıkları genelkurmayın yürüttüğünü bugün bilmelerine rağmen, (ki Genelkurmay'ın kendisi de söylüyor) üslerden hava sahasına, limanlardan Irak'a saldırıya bizzat katılmaya kadar neyi eleştiriyorlarsa orduyu dışında tutarak eleştiriyorlar.

Genelkurmay'a yönelik eleştirilerin karşısına ilk onlar çıkıyor, bağımlılığın teminatı faşist generallerin önüne ulusalcı ve demokrat kimlikleriyle göğüs gerenler yine bu kesimler oluyor. Şeriate karşı olma adına, AKP'nin (her ne gerekçeyle olursa olsun) karşı çıktığı ne varsa, onlar tam tersini savunuyor. YÖK'ü savunma durumuna düşmeleri, cunta anayasasına sıkı sıkıya sarılmaları da rahatsız etmiyor onları.

İstanbul Üniversitesi Rektörü Kemal Alemdaroğlu, bütün eğitim sistemini Amerika'dan aldıklarını bir yana bırakarak, “ulusal eğitim istiyoruz, dini eğitim bakanlığı değil...” söyledileriyle bu kesimlerle paralellik kuruyor. Bağımsızlık adına tek bir cümle ettikleri duyulmamışken, YÖK'çüler bugünlerde tam da Genelkurmay'ın “asker sayısı halkı rahatsız edecek düzeyde olmalı” sözlerine paralel olarak, “80 bin amerikan askerinin konuşlandırılmasına karşıyız” diyor.

AKP'ye, şeriate karşı olunabilir. Onları da bugüne kadar geliştiren generaller olduğu bir yana, şeriate karşı mücadele bağımlılığın, faşist düzenin teminatı olan genelkurmaydaya dayanarak sürdürülemez. Tam tersine, bağımsızlık için, gerçekten demokratik bir Türkiye için ilk karşısına dikilmesi gereken güç genelkurmaydan başkası değildir.

Denetlemeyen Hukuksuz Ordu

Yüksek Askeri Şura kararlarının yargı denetimi-ne tabii olması, itiraz hakkının bulunması üzerinden bir süredir tartışmalar yaşanıyor.

Genelkurmay ve Milli Savunma Bakanlığı karşı çıktı, Genelkurmaycılar “olur mu öyle şey... orduyu hedef alıyorsunuz” diye itiraz etti. AKP korkak, bir yandan yağ çekmeyi de ihmal etmeden hukuka tabii olmasını istiyor. Kimin neden neyi savunduğu bir yana, bu ordunun hangi işi, hangi kurumu, kararı hukuka tabii ki, YAŞ kararları olsun. Şöyle bir düşünün; bir tek örnek bulabilir misiniz ki, ordunun bir ihalesi, bütçesi, ülkenin geleceğine ilişkin bir kararı hukuk tarafından ele alınmış olsun. Yoktur böyle bir örnek. Onlar sadece hukuktan değil, her türlü denetimden uzak, kurdıkları generaller iktidarında istediklerini yapma özgürlüğünü sonuna kadar kullanırlar.

Bırakın YAŞ Kararlarını Oyak’ı Denetleyebiliyor musunuz?

“Yağma Hasan’ın böreği”nin en büyük parçası Genelkurmay tarafından yağmalanır. Bunun en güzel örneği OYAK’tır. OYAK kırk yıldır kimseye hiçbir hesap vermedikten sonra, 2001 yılında kendisi ne kadar kar ettiğini açıklayınca, yağmanın çapı ortaya çıktı. Açıklamasa yine kimsenin sorabildiği de yoktu. Ve görüldü ki, “Şubat Krizi” sürecinde dahi 287 trilyon kar etmişlerdi. Yine kimse “nasıl oldu

da ülke ekonomisi bu haldeyken sen kar ettin” diye sormadı. OYAK Müdürü; “krizi erken farkettilik önlem aldık” dediğinde de kimse, “nasıl oluyor da sadece sen farkediyorsun bu krizi” diye sormadı. Bir gecede trilyonları kasasına akıtan üç beş holdingin adı sayılırken de kimse OYAK’ın adını anmaya cesaret edemedi. Arkasından batık bankalar satın alındı ve kendi ifadeleri ile, “Otomotiv, çimento, finans, gıda-kimya ve hizmet gibi çeşitli sektörlerde faaliyet gösteren 25 şirketine” bankacılık da eklendi. Bugünlerde OYAKBank reklamlarına TV’lerde rastlayabilirsiniz.

Denetleyemezler; ne siyasi, askeri kararlarını ne de yolsuzluklarını.

En büyük yolsuzluklar ordunun silah alımlarında yaşanır, herkes bilir, ama kimse bir şey söyleyemez. Ne zaman ki, ordu kendisi bir iki subayı tasfiye etmek için soruşturma açar o zaman gündeme gelir. Bütçeden en büyük pay orduya ayrılır, kimse “neden ve nereye gidiyor” diye sormaz.

Generallerin Lojman Aşkı Mı, Suçluların Korkusu Mu?

AKP’nin “lojmanların satılması” tartışmasında, sayıları 60 bini bulan askeri lojmanların da gündeme gelmesi, generalleri telaşlandırdı. Onlar adına yazıp çizilenler, “güvenlik” demagojileri yapmaya başladılar.

Her kentimizde manzara ayıdır; şehrin en gü-

Amerikan Okulundan Mezun Olmakla Övünen Bir General

4 Ocak tarihli Radikal Gazetesi’ne, Amerika’nın Irak’a saldırısı ile ilgili “değerli” fikirlerini, “dahiyane” askeri stratejileri anlatan Emekli Tuğgeneral Nejat Eslen, işgal sonrası Irak’ı kimin yöneteceğine verdiği cevapta, bu dahiyane kafa yapısını nereden aldığını da ifade ediyor;

“Bu dönemde ABD Kara Harp Koleji’nden sınıf arkadaşım Org. Tommy Franks komutasında askeri yönetim görev yapacak.”

Bu, “milli ordu”nun bir “Türk generali”!

Beyni, askeri taktikleri Amerikan eğitimiyle şekillendirilmiş, “Türkiye’nin çıkarları” diye diye taktikler veriyor. Afganistan’a tonlarca bomba yağdıran bir yankee generaliyle aynı okulda okumaktan da pek hoşnut;

ne de olsa kendisi de katliamcı bir kafaya sahip olduğu için en katliamcı olana yakınlık bir övünç meselesi!

Nejat Eslen istisna değildir. O katliamları yapan, onyıllardır halkımıza yankeelerin çıkarları için zulmedenlerin sicillerine bakın, şu bu Amerikan okulundan eğitim aldıklarını görürsünüz. Amerikancılıkları boşuna değil!

Bu, ABD’nin tüm sömürgelere yönelik politikalarından biridir, özellikle generallik rütbesinde olanlar Amerika’da, Amerikan çıkarlarına uygun olarak eğitilirler. Bu, ABD belgelerinde de aynen bu ifadelerle yer almıştır. ABD çıkarlarını kendi ülkelerinde MİLLİ ORDUNUN GENERALLERİ KISVESİYLE sürdürülmeleri için eğitilir ve gönderilirler. Sonra gelsin “milli çıkarlar” demagojisi!

zel, en merkezi yerleri ya lojmandır, ya orduvidir, ya dinlenme tesisidir vs. İstanbul sahilleri askeri tesislerle doludur. Anadolu kentleri de aynı durumdadır.

Bir örnek; Bursa'da kente hakim üç tepenin üçünde de askeri tesis bulunur. Birinde garnizon, ötekisinde Işıklar Askeri Lisesi, bir diğerinde de askeri hastane bulunur. Lojmanları da hep benzeri yerlerdedir.

Böyle bir rantı "tasarruf olsun" diye bırakır mı generaller!

Hatırlanacağı gibi OYAK'ın son genel kurulunda şu kararın alındığı basına yansımıştı; *"İnşaat toplu konut inşaatları yerine şehir dışında garajlı, bahçeli villalar yapma kararı alındı. Bu villaların büyük bölümünün de uygun ödeme koşulları ile subay ve generalere satılması planlanıyor."*

Şehir dışı villalar, gettolar bu ne lüks, bu ne korku!

Dikkat edin tümü halktan soyutlanmış, ya kentlerin dışında büyük arazilerle ya da büyük büyük duvarlarla çevrilmiştir. Bakmayın siz "halka içiçe ordu" yalanlarına, tam anlamıyla gettolarına hapsedilmiş, halktan tecrit olmuş şekilde yaşarlar.

Peki neden?

İşte "güvenlik" diye feryat ettikleri nedenden dolayı. Güvenlik dedikleri, halka karşı kendilerini korumaya almalarından başka bir şey değildir.

Suçlular korkar!

Askeri lojmanların, tesislerin yapısı bile bu korkunun ifadesidir. Korku halktandır, halkın olduğu yerde onları göremezsiniz. Onyıllardır katletmiş, zulmetmiş, "vatan millet" diye diye bu halkın çocuklarını emperyalistlere peşkeş çekmiş, kini, öfkeyi büyüt-müştür. Elbette bu ülkede onlar korkmayacak da kim korkacak!

'Ulubatlı Hasan'a 50 Milyar 'Gazi Hasan' Para Etmedi

Hasan Özdemir, Hollanda'da futbol maçı seyretmek için (kimin parasıyla ve nasıl olduğu meçhul şekilde!) gittiğinde **yediği dayağı da ranta çevirmeye** çalıştı. Özdemir olayın "bir terör saldırısı" olduğunu belirtip tazminat istemesi, Emniyet Genel Müdürlüğü Nakdi Tazminat Komisyonu'na "izinli olduğu" gerekçesiyle REDDEDİLDİ. İdare Özdemir'i ne şehit ne gazi olarak değerlendirdi. Özdemir her yaşanabilecek gazilik vakalarını ranta çevirebilmek için günün 24 saati kendini mesaiye göstermenin bir yolunu bulmalı. Nasıl olsa bir kaç sıyrığa 15 gün rapor alma becerisin gösterdiğine göre, bunun da bir yolunu bulacaktır.

Herşeyi paraya, ranta çevirmeye çalışan kafa yapısının tipik bir örneği Özdemir. Halkımızın çok güzel söylediği gibi, **"boş mezar bulsa yatacak"** türden bir kişilik. Avantacılık, rüşvet, dalavere kişiliğinin yapamayacağı bir şey yoktur. Yarın, evinde çivi çakarken yalansa onu da ranta çevirme yolları arar.

Geçen hafta oğlunun sabaha karşı zil zurna sarhoş bir şekilde olduğu yerde duran trafik levhasına çarpmasında "oğluna bak beynini gör" demiştik. O oğulu yetiştiren beyin de işte böyle bir beyindir. Kendi keyfi için futbol izlemeye gitmiş, gecenin bir yarısı Hollanda sokaklarında gezintiye(!) çıkmış, dayak yemiş ve onu da nasıl ranta çeviririm hesabı yapıyor. Bu ülkeyi bu ahlak çürütüyor, bu çürümüş ahlaka sahip olanlar soyuyor yönetiyor. "Devletin malı deniz..." sözü tam da Özdemirler için söyleniyor bu ülkede. Özdemir'in yönettiği bir polis teşkilatı rüşvetçi, avantacı olmasın da ne olsun!

"Ulubatlı Hasan" Ödülleri

Küçükarmutlu'da katliam yaptıktan sonra, 4 cesedin kanı kuru madan İstanbul'un ortasındaki bir gecekondu mahallesine bayrak dikmiş ve o günden sonra "Ulubatlı Hasan" olarak anılır olmuştu. Bu aynı zamanda O'nun katliamcılığının da adıydı.

Gazilik para etmedi ama, ulubatlılık para etti.

Geçen yıl **"düzenlediği başarılı operasyonlar"** nedeniyle 50 milyar "özel başarı ödülü" alan Özdemir, gaziliğinin reddedildiği komisyon toplantısında da aynı gerekçeyle 1 milyar 200 milyon lira ile ödüllendirildi. Nedir bu "başarı operasyonları"?

Binlerce gözaltı, işkence, halkın hak arama eylemlerini coplarla, panzerlerle dağıtma, gecekondu mahallerine baskınlar düzenleme, katliam, infaz.. Emniyetin, oligarşinin ödüllendirdikleri bunlar. Özdemir'in "başarıları" bunlar. Ne o öyle Hollandalara gidip dayak yiyip gelip para istemek. Yakışır mı "kahraman polise"!

İzlemek yerine mücadele ederek ölmeyi tercih ediyorum

"Tabi ki yaşamak isterim. Kendi hayatıma kendi ellerimle son vermek istemiyorum. Sadece daha iyi bir dünyada yaşamak için mücadele ediyorum, ölmek pahasına."

(Irak'ta "canlı kalkan" eyleminin örgütleyicisi Ken Nichols O'Keefe)

Eski bir ABD askeri olan ve Irak'a "canlı kalkan" olma eyleminin başını çeken Ken Nichols O'Keefe ile yapılan röportajdan ve eylemin nedenini açıklayan çağrı metninden bölümler yayınıyoruz:

İnsanlar inandıkları şeyler için hayatlarını riske etmeye hazırlar

Tarihte öyle bir noktadayız ki, insanlar inandıkları şeyleri savunmak, yapmak için hayatlarını riske etmeye hazırlar. Şu anda hakikaten de 3.Dünya Savaşıyla flört ediyoruz. Nükleer bir savaş çıkma olasılığı da çok yüksek. Nasıl olur da buna karşı bir şey yapmadan durabiliriz. Bence böyle bir noktada, benim olmam gereken en doğru yer Irak.

Bugünkü savaş çok açıkça biliyorum ki Amerika'nın küresel hegemonya planının bir parçası.

Aslında Irak'tan sonra Filistin'e gitmek gibi bir niyetim söz konusu. Mesela ABD'nin petrol savaşları ya da egemenlik savaşlarını sürdürdüğü noktalarda böylesi bir şey olabilir. Siyasetçilerin, özellikle de bizi temsil etmeyen siyasetçilerin bu sorunları gidermesini beklersek, çok fazla zaman kaybederiz. Bence şimdi insanların harekete geçmesi gerekiyor. Bence durdurabiliriz. Eğer Irak'takini durdurursak, Filistin'e de

gitmeliyiz. İşgale son vermemiz gerekir. Ardından Çeçenistan'a da gidebiliriz. **Başka insanların sorunları çözmesini beklemek yerine kendi sorunlarımızı kendimiz çözebiliriz.**

Bizim şunu anlamamız gerekiyor: Bizim bir gücümüz var. Azınlık değiliz. Gücümüz az değil. Biraraya geldiğimiz zaman büyük bir güç yaratabileceğimizi düşünüyorum. Mutlaka bu gücü yeniden kendi elimize almamız gerekiyor. Kendi savaşımızı sürdürmemiz gerekiyor. Ve gücün azınlıktakilerin elinde kalmasına izin vermememiz gerekiyor.

Seyreltilmiş uranyum kullanıldı, nasılsa yine kullanacaklar

Benim gördüklerimi anlatmam gerekirse (1991'de), temel olarak, Amerika tam bir kabadayı. İnsanlara karşı bombalarını gönderiyor. Akıllı bombaları deniyor, şimdi seyreltilmiş uranyumu kullanıyorlar, nesillerdir insanları öldüren bombaları kullanmaya devam ediyorlar.

Afganistan'da bunu kullandılar, yine kullanacaklar. Seyreltilmiş uranyumun çok da fazla gündeme gelmediğini görüyoruz. Eğer, bir yol bulabilirsem, bir şekilde ABD'nin insanlık suçu işlediği yönünde suçlamalar yöneltilmesi için çaba sarfedeceğim bu konuda. Çünkü

EYLEME ÇAĞRI

... Pek çok insan, kendisini, bizleri temsil etmeyen çürümüş hükümetlerin de etkisinin sonucunda sürekli bir güçsüzlük ve korku içinde buluyor... Bir çoğumuz kendimizi irademize rağmen bir oyunda başkaları ile çarpıştırılan piyonlar olarak görüyoruz. Politikacıların bunu durdurmak istemediği ya da durduramayacaklarını, ayrıca aynı politikacıların hepimizi tehdit eden küresel adaletsizliğin katılımcıları olduğunu anlıyoruz. Batıda pek çoğumuz "zenginliğimiz" in diğerlerinin "ezilmişliği" anlamına geldiğini fark ediyoruz. Öyleyse ya kendimizi zulmün suç ortakları olmaya ve güçsüzlüğe indirgeyeceğiz, ya da harekete geçeceğiz. Harekete geçmek isteyenleri **"Biz İnsanlar" Irak İçin Adalet ve Barış Görevi'**ne katılmaya davet ediyoruz. Görevimiz

Irak halkını korumak için canlı kalkan görevi. Bu görevin katılımcıları olarak söz veriyoruz ki:

... Düşünen insanlar olarak açıkça görüyoruz ki, George W. Bush dünya barışı için Saddam Hüseyin'den çok daha büyük bir tehdittir.

"Biz İnsanlar" Bush cuntasını destekleyen tüm hükümetleri yüksek karlı petrol nedeniyle çıkarılacak bir savaşın korkak ve suçlu destekçileri olarak görüyoruz.

"Biz İnsanlar" sözde BM'nin kanunla önlemek zorunda olduğu savaşlar için yasal ambargolar üretmesine karşılık boş oturmayı reddediyoruz.

"Biz İnsanlar" kendi katliamına, körmüşçesine yürüten, gücü ellerinden alınmış koyunlar olarak yaşamaktansa, barışı ve adaleti savunmaya katılanlar olarak ölmeyi tercih ediyoruz.

sivil halka karşı kullandılar. Özellikle de Amerikalıların kendi yaptığı araştırmalar da gösteriyor ki, radyasyon etkisi bilindiği halde insanlar üzerinde deneyler yapılıyor. Kendi insanlarını bile düşünmüyorlar. Iraklıları düşünmemelerinin yanı sıra... Büyük bir insanlık suçu işleniyor.

Birçoğu aile; çocuklarının geleceği için endişe duyuyorlar. Bu nedenle de sadece oy kullanmak ve belirli protestolara katılmakla bu sorunu çözemeyeceklerini biliyorlar. Sorunlar çok daha köklü hale gelecektir. Herhangi bir noktada bir nükleer savaş çıkabilir. Ve son derece tehlikeli bir duruma girmiş olacağız. Kendi felaketimizi, kendi sonumuzu hazırlamış olacağız. Bütün dünya insanları bunun çok iyi farkında. Ve bu nedenle de Irak'a gitmek gibi böylesi bir harekete katılmak istiyorlar.

Saddam'ın kim olduğunu biliyorum ve kesinlikle ona destek için gitmiyorum Irak'a. Ama gerçek şu ki, bizim hükümetlerimiz, Amerika ve İngiltere, Saddam Hüseyin'le suç ortaklığı yapmıştır.

ABD en büyük teröristlerden biri

Bence birçok insan aynı şekilde hissediyor. ("*İşlenen savaş ve insanlık suçlarına seyirci kalarak zenginlik elde etmektense adalet ve barış için ölmeyi tercih*

ederim") Oturup izlemek yerine, barış için ölmeyi tercih ediyorum. Bence ölümden korkan insanlar, kendi yaşamlarını istedikleri gibi yaşamayan insanlar. Ölümden korkan insanlar, bence doğru şeyler yapmıyorlar. Eğer ölümden korkmuyorsanız ve inandıklarınızı yapma düşüncesi varsa, bu çok daha iyi bir şey diye düşünüyorum.

... Görüşlerini ve inandıklarını savundular ve bunun bedelini hayatlarıyla ödediler. Sadece oturup izlemek yerine aynı şekilde böyle mücadele ederek ölmeyi tercih ediyorum. Ancak bütün bunları söyledikten sonra tabi ki yaşamayı tercih ettiğimi de söylemek istiyorum. Tabi ki yaşamak isterim. Ben intihar etmek istemiyorum. Ya da kendi hayatıma kendi ellerimle son vermek istemiyorum. Sadece daha iyi bir dünyada yaşamak için mücadele ediyorum, ölmek pahasına.

Eğer 10-20 bin kişi hep beraber gidebilirsek Irak'a, durdurabiliriz. İnsanlar yapabilecek güçlerinin olmadığını sanıyorlar ama yanılıyorlar. Gerçekten inanırlarsa... Bence ABD ve İngiltere, büyük bir cinayet planı içerisindeler. ABD insanlık suçu işlemiş durumda. Tarihe baktığımızda bunu çok açık görebiliriz. ABD, en büyük teröristlerden birisidir.

Sadece oturur seyrederek, daha kötü olacak.

Bağdat'ta Enternasyonal Dayanışma

İçlerinde Türkiye'den DHKC'lilerin de olduğu 40 kişilik bir heyet, Anti-Emperyalist Kamp'ın organizasyonu, Irak halkıyla dayanışma amacıyla geçen hafta Bağdat'ı ziyaret etti.

Aralarında Avusturyalı, Sardunyalı, İtalyan, Japon, İsviçreli, İngiliz ve Filistinli anti-emperyalistlerin de bulunduğu heyet, havaalanında "**Kahrolsun ABD**" yazısıyla karşılaştı.

Heyet 29 Aralık'tan başlayarak, Irak'ın çeşitli kent ve kuruluşlarını ziyaret etti, yetkililerle ve halkla görüşmeler yaptı. Basra bölgesinde, 1991 ve 1998'deki emperyalist saldırıların izleri halen apaçık görülüyordu; yıkılmış köprüler, tahrip edilmiş tanklar, delik deşik edilmiş evler...

2 Ocak'ta ise Irak Dışişleri Bakanı Sabri Naci El Hadithi heyeti kabul ederek, "*asıl 'Şer Ekseni' ABD ve İngiltere'dir... Vatanimizi onlara asla teslim etmeyeceğiz. Son 20 yılımız dış güçlerle savaşmakla geçti. 26 milyon halkımızın yarısı bu kez de, elde silah direnecek. İki yıldır, bu ülkenin tüm kadınları ve erkeklerine silah eğitimi veriyoruz. Bu ülkenin sahipleri ve yöneticileri onlardır. Halktır*" şeklinde konuştu. Bu görüşmenin ardından El Mansur Otel'i'nde, Başba-

kan yardımcısı Tarık Aziz'in de katılımıyla bir basın toplantısı düzenlendi.

Dünya basınının yoğun ilgisini çeken toplantıda Tarık Aziz'in "*ABD ve müttefiklerinin savaşının, emperyalist bir savaş olduğu ve ABD'nin tüm insanlığı tehdit ettiğini*" vurguladığı konuşmasının ardından Cephe Temsilcisi söz alarak Irak halkına seslendi: "*Sizin yanınızda olmaktan mutluluk duyuyoruz. Bizler DHKC'liler olarak, Türkiye'de 30 yıldır emperyalizme karşı, Amerika'nın ülkemizdeki varlığını sona erdirmek için savaşıyoruz. Bugün, halkımızın görüş ve düşüncelerini dile getirmek için ülkenize geldik. Çünkü, halkımız adına konuştuklarını iddia eden Türkiye devleti yöneticileri emperyalizmin hizmetindedir ve ne halkın görüşlerini, ne de çıkarlarını düşünmüyorlar. Halkımızla birlikte sizin yanınızda olmaya devam edeceğiz.*"

Aynı gün, BM silah denetçilerinin kaldığı Canal Otel'i önünde bir gösteri düzenlendi. Gösteriye Anti-Emperyalist Kamp heyetinin yanı sıra, aynı günlerde Bağdat'ta olan 140 kişilik anti-emperyalist bir İspanyol heyeti de katıldı.

Adalet ve özgürlük yolunda ölmek!

Ken Nichols O'Keefe, **koyun gibi yaşamaktan... adalet ve özgürlük yolunda ölmeyi tercih ettiği** Irak'ta "canlı kalkan" eylemini örgütlerken, dünya halklarının asla çaresiz kalmayacağını da gösteriyor. Emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin en azgınca saldırdığı dönemlerde dahi, kuşatmaların, baskıların en korkunç boyutlara tırmandığı yerde dahi, halkların yeni biçimler bulabileceğini kendi eylemiyle anlatıyor.

Kimilerinin pasif bir eylem biçimi olmasına bakarak "sivil itaatsizlik eylemi" dediği "canlı kalkan", **yaşamak için ölmek**, kendini başka insanlar için feda etmenin bir biçimidir. "Sivil itaatsizlik" denilen eylem biçimlerinde, ölüm bir sonuç olarak ortaya çıksa dahi, ölümü baştan göze alma yoktur. Oysa bu eylemin çıkış noktası daha baştan ölümü göze almasıyla, başka bir halk için kendini feda etmeyi göze alma yanıyla ve elbette ki enternasyonal boyutuyla güçlü bir çıkıştır. Bu, başarıya ulaşmış olmamasından bağımsız bir değerlendirmedir.

Biçimi ne olursa olsun, ister düşmanına zarar vererek kendini bombaya çevirme, ister kendi ölümüyle düşmanına darbeler vurma biçiminde olsun, feda Filistin'den Türkiye'ye, Irak'a Afganistan'a halkların bulduğu direniş yoludur.

Fedayı yaratan Amerikan zulmüdür

İnsanları türlü biçimlerde kendini feda etmeye zorlayan Amerikan zulmünden başkası değildir. Amerikan zulmü ve sömürüsü, adalet isteyen, ekmek isteyen halklara başka hiçbir yol bırakmıyor. Yüksek teknoloji silahlarıyla ve silahlarından aldığı güçle hukuku ve adaleti yoketmesiyle başka bir seçenek bırakmıyor. Halklar ya köleleşmeyi kabul edecek, ya da ölümü göze alarak, kendini feda ederek adalet ve özgürlük savaşını büyütecek. Benzer örnekler, tarih boyunca bu temelde şekillenmiştir.

Bunu anlamayanlar istedikleri teorileri geliştirebilir, ama tümünün ayakları havada kalacaktır. Bu, ne dini temellerle açıklanabilir, ne de aldatılmışlık, beyni yıkanmışlık, macera gibi ucube teorilerle. Zulmü görmeyenlerin, halkların adalet ve özgürlük tutkusunu bilmeyen, hatta gereksiz görenlerin elbette bunu anlayabilmeleri mümkün değildir.

Emperyalistler ve işbirlikçiler **"ya ölüm ya tes-**

limiyet" diyorsa, "ben dünyayı ele geçireceğim" diye dayatıyorsa, "koyun değiliz, biz halklarız" diyenler için yapılacak olan tartışmasız belli değil midir?

Feda ruhunun öncüsü devrimcilerdir

Bugün Amerikan imparatorluğunun ve işbirlikçilerinin bütün pervasızca saldırılarına rağmen, bu yüksek ahlak, bu feda ruhu kendini tartıştırıyor. Daha da gelişecektir bu tartışma ve mücadele biçimleri.

Kendini hiçbir çıkarı olmadan feda etme ruhunu yaratan, öncülük eden ve dünya halklarının elinde bir silaha dönüştüren devrimcilerdir. Che'lerden Mahir'lere, feda savaşçılarından ölüm orucu kahramanlarına ve dünyanın dört bir yanında vuruşan halk kurtuluş savaşçılarına kadar devrimcilerin taşıdığı bilinç, devrimcilikle hiçbir ilişkisi olmayanlara da yol gösteriyor. Aynı temelde başka biçimlerle emperyalistlerin karşısına çıkılıyor.

"Ona da buna da karşı"cıların böyle bir dünyada yapabileceği hiçbir şey yoktur

İlginçtir ki, duyarlılığıyla birlikte dün ölüm orucundakilere **"boşuna ölüyorsunuz, ölmeyin"** diyen bir aydınımız köşesinde, bu savaşta tarafsızlığın pek tutmayacağını söyledikten sonra ekliyor, **"evet ben kendi hesabıma Irak'a kalkan olmaya giden herhangi bir gruba katılmayı düşünmüyorum, çünkü korkuyorum ve torunumun savaşın yok ettiği bir dünyaya gelmesini istemiyorum."**

Kendini feda eden Filistinli de bunu istiyor, ölüm orucu direnişçileri de, biz göremesek de diyerek Amerikan savaşlarına sürüklenmeyeceğimize, özgürlüğü doyasıya yaşayacağımız bir ülke istiyor. İyi de ölüm orucu yaparak olmaz ki, denilebilir. Elbette bu her eylem biçimi için söylenebilir. İsrail'i siyasi, ekonomik, askeri olarak kilitleyen, çaresizleştiren ve işgalin amacına ulaşmasına engel olan "şehitlik eylemleri" için de aynı şeyi söyleyenler var, ölüm orucu için de.

Sorun; siz dünyada, ülkemizde halkların iradesini yoketmek isteyen, muhalif bütün düşünceleri, güçleri tasfiye etmek isteyen zulüm düzenini **kabul ediyor musunuz, etmiyor musunuz; etmiyorsanız ne yapıyorsunuz?** sorusuna cevap vere-

Ölüm orucu şehitleri, “biz göremesek de...” diyerek Amerikan savaşlarına sürüklenmeyeceğimiz bağımsız özgür bir ülke istedikleri için kendilerini feda ettiler.

bilmektedir. Yüksek bir ahlak bilinciyle, büyük bir inançla kendini feda edenler bu soruya kendi eylem biçimleriyle tartışmasız bir cevap oluyorum.

Ben ona da karşıyım, buna da karşıyım demenin, emperyalizmin dilinden terör, “hayat kutsaldır” demagogileri yapmanın böyle bir dünyada, böyle bir ülkede hiçbir anlamı yoktur. “Ben savaşta da teröre de karşıyım” deyip duranların gerçekte nasıl bir saldırganlığın pasif destekçisi oldukları bugün artık daha net ortadayken, Irak’a saldırı nezdinde ortaya çıkan pervasızca saldırganlık karşısında yapabilecekleri, söyleyebilecekleri de bir şey yoktur. İstedığınız kadar “savaş hayır” deyin, -küçümsemiyoruz, ama yetersizliğini vurgulamak için söylüyoruz- istediğiniz platformları kurun, mitingleri yapın; dinlemiyorsa o zaman başka yollar bulunmalı demektir.

Canlı kalkan işte bu “başka yollar” a bir örnektir. Ama öyle sıradan bir örnek değil, özünde kendini feda etme bilinci olan bir örnektir. Belirttiğimiz gibi, böyle bir tercihe zorlayan da zulmün bizzat kendisidir. Sorunu salt protesto temelinde algılamayan, zulmün karşısına bütün varlığıyla çıkmayı, sonuç almayı hedefleyen, Amerikan imparatorluğuna en güçlü şekilde halkları teslim alamazsın mesajı vermek isteyenlerin giderek fedayı daha yoğun tartışması kaçınılmazdır. Bizim gibi sömürge ülkelerde faşizmi ve işbirlikçi iktidarları yerlebir etmeyi, halkın iktidarını kurmak isteyenleri ise bu tartışma çok daha yakıcı bir biçimde içine alarak genişleyecektir. Feda’nın biçimi tartışmanın ancak tali bir yönü olur bu noktada.

YAŞAMAYA DAİR

...

*Yaşamayı ciddiye alacaksın,
yani o derecede, öylesine ki,
mesela, kolların bağlı arkadan, sırtın duvarda,
yahut kocaman gözlüklerin,
beyaz gömleğinle bir laboratuvar
insanlar için ölebileceksin,
hem de yüzünü bile görmediğin insanlar için,
hem de hiç kimse seni buna zorlamamışken,
hem de en güzel en gerçek şeyin
yaşamak olduğunu bildiğin halde.*

*Yani, öylesine ciddiye alacaksın ki yaşamayı,
yetmişinde bile, mesela, zeytin dikeceksin,
hem de öyle çocuklara falan kalır diye değil,
ölmekten korktuğun halde ölüme inanmadığın için,
yaşamak yanı ağır bastığından.*

*Diyelim ki, ağır ameliyatlık hastayız,
yani, beyaz masadan,
bir daha kalkmamak ihtimali de var.
Duymamak mümkün değilse de biraz erken gitmenin
kederini
biz yine de güleceğiz anlatılan Bektaşî fıkrasına,
hava yağmurlu mu, diye bakacağız pencereden,
yahut da sabırsızlıkla bekleyeceğiz
en son ajans haberlerini.*

*Diyelim ki, dövüşölmeye değer bir şeyler için,
diyelim ki, cephe dayız.
Daha orda ilk hücumda, daha o gün
yüzükoyun kapaklanıp ölmek de mümkün.
Tuhaflıkla bileceğiz bunu,
fakat yine de çıldırısıya merak edeceğiz
belki yıllarca sürecektir olan savaşın sonunu.*

*Diyelim ki hapisteyiz, yaşımız da elliye yakın,
daha da on sekiz sene olsun açılmasına
demir kapının.*

*Yine de dışarıyla birlikte yaşayacağız,
insanları, hayvanları, kavgası ve rüzgarıyla
yani, duvarın ardındaki dışarıyla.
Yani, nasıl ve nerede olursak olalım
hiç ölmeyecekmiş gibi yaşanacak...*

...

*Bu dünya soğuyacak günün birinde,
hatta bir buz yığını yahut ölü bir bulut gibi de değil,
boş bir ceviz gibi yuvarlanacak
zifiri karanlıkta uçsuz bucaksız.
Şimdiden çekilecek acısı bunun,
duyulacak mahzunluğu şimdiden.
Böylesine seviyecek bu dünya
“Yaşadım” diyebilmen için...*

Nazım HİKMET

NASIL BİR ÜNİVERSİTE İSTİYORUZ?

Bizim Karar Vermediğimiz Üniversite Bizim Değildir ①

YÖK, 12 Eylül düzeninin bir kurumu olarak yıllardır “kale” gibi yerinde duruyor olsa da, tartışılmadığı, eleştirilmediği hemen hiç bir dönem olmamıştır. Haklar ve özgürlüklerden, bilimden yana olan herkes, şu veya bu açıdan YÖK’e karşı çıkmıştır. Bu nedenle de son onbeş yıl boyunca iktidara soyunan tüm partilerin “vaatler” listesinde sürekli olarak YÖK’ün değiştirilmesi, kaldırılması veya düzenlenmesi maddesi de bulunmuştur.

Ama bunların sonucunda yapılan “hiç”tir.

Bunun bir çok nedeni vardır. Bu nedenlerin en önemlilerinden biri de, tüm bu tartışmalarda “öğrenci”lerin olmamasıdır.

Oysa, bu tartışmanın başından sonuna kadar öğrenciler de yer almalı; tartışmayla, görüş alış-verişiyle de yetinilmeyip, öğrencilerin karar hakkı da olmalıdır.

Çünkü; bu okullarda yüzbinlerce öğrenci okuyor. Bu okullarda kişiliği ve geleceği şekillendirilen öğrencilerin söz hakkı yoksa, o tartışmada ve o kurumda demokrasiden, katılımcılıktan söz edilemez.

Bizim hakkımızda başkalarının karar vermesi kabul edilemez.

Bozuk düzenin savunucuları, bozuk düzenin kalesini yıkmaz!

Nasıl bir üniversite istiyoruz sorusunun devamı, hiç kuşkusuz, böyle bir üniversiteyi, nasıl, kimlerle, hangi yoldan kurabileceğimizdir.

Nasıl olabileceğine geçmeden önce, **nasıl ve kimlerle** olamayacağını netleştirmekte yarar var.

YÖK’ün bilindiği gibi iki temel işlevi var: birincisi düzene uygun beyinler yaratmak, ikincisi, üniversiteleri tekellerin ihtiyaçlarına göre düzenlemek. Böyle olduğu için de herhangi bir düzen

partisinin YÖK’ü demokratik anlamda değiştirmesini beklemek de mümkün değildir. Mümkün olmadığını, zaten düzen partileri kendileri göstermişlerdir. Bu tarihe kısaca bakmak, fazla bir söz söylemeyi de gereksiz kılacaktır.

Yıl 1987: “YÖK Kanunu günün koşullarına göre değiştirilecektir.” (2. Özal Hükümeti Programı)

Yıl 1990; Yıldırım Akbulut’un Başbakanlığı’ndaki 47.

Hükümet’in Programı: “Bugüne kadar yapılan uygulamalar ve sonuçları değerlendirilerek, YÖK Kanunu günün şartlarına göre değiştirilecektir”.

Yıl 1991: Mesut Yılmaz’ın kurduğu 48. Hükümet de Programında YÖK değişikliğine yer verdi: “Bugüne kadar yapılan uygulamalar ve sonuçları ışığında YÖK Kanunu yeniden değerlendirilecektir”.

1991-1993; Demirel Hükümeti Dönemi. Vaatler sınırsız; “Köklü bir üniversite reformu ile üniversitelere bilimsel ve yönetsel özerklik tanınacak... YÖK sistemi kaldırılarak, yüksek öğretim kurumları, kendi içlerinden seçtikleri organlar eliyle yönetilecek, üniversiteler özerk olacaktır...”

1993-1996: Çiller’in Başbakanlığı’ndaki 50. Hükümet de şöyle demişti: “Bilimsel kurumların özerkliği, demokratikleşme için kaçınılmazdır.”

1996: Sırada Mesut Yılmaz var yine: “Yüksek öğretimin yeniden düzenleneceği, YÖK’ün sadece koordinasyon işlevi göreceği bir yapıya kavuşturulacağı” yazıldı hükümet programına.

1997: Refahiyol Hükümeti de YÖK’te düzenlemeler yapılacağını vadediyor.

1999; 4 Haziran 1999’da açıklanan Ecevit-Bahçeli-Yılmaz koalisyon hükümetinin programında da şöyle yazıyor: “YÖK üniversitelerarası bir eşgüdüm kurumu haline gelecek, üniversiteler çağdaş anlamda özerk yapıya kavuşturulacak...”

15 yıldır işbaşına gelen hükümet programlarındaki YÖK’e ilişkin cümlelerin benzerliğine bakın. Birbirlerinden kopyalamışlar düpedüz.

Farklı bir cümle yazma zahmetine bile girmemişler. Sorunu inceleyip, temel yanlışlarını, özgünlüklerini tesbit etme gibi bir çaba yok hiçbirinde. Hepsini aynı cümleyi birbirinden kopya ederek hükümet programına yerleştirmiş. Sorunu çözme, değiştirme niyeti olmadıktan sonra... Böyle yapılması da doğal.

Şimdi AKP Hükümeti işbaşında. Onlar da seçim bildirgelerinde şöyle demişlerdi: “Yüksek Öğretim Kurumu (YÖK), üniversiteler arasında koordinasyon sağlayan, standartlar belirleyen bir yapıya kavuşturulacak; üniversiteler idari ve akademik özerkliği olan, öğretim elemanları ve öğrencilerin serbestçe bilimsel faaliyette bulunduğu, araştırma ve öğretim kurumları düzeyine çıkarılacaktır.”

Bildirge bir adım daha ileri gidip şunu vaadeyor: “Üniversiteler, her çeşit düşüncenin demokratik bir ortamda, hoşgörü içinde öğretilip tartışıldığı, yasakların ve sınırlamaların olmadığı özgür bir foruma dönüştürülecektir.”

Burada temel bir çelişki çıkıyor karşımıza: Yasakların ve sınırlamaların içinde hapsedilen bir Türkiye’de, yasakların ve sınırlamaların olmadığı üniversiteler -adeta bir ada gibi- olabilir mi?

Toplumsal, tarihsel tecrübe, faşizmin hüküm sürdüğü bir ülkede, demokratik bir üniversite olduğuna tanıklık etmemiştir bugüne kadar. Bugün de böyle bir şey olmayacaktır.

Mesele Gürüz meselesi değil, mesele sistem meselesidir!

“Eğitimde eşitlik ve adalet” sözü, sorunun ekonomik temellerinden, onyıllardır ülke genelinde ve üniversitelerde uygulanagelen ekonomik politikalarından koparılıp ele alınamaz.

Eğitimde eşitlik, ekonomide eşitlik olmadan sağlanabilir mi?

AKP eğitimin her aşamasında “paralı” hale getirilmesi konusunda farklı bir şey söylemiyor. “Üniversitelerin ticarileştirilmesi”ne, eğitimde de “piyasa ve kar” mantığının geçerli kılınmasına itiraz etmiyor. Etmeyecektir de. Çünkü IMF’nin dikte ettirdiği “özelleştirmeci” politika, AKP’nin de politikasıdır. Özelleştirmeciliğin üniversitelerdeki yansıması ise üniversitelerin **ticarethaneye** dönüştürülmesidir.

Nasıl bir üniversite istiyoruz sorusunun net, kesin cevaplarından biri de buradadır: Bugünkü gibi **holding üniversiteleri** istemiyoruz!

Bakalım şu tabloya: Bugün tüm üniversiteler bilimsel yan kuruluşlara sahip değillerdir; ama hepsinin para kazanmak için kurulmuş bol miktarda yan kuruluşları vardır. Örneğin Eskişehir Anadolu Üniversitesi kendi vakıfları bünyesinde **13 şirket** kurmuştur, Denizli’de Pamukkale Üniversitesi ise üniversitenin vakıfları bünyesinde **44**

Eğitim Bakanı’na Çağrı: Katılımcılık diyorsanız; en başta biz öğrencileri dinleyeceksiniz!

Erkan Mumcu’nun açıkladığı yöntem “katılımcılık” değil, aldatmacadır.

Eğer gerçekten YÖK’e ilişkin “katılımcı” bir tartışma yapılacaksa; bunun yolu, öğrencilerin, öğretim üyelerinin, çalışanların toplanıp görüşlerini ortaya koyması ve **karar almasıdır**. Bu kararların iktidar tarafından kabul edileceği **baştan** açıklanmalıdır.

Siz görüşlerinizi söyleyin, ben istersem dikte alırım, istersem almam tavrı, katılımcılık değil, keyfilik, demokratik değil, despotluktur.

AKP iktidarının Eğitim Bakanı Mumcu, öğrencilerden ve çalışanlardan zaten görüş de istemiyor. O “katılımcılık” dediğinden sadece öğretim üyelerinin katılımını anlıyor; ama onlar için bile gerçek anlamda bir katılım yok; siz görüşlerinizi şu internet sitesine bırakın, biz bakarız, bildiğimizi yaparız denilmektedir.

Biz öğrenciler olmadan, **üniversite olamaz!**

Bizim düşüncelerimiz ve kararlarımız olmadan, **üniversite yönetilemez!**

Böyle yönetilecek üniversite bizim değil, halkın değil, başka güçlerindir.

AKP’nin yöntemiyle Gürüz sultanı gider, başka birinin sultanı gelir. Türban yasağı kalkar, başka yasaklar gelir.

Üniversiteleri demokratikleştireceğiz, özgür bir foruma dönüştüreceğiz iddiasının ilk koşulu; öğrencilerin, öğretim üyelerinin, çalışanların katılacağı demokratik bir tartışma ve karar formudur. Bunu yapmayanın daha ötesini yapamayacağı kesindir.

şirket kurmuştur; net karları trilyonları bulmaktadır (ki rakamlar bir kaç yıl öncesine aittir.) Özel bir üniversite olan Bilkent Üniversitesi, kendi misyonuna yaraşır bir şekilde kurduğu **Bilkent Holding** bünyesinde 40 şirketi yönetiyor. '97 net karı 8.5 trilyondu.

Şirketleşen, bütçeden pay alamayıp bu şirketlerin karlarıyla idare edilen üniversiteler, huku-

ken “devlet üniversitesi” olarak kalsalar bile, **fiilen özelleştirilmiş** üniversitelerdir. Bu noktada tekeli burjuvazinin üniversitelerinden hiç bir farkı olmaz.

Böyle yapılanmış bir üniversite sistemi, bilim üretebilir mi, eğitebilir mi? Haraçların her yıl astronomik oranlarda artırılması, yemek ve kantin fiyatlarının artırılması bu kafanın ürünüdür. Holdingleşen üniversitelerde “halk için eğitim, halk için bilim” olabilir mi? Öğrencisini eğitmeyi değil, “üniversite şirketlerinin” karlılığını düşünen kafalarla demokratik, özgür bir üniversite ortamı yaratılabilir mi?

AKP’nin “yüksek öğrenim reformu”nun temelsizliği işte bu noktadadır. Soyut demokrasi ve eşitlik sözlerinden bir şey çıkmaz.

Bu nedenledir ki, “Nasıl bir üniversite?” sorusuna verilecek cevap, aynı zamanda “**nasıl bir düzen**” içinde yaşanmak istendiğinin de cevabını içerir. Yine aynı anlamda; üniversiteleri değiştirme mücadelesi, sistemi değiştirme mücadelesini de içerir. Bunlar özdeş değildir elbette; ama birbirlerine bağlıdır. Bu çerçevede, nasıl bir üniversite istediğimizin alt başlıklarını sıralayalım:

Üniversiteler parasız ve tüm halka açık olmalıdır!

Halkı sürekli yoksullaştıran bir ülkenin üniversiteleri de bunun dışında kalmaz. Nitekim kalmıyor. Yüksek öğrenime ayrılan bütçe son 10 yılda sürekli azaldı. Yükseköğrenim bütçesinin toplam bütçe içindeki payı 1990 yılında **yüzde 4.3**’tü. Bu oran her bütçede biraz daha azalarak 2000’de sadece **yüzde 2.2** oldu.

Üniversite bütçesi küçüldükçe, mevcut bütçe-

deki YÖK yağması büyüdükçe, öğrencilerden alınan harç miktarı da artırıldı. Bunu haklı göstermek için de, dünyanın başka ülkelerinde de böyle olduğu demagogisi yapılıyor. Oysa, “öğrenci başına yapılan harcama” rakamlarında da Türkiye en geri sıralarda yer alıyor. Örneğin o çok örnek verdikleri, “uyum” sağlamaya çalıştıkları Avrupa’da öğrenci başına yapılan harcama **6 bin 585 dolar**, Amerika’da 5 bin 936 dolar iken, Türkiye’de bu rakam ancak 1500 doları buluyor. Üstüne öğrenciden **haraç** olarak tamamlamaya çalışıyorlar.

Sosyalist ülkelerde ise, öğrencinin eğitim, barınma ihtiyaçlarının tümü karşılanmakta, öğrencilerden ek bir para istenmemektedir.

Eğitim bütçesinin azaltılmasına bakarak “bu, düzenin eğitime verdiği önemi gösteriyor” demek, doğru değildir. Çünkü bütçeden aldığı pay azaltılan bir tek eğitim değildir; sağlık, konut, kıracası, halka yönelik tüm bütçe kalemlerinde aynı küçültme sözkonusudur. Buradan hareketle de, meselenin, sadece eğitim kurumlarıyla sınırlı olmadığını görmek mümkündür.

Sorun bütün olarak sistemin “**halk için**” olup olmadığıdır. Eğer eğitim sistemini “halk için, halkın çıkarlarına göre” şekillendireceksek, bunun bütün olarak sistemi halka göre şekillendirme çabasından ayrı tutulamayacağı görülmelidir.

Bu bütün içinde bakarak yeniden üniversitelere dönersek; Bir yandan halk yoksullaştırılıyor, öte yandan üniversiteler paralı ve giderek daha pahalı hale getiriliyor. Bunun pratik olarak tek bir sonucu vardır: üniversitelerin kapısının halk çocuklarına kapatılması.

“Halk için eğitim” yapan üniversiteler açısından bu kabul edilemezdir.

Bu nedenle, üniversitelere yeterli bütçe ayrılarak, üniversite kapıları halk çocuklarına açılmalıdır.

Bu da yetmez;

Bugün ülkemizdeki ve bir çok emperyalist, kapitalist ülkede üniversiteler yalnız lise mezunlarına eğitim ve bilim götüren bir işleve sahiptir.

“Halk için eğitim”, “halk için bilim” şiarıyla şekillendirilen üniversiteler, lise mezunu olmayan işçileri, köylüleri, esnafları, ev kadınlarını eğitecek, onlara çeşitli alanlarda bilgi ve beceri kazandıracak bölümlere de sahip olacaklardır. İşçi üniversiteleri, köylü üniversiteleri, çeşitli konularda asgari eğitim almış işçileri, köylüleri yetkinleştirecektir.

-sürecek-

Adana Gençliği De Derneğine Kavuştu

Anadolu kentlerinde gençlik derneklerinin kuruluş çalışmaları birer birer sonuçlanıyor. Adana Gençlik Derneği de bu kervana katıldı. Resmi işlemlerinin tamamlanmasının ardından kuruluşunu 4 ocak günü düzenlediği basın toplantısı ile duyurdu. Basın açıklamasında özetle şu görüşlere yer verildi;

*"Bizler gençlik olarak yaşadığımız sorunların çözümünün kendimizde olduğuna inanıyoruz. Bu amaçla bir araya geldik. Yapacağımız tüm etkinlikler gençliğin bilinçlenmesine, sorunları üzerinde düşünerek çözüm üretmesine ve kültürel-sosyal alanda gelişmesine hizmet etmeyi amaçlamaktadır. Bu yöndeki ilk çalışmamız geçtiğimiz hafta hayata geçen **Gönüllü Eğitim Topluluğudur**. Özellikle dershaneye gidecek durumu olmayan öğrencilere üniversite hazırlık kursları verilerek üniversite kapılarının halk çocuklarına açılması hedeflenmektedir. Gitar, saz, tiyatro ve halkoyunları kurslarıyla gençliğin eksikliğini hissettiği kültür-sanat çalışmalarını hayata geçirmeyi planlıyoruz."*

Basın açıklamasından sonra Grup Arkadaş'ın müzik dinletisi ve okunan şiirlerle, çekilen halayla gençlik daha örgütlü bir sürece coşkulu bir şekilde girmiş oldu.

Gençlik Dernekleri Etkinliklerinden

Eskişehir Gençlik Derneği öğrencileri Sivas ve Edirne'deki üniversitelerde yaşanan soruşturma terörüne karşı "şimdi sıra nerede" isimli bir imza kampanyası başlattı. Kampanyanın başlangıcında yapılan açıklamada, özellikle bu iki ilde sayıları yüzlerle ifade edilen soruşturmalara yer verilirken, gençliğin demokratik üniversite talebi dile getirildi.

Burdur Gençlik Derneği 5 Ocak günü liseli ve üniversiteli gençliğin katılımıyla bir açılış etkinliği düzenleyerek Burdur gençliğine merhaba dedi. Emniyetin engellemelerine rağmen yapılan etkinlikte derneğin amaçları ve faaliyetleri konusunda bilgi verildi.

Malatya Gençlik Derneği, Turgut Özal Lisesi'ndeki DLMK'lı dört öğrenciyi yönelik faşist saldırıyı protesto edilerek okul müdürü ve faşistleri teşhir eden bir açıklama yaptı. Açıklamaya 50 kişi katıldı.

Malatya Gençlik Derneği'nin bir başka etkinliği de, 5 ocak günü yapılan Amerikan saldırganlığına ilişkin düzenlenen söyleşi oldu. 70 kişinin katıldığı söyleşide "Emperyalist Saldırganlık ve Sorumluluklarımız" başlığı altında yapılan tartışmalarda herkesin yapabileceği şey-

ler olduğu belirtildi. Ayrıca halen Gönüllü Eğitim Topluluğu kapsamında süren matematik, geometri, türkçe derslerine ingilizce ve bilgisayarın da ekleneceği belirtilirken, varolan tiyatro, halk oyunları kurslarına bağlama, gitar kurslarının önümüzdeki günlerde ekleneceği duyuruldu.

Malatya'da 7 Ocak 1998'de faşist saldırıda katledilen Ümit Cihan Tarho, **Malatya Gençlik Derneği**'nin de katıldığı mezar anması, yemek ve basın açıklaması etkinlikleriyle anıldı. Eylemlere Hadep ve Emep gençliği ile Ümit Cihan Tarho'nun ailesi de katıldı.

YÖK Karşısı Sesler Yükseliyor

Malatya İnönü Üniversitesi öğrencileri postane önünde düzenledikleri eylemle, diğer üniversitelerde de süren YÖK karşıtı "Üniversitemi İstiyorum" kampanyasını başlattıklarını duyurdular. Yaklaşık 120 kişinin katıldığı eylemde **"YÖK'e hayır"**, **"Parasız bilimsel demokratik eğitim"**, **"YÖK Yasa Tasarısı'na hayır"** dövizleri taşındı.

6 Ocak'ta I.Ü. Beyazıt Kampüsü Ana Kapı önünde toplanan **Eğitim-Bir Sen** üyesi memurlar, **"Nerede Gürüz orda sürün"**, **"Çağdaş eğitim bilimsel üniversite"**, **"Özgür üniversite özgür toplum"** dövizleriyle bir açıklama yaptılar. Açıklamada, **"Amerika ve YÖK tam birbiriyle örtüşen politikalar içerisindedir. Milyonlarca çocuğu okuldan eğitimden uzaklaştıran eğitime hayır diyoruz"** dediler.

Celal Bayar'da Yürüyüş

Celal Bayar Üniversitesi'nde servis taşıma ücretlerine yapılan zammı protesto eden öğrenciler, Muradiye Kampüsü'nde 7 Ocak günü yürüyüş yaptılar. Jandarmanın müdahalesi sonrasında oturma eylemine geçen öğrenciler eylemlerini gece 03'e kadar sürdürdüler.

Paris'te Direniş Destek Gecesi

TAYAD Komite tarafından Paris'te düzenlenen gecede Ölüm Orucu Direnişi selamlandı. 1000 kişinin direniş destek sloganlarını haykırarak gecede yerel sanatçıların yanı sıra Mazlum Çimen ve Yasemin Gökse ile Grup Yorum türkü ve marşlarıyla kitleyi coşturdular. Ahmet Kulaksız'ın direniş üzerine konuşması coşkuyu yükseltirken, ölüm orucunu anlatan sinevizyon gösteriminde öfke doruğa çıktı.

Nema Soygunu Şimdi AKP Tarafından Sürdürülüyor Hırsızlık baki; Bir tek hırsız değişti!

Hırsızın biri gidiyor biri geliyor. Koltuktan yalan-
cının biri kalkıyor, biri oturuyor. Türkiye yönetimi,
işte tastamam böyle bir halde.

AKP hükümeti, **"Hemen ödeyeceğiz, ana para da-
hil hepsini ödeyeceğiz"** açıklaması yapmış, ardından
Sanayi Bakanı Ali Coşkun, **"Nemalar şubatta ödene-
cek"** diye söz vermişti. Ama sözü ertesi gün yalan-
landı. Ve ardından takke düştü, kel görüldü. Ali
Coşkun, talepler karşısında hemen oracıkta yalan
söyleyivermişti. Hükümetin niyeti ise, bu büyük soy-
gunu sürdürmekti.

Zorunlu Tasarruf Yasası'nın ödemelere ilişkin 6.
maddesini 12 Aralık 2001 tarihinde iptal eden Ana-
yasa Mahkemesi'nin, yasada boşluk olmaması için
hükümete tanıdığı sürenin dolduğu gün, 27 Ara-
lık'ta, Devlet Bakanı Ali Babacan, konuyla ilgili öde-
me planını Başbakanlık'a gönderdiklerini açıkladı.

Peki nasıl bir "ödeme planı" öngörüyordu AKP
hükümeti? İlk alınan karar göre, taksitlendirilerek
2008'e kadar ödenecekti. Ölme eşeğim ölme, yaz
gelsin, çalılar bitsin...

Zorunlu Tasarruf Uygulaması, son 15 yılın en bü-
yük soygunudur. Devlet tarafından yapılan resmi bir
soygun 15 yıldır sürüyor. Hırsızın yüzünde kadın ço-
rabı yok; hayır; hepsi kravatlı, kelli felli, üstelik T.C.
yetkilileri... Göz göre göre yapılan bir soygun bu.

Yapılan hesaplamalara göre,

**"Zorunlu tasarrufun başladığı 1 Nisan 1988'den
2000 Mayısına kadar süren kesintiler, dolar cinsin-
den yaklaşık 15.4 milyar doları buldu. Zorunlu ta-
sarrufta 31 Ekim 2002 itibarıyla, anapara ve nema
geliri olarak bulunan toplam tutar 12 katrilyon
849.5 trilyona ulaştı. Bu paranın 1 katrilyon 694.3
trilyon lirasını anapara, 11 katrilyon 155.2 trilyon
lirasını nema geliri oluşturuyor."**

Soygunun çapını görüyor musunuz? Soyulan,
evine ayda bir et girmeyen, çocuğuna süt alamayan,
doğru düzgün bir evde oturamayan milyonlarca
emekçi!

Tepkiler Geri Adım Attırdı

Tüm işçi ve memur sendikaları AKP'nin açıkladı-
ğı **"Nemaları ödememe planı"**nın kabul edilemeyece-
ğini, AKP'nin soygunu sürdürdüğünü, buna sessiz
kalmayacaklarını açıkladılar. Önceki hafta boyunca
KESK üyesi memurlar, ABD saldırısını, sadaka zam-
mını ve Nema soygununu protesto etmek amacıyla 7
Ocak'ta AKP binaları önünde eylemler gerçekleştiril-
di. Ankara'da AKP Genel Merkezi önüne siyah çelenk
bırakan KESK'li memurlar, daha sonra toplanan
200 bin dilekçeyi Hazine Müsteşarlığı'na iletti. AKP
binalarının önündeki eylemler sadece Ankara ile sı-
nırlı değildi. İstanbul, Adana, Diyarbakır, Hakkari,
Bitlis, Dersim, Elazığ, Urfa, Çanakkale, Sivas, Düz-
ce, Antalya, Eskişehir, Çorum, Samsun, Kocaeli,
Zonguldak'ta Emek platformu üyelerinin de katıldı-
ğı eylemlerle nemaların hemen ödenmesi istendi.

Ertesi günü memur sendikaları ile hükümet ara-
sında yapılan görüşmelerin sonucunda ise meclis ko-
misyonunda bulunan ve ödemeleri 2008'e kadar
uzatan yasanın **askıya alındığı** açıklandı.

İNÖNÜ ÜNİVERSİTESİ'NDE İŞTEN ATMALAR SÜRÜYOR

Malatya İnönü Üniversitesi Turgut Özal Tıp Merke-
zi'nde son iki ay içerisinde 22 işçinin işten çıkartılmasın-
dan sonra 1 Ocak'tan itibaren yeni ihaleyi alan Zaloğlu
Şirketi'nin ilk işi de 940 işçiden sendikalı olan 122 kişi-
yi 2 Ocak'ta işten çıkarmak oldu. İşe aldığı 700 işçiye
ise açık senet imzalatarak işe aldı. İmzalamak isteme-
yen 6 kişinin işine ise 6 Ocak'ta son verildi. Böylelikle
işten atılan işçilerin sayısı 150'ye ulaştı.

Açık senede halen imza atmamış 100 kadar işçiye
ise baskı sürerken, imzaladıkları senetleri tekrar almak
isteyen bir grup işçi de hastane yönetimine başvurdu.
Başvurularının işleme konulmayacağını belirtmesi
üzerine rektörlükle görüşmek isteyen işçilerin görüşme
talebi rektörlükçe de reddedildi. İşçiler rektörlük önün-
de basına açıklama yaparken, ihaleyi alan şirketin hiçbir
teknik aracının olmamasına rağmen, ihaleyi nasıl aldığı-
na rektörlüğün cevap vermesi gerektiğini belirttiler ve
haklarını sonuna kadar arayacaklarını dile getirdiler.

Kaynağı tekellerden yaracak mısınız?

-yaratamayacakları, yine yeni zamlarla halkın sırtına yükleyecekleri hemen belli oldu, IMF sevindi, borsa rahatladı!-

AKP iktidarının, banka kuyruklarında ölümlerine "alışılan" emeklilere 75-100 milyon arasında zam yapmasının ardından "kaynak nerede" soruları gelmeye başladı. Elbette her yatırımın, harcamanın bir karşılığı, yani kaynağı olmalı. Aksi taktirde pratikte bu zammın hiçbir anlamı olmayacaktır.

Belirtelim ki, kimi burjuva ekonomistlerinin feryatları, IMF programı bozulacak diye yaygarayı basmaları ahlaksızlıklarının, halktan, yoksullardan nasıl bihaber ve umurlarında olmadığına bir göstergesidir. O nedenle biz kaynağı nereden bulacaksınız diye sormayacağız, çünkü bu ülkede kaynağın nerede olduğu az çok bellidir.

Onyıllardır yağmalayan, emperyalist tekellerle birlikte yeraltı ve yerüstü zenginliklerimizi talan eden işbirlikçi tekellerdir kaynak.

Emeklilere zam doğru bir iş; ama tekellerden, hortumculardan alamazsanız, yarın bu zammı yine halktan çıkarırsınız. Peki AKP iktidarı kaynağı tekellerden alarak yaratabilecek mi? Yoksa onlar için çıkardıkları yasalar, hortumcuları, soyguncuları temize çıkarmak için yapılan düzenlemeler artık gizlenemez ve tepki çeker hale geldiği için emekliye verilen zam yine emeklinin, emekçinin kendisinden mi çıkarılacak?

"Kaynak" diye açıkladıklarının ilk olarak vergide artış olması tam da dediğimiz gibi bir eliyle koyup öbür eliyle almakta kendinden önceki iktidarlara aratmaya çağını hemen gösterdi.

Örneğin tekel ürünlerinden alınan özel tüketim vergisinde artış yapıldı. Devletin tekellerin kasasına akan büyük gelirleri yerine, yük yine halkın sırtına yüklendi. Böylece burjuva ekonomistleri de memnun olmuştur. Bir anlık paniklerinin ne kadar yersiz olduğunu anlamışlardır.

AKP'nin emekçilerin, yoksulların hiçbir talebini

karşılayamayacağını IMF programını sürdürme kararlılığıyla kendisi ilan etmişti. Bugün Amerikancılıklarına, hortumcuları sahiplenişine karşı gelişen tepkileri yatıştırma aracı olarak yapılan emeklilere zamma ve "asgari ücreti yeniden tartışabiliriz" açıklamaları AKP gerçeğinin her geçen gün daha da gün yüzüne çıkmasını geciktirme gücüne bile sahip değildir. Tayyip Erdoğan da bunu bildiği için, iktidarın ilk günü milletvekillerine yaptığı konuşmada, "enkaz devraldık demeyeceksiniz" sözlerini unutarak, Safranbolu konuşmasında **"Enkaz devraldık ve üzerinden bir ay geçti. Bize bir yıl verin. Üç yılda düze çıkarız"** demeye başladı.

Enkaz edebiyatının arkası, verilen bütün sözlerin unutulması demektir. Biz bu gerçeği onyıllardır gelip giden iktidarlardan biliyoruz. IMF'ci AKP iktidarı da, farksızlığını gösteriyor.

IMF "Ne Oluyor" Dedi AKP Zam Yaptı

IMF politikalarının yayın organlarından Hürriyet 9 Ocak günü şu başlığı atıyordu; **"GECE YARISI U DÖNÜŞÜ"**

U dönüşü yapan AKP iktidarı idi. Emekliye zam, asgari ücreti yeniden ele alma gibi değerlendirmeler sonrasında IMF ekonomistleri feryat etmeye başlamıştı. Gazetenin haberine göre, IMF "neler oluyor" diyerek bir adamını hemen Türkiye'ye göndermeye karar vermişti. Daha IMF memuru gelmeden gece yarısı toplanan hükümet, emekliye zammın kaynağını, tekel ürünlerine zam yaparak karşılama kararı almış, böylece IMF'yi rahatsız etmeyecek şekilde verdiğini diğer eliyle alma politikasını uygulamaya sokmuştu. U dönüşü buydu.

Hürriyet'in "hesapsız harcama" dediği emekliye verilen üç kuruşluk zam anında ne hale geliyor görüyorsunuz. Ama daha bitmedi, IMF'nin "geliyorum" demesi bile bakın başka ne kararlar almalarına neden oldu hükümetin; bu yıl devlete alınacak personel sayısı da 20 bin azaltıldı.

Borsa habere çok sevindi, dolar zil takıp oynadı! Elbette IMF de çatılan kaşlarını yumuşattı şimdilik!

BÜYÜK HESAP, KÜÇÜK HESABI YUTAR

- ABD Planları İçinde Kendine Yer Arayan Kürt Milliyetçiliği -

ABD'nin Irak'a saldırısından en çok etkilenecek halklardan biri de Kürtlerdir. ABD saldırısı, hem Irak, hem Türkiye sınırları içindeki Kürtleri bir çok bakımdan etkileyecektir. Ancak buna rağmen **"Amerikan müdahalesi Kürtler için ne getirecek?"** tartışması tek başına eksik ve milliyetçi bakış açısının tezahürü olan yanlış bir tartışmadır.

Gerek Barzani ve Talabani, gerekse de KADEK, başından itibaren sorunu esas olarak bu çerçevede ele almaktadır.

Kuzey Irak'taki Barzani ve Talabani önderliğindeki Kürt milliyetçi hareketleri, saflarını ABD'nin yanında belirlediler. Barzani, Talabani milliyetçiliği, çok uzun yıllardır, özerklik ve diğer ulusal hakları emperyalizme dayanarak elde etme politikası izlemektedir. Bu nedenle ABD'nin Ortadoğu'ya müdahalesini de bu çerçevede bir "fırsat" olarak kullanma hesapları yapmaktadırlar.

Bu politikanın artık **"milliyetçi"** bir muhtevası da yoktur. Bu düpedüz işbirlikçilik. Bir halkın katledilmesi, emperyalizmin dünya halklarına karşı bir "zafer" kazanması pahasına elde edilecek herhangi bir "özerkliğin", siyaseten ve ahlaken onaylanması mümkün değildir. Bu yolla, özerklik değil de "bağımsızlık" kazanılsa ne olur? Bu bağımsızlığın Kürt halkına bir yararı olur mu? Irak'ta ABD katliamı sonrası oluşacak "yeni" statü içinde kazanılacaklar, Kürt halkına değil, giderek kapitalistleşen Barzani ve Talabani egemenliğine hizmet edecektir.

KADEK de, soruna Talabani ve Barzani milliyetçiliği gibi sadece "Kürt" penceresinden baktığı için, baştan bu yana istikrarsız, ikircikli bir politika izledi. Hala da bu çizgiyi sürdürüyor.

Ülkemizdeki Kürt milliyetçiliği, başta ABD'nin Irak'a müdahalesini onaylayan bir tutum oldu. KADEK yöneticisi Osman Öcalan'dan KNK yöneticilerinden Yaşar Kaya'ya kadar Kürt milliyetçi hareketinin sözcüleri bu "müdahale"nin eski statüleri yıkıp Irak'ı ve Ortadoğu'yu demokratikleştireceğini ileri sürdüler.

Kürt milliyetçiliği (PKK) ABD'nin 1991'deki saldırısı karşısında da ABD'ye tavrı almayıp "fırsatçı" bir tutum takınmış, saldırının kendileri için yaratacağı imkanları hesaplamışlardı. Bugünkü tavrı ise artık sadece "fırsatçılığın" değil, ABD'nin hegemonyasındaki bir dünya düzeni içinde yer alma tercihinin sonucudur.

PKK-KADEK bu tercihin sonucu olarak, ABD'nin ortadoğu'da oluşturmak istediği statüye bir itirazın olmadığını açıklamış, bugün Türkiye oligarşisinin oynadığı rolü (Ortadoğu'ya, Kafkaslar'a açılma rolünü), birlikte üstlenmeyi bile önermişti. Aynı politika, ABD'nin "teröre karşı savaş" demagojisini tırmandırdığı bir dönemde kurulan KADEK programına, emperyalizmin diliyle **"her türlü teröre karşıyız, tererö karşı uluslararası işbirliğine açığız"** yazılarak pekiştirilmişti.

KADEK'in ABD saldırısına onay verirkenki hesabı, Kuzey Irak'ta oluşacak yeni statü içinde Talabani ve Barzani'yle birlikte iktidarın bir parçası olmak, bu olmuyorsa, en azından emperyalizmin ve Türkiye oligarşisinin kendisine yönelmemesini sağlamaktı.

Ama bu hesap tutmamış, ABD ve oligarşi KADEK üzerindeki kuşatmasını daraltmaya devam etmiştir. ABD'nin veya ABD onayıyla oligarşinin kendilerine yöneleceğini gördükleri noktada "yeniden silahlı

savaşa başlamak"tan ABD müdahalesine karşı çıkmaya kadar çeşitli tavırlar geliştirildi. Ama bunların hiçbir tutarlılığı ve sürekliliği olmadı. (Kürt milliyetçiliğinin ABD'ye karşı eylemler içinde adeta kerhen yeralışının nedeni de budur.)

Gelinen noktada daha çok "bize dokunmayan yılan bin yaşasın" tavrı içindedirler. Tüm politika ve tahlilleri kendilerine yönelinip yönelinmeyeceği üzerinde dönüp durmaktadır. Yani onlar tasfiye edilmezse iyi!

ABD'nin Irak saldırısı ancak **"Emperyalizm ve dünya halkları ilişkisi"** penceresinden doğru bir biçimde görülebilir. Ancak buradan bakıldığında doğru bir politika savunulabilir. ABD'nin büyük hesaplarının karşısına çıkarılacak küçük hesaplar, yutulmaya mahkumdur. Devrimcilerin, yurtseverlerin hesapları da büyük, dünya halklarını kapsayacak hesaplar olmalıdır. Her konuda önce **dünya halklarının** çıkarına mı, değil mi diye bakmalıdır.

Dünyaya küçük, kendisiyle sınırlı çıkarların penceresinden bakıldığında, bu ne siyasal açıdan, ne ahlaki açıdan doğru olmaz. Böyle bakanların "kazandığı" da hiç bir zaman görülmemiştir. Onlar tarihsel olarak hep kazandığını zandederken kaybedenler olmuşlardır.

Kürt halkı sözkonusu olduğunda, bu on kere, yüz kere daha doğrudur. Çünkü Kürt halkı bu trajediyi defalarca yaşamıştır. Ne zaman emperyalizme dayanılarak bir çıkış yapılmışsa, arkası Kürt halkı için yeni katliamlar, yeni göçler olmuştur. Tarihten ders almayan Barzani ve Talabani, emperyalizmin icazetini esas alan bu çizgide ilerlemiş,

ilerlemiş ve bugün Amerika adına operasyon yapan güçler konumuna gelmişlerdir.

Ülkemizdeki Kürt milliyetçiliği bu tarihten ders almak zorundadır. Özgür Politika sayfalarından, Başkanlık Konseyi açıklamalarıyla ABD politikalarına verilen onay, KADEK'in "teröre karşı" olduğunu ilan etmesi, silahlı savaşa son verilmesi, bırakın Kürtlere bağımsız, onurlu bir statü kazandırmayı, KADEK'in "terör listesi"ne alınmasını, Öcalan'ın tecritini, Kuzey Irak'taki KADEK güçlerine karşı katliam planlarını da engelleyememiştir.

"Kürt sorunu"nun her zamankinden daha fazla gündemde olması gereken böyle bir dönemde, ne Avrupa emperyalizmi, ne ABD Kürtlerin ulusal haklarını telaffuz bile etmemektedir. Avrupa, ABD emperyalizmi ve Türkiye oligarşisi, Kürt halkının ulusal mücadelesini ve örgütlenmelerini şu veya bu biçimde tasfiye etmekte hemfikirler. ABD'nin Ortadoğu'daki yeni statüsü içinde de Kürt halkının özgürlüğü, bağımsızlığı, yoksulluktan kurtuluşu yoktur. Olması da mümkün değildir. Mümkün olduğunu düşünenler, herşeyin bu kadar aleni biçimde ortada olduğu bir dünyada hala emperyalizmin değiştiğini düşünmeye devam edenlerdir.

ABD saldırılarıyla oluşacak hiçbir statü, halkların lehine olmamıştır bugüne kadar, bundan sonra da olmayacaktır. Tersini düşünen ve iddia edenler, tarihi bir yanlış içinde olmakla kalmayıp, emperyalizmin dünya halklarına karşı politika ve planlarını destekleme gibi ağır bir tarihi suçu da işlemiş olacaklardır.

Solun Beyni

Sol, ufkunu büyütmeden, mücadeleyi büyütemez

Hem siyasi anlamda, hem pratik anlamda cüretli olunması gereken bir dönemdeyiz. Ama cüret, sağlam bir maddi temel olmaksızın ortaya çıkmıyor. Cüretin kaynağı net bir politika ve güçlü bir iddiadadır.

Türkiye solunun büyük bölümü, bunları büyük ölçüde kaybettiği için bugün bu cüreti gösteremiyor. ABD saldırganlığına karşı oluşturulan çeşitli birlikteliklerde cereyan eden tartışmalar ve bu birlikteliklerin pratiği, bu açıdan adeta tüm sola bir ayna olmaktadır. Bu vesileyle bir kez daha ortaya çıktı ki, solun ufku alabildiğine daralmış, küçülmüş, iddiasızlaşmıştır. Bırakın pratik olarak yapmayı, masa başında bile bazı şeyleri artık hayal bile edemeyecek durumdadır.

Beyinler, mesela Taksim'e sıkışmış, imza kampanyası diyor-sun, aklına Taksim'e bir masa kurmaktan fazlası gelmiyor... Yoksulların, halkın oturduğu semtlere ne oldu? Onların imzasının kıymeti yok mu? Ha, orada yaparsan, medya yazmaz mı, yazmasın... Ufku küçülen, halktan kopan sol, medyaya yaslanarak adeta suni teneffüs yapmaya çalışıyor. "Medyatik" eylemler, oligarşinin icazetini alıp medyanın yansıtacağı sivil toplumcu eylem tarzı, aslında işte bu ufksuzlaşmanın, iddiasızlaşmanın doğal sonuçları.

Herkes şunu görmelidir ki,

sessiz, sedasız, reklamsız, medyasız çalışmaların sonuçları ve ürünleriyle sürüyor zulme karşı mücadele... Devrimci hareket yenilmezliğini halk denizindeki derin köklerinden alıyor. Onca katliama, onca ölümlere rağmen hala bu ülkede devrim ideali ve iddiasıyla mücadele sürdürülüyorsa, bu hem iddianın dolayısıyla kararlılığın büyüklüğünden, hem kitleler içindeki devrimci bakış açısıyla yürütülen çalışmanın sonucudur. Hemen her katliamın ardından solun belli kesimlerinin "bittiler" fetvası vermesinin nedeni de işte yine bu devrim gerçeğini görmemelerinin sonucudur.

Gerçekte o "bitti" sonucuna, kendi durumlarına bakarak varıyorlar. Böyle bir saldırıyı, katliamı biz yaşasaydık ne olurdu diye düşünüyor ve o malum sonuca varıyorlar. Türkiye'de devrimin kitlelerini ve potansiyelini, kendi sınırlı çevrelerindeki veya bu yazıya daha uygun bir deyişle "Beyoğlu kitlesi"yle sınırlı sanıyorlar. Çünkü dünyaları o kadar küçülmüş. Dünyası küçülenin ufku da, iddiası da küçülür.

Şu veya bu eylem için afiş, bilirdi tartışılıyor; yüz küsur örgüt bir araya gelmiş, ama kafalarından 3-5 binden öte rakamlar geçmiyor. Bırakın milyonlarcayı, yüzbinlerce bildiriyi, afişi düşünemiyor bile.

Halk içinde örgütlenme yapmayı unutmuş, beynini basın açık-

lamalarına, çağrılara kilitlenmiş... Herşeyi gününbirlik alıyor... Ufku bir mitinge uzanıyor... İğneyle kuyu kazmaktır oysa devrimci mücadele... Bugün sonuç alamayabilirsin (mesela ABD saldırısını durduramayabilirsin) ama halkı örgütlediysen eğer, o yarına kalır. Emperyalizm karşısındaki, zulüm karşısındaki cepheni sağlamlaştırır, büyütür.

Aslında çeşitli tabloları yanyana düşünmek çok çarpıcıdır. Mesela bir parti düşünün; adı büyük, tantanasından yanına varılmıyor, kendisine sorarsanız, "Nazım'ın mezarı"yla Türkiye'nin gündemini belirliyor. Bir başkası "solun birliğiyiz" diye geçinip ötekileri "marjinal" diye kaale almıyor. Bir başkası işçi sınıfının temsilciliğini üstlenmiş, yüzbinlerce üyeli Emek Platformu temsilcilerinden başkasını yaklaşıtırmıyor yanına. Sonra bunlar; 1 Mayıs'ta veya seçim kampanyasında haftalarca uğraşıp didinip oradan buradan -hatta kimi Türkiye çapında- güçlerini toparladığı halde, ortaya bir kaç bin kişi çıkabiliyor en fazla. Üstelik bunlar polis saldırısı ihtimalinin pek olmadığı eylemlerdir. Çünkü zaten onların bazıları cop yenilmeyecek eylemlerin teorisini de yapmışlardır, cop yeme ihtimalinin olduğu eylemler devrimci eylemler değildir, bazıları da geceleri evlerinin basılmayacağı devrimciliğin teorisini yapmışlardır. Evet buna rağmen, gövdeleriyle, dallarıyla işte o kadar olabilmişlerdir. Ama öte yanda, şu veya bu vesileyle öyle çok uzun boylu, geniş çaplı organizasyonlar da olmadığı halde, Türkiye'nin orasında burasında kızıl bayrak denizleri çıkıyor ortaya.

Belki görmezden geliyor sol bunları. Oysa düşünse; onların bittiler fetvasını verdiği yerde dalgalanıyor bu bayraklar. Polisin en vahşi saldırılarının defalarca hedefi olmuş ve yine olabileceği koşullar altında uzayıp gidiyor o kortejler.

Tablolar arasındaki bu fark, sivil toplumca, ufuksuz, kendine ve halka güvensiz çalışma tarzıyla, iddialı, kararlı, bedel ödeme riskini göze alan ve ufku büyük devrimci çalışma tarzının arasındaki farktır.

Hiç bir koşulda kurumayan o kaynağın, dinamizmini kaybetmeyen o potansiyelin uzağında olanlar, doğal olarak üç beş bin bildiri, üç beş imza masasının ötesini hayal bile edemiyorlar. Önerilere "olmaz, yapamayız, edemeyiz..." gözlüğüyle bakıyorlar. Taksim, Kızılay, Konak dışına değil kendileri, ufukları bile çıkamıyor.

Bu ufuksuzluk, dünyalarının bu küçülmüşlüğü, mesela "Cephe" dediğinizde de ortaya çıkıyor. Birlik herkesin dilinde olmasına rağmen, bunu başarabileceğimize, bunun halkı örgütleyen ve hare-

kete geçiren bir birlik olabileceğine inanmıyor. Kimi açıkça söylüyor inançsızlığını, kimi inançsızlığını açığa vurmak yerine, ayak sürüyor.

Ufeksuzluğun ve iddiasızlığın örneklerini çoğaltabiliriz. Ama örneklerden daha önemli olan, ufeksuzluğun ve iddiasızlığın kaynaklarına inebilmektir. Hem ideolojik, hem mevcut pratik şekillenişten kaynaklanan nedenleri var bu durumun.

Emperyalizmin "tek kutupluluk" propaganda-ları, devasa askreri gücüyle desteklediği tehdit ve gözdağı altında, devrimlere inancın kaybedilmesi, en temeldeki ideolojik kaynaktır. Devrimden vazgeçenlerin savrulacağı yer, düzendir. Politikalar, örgütlenme biçimleri, çalışma tarzları da artık düzen içinde kısmi reformlar hedefiyle şekillenecektir. Devrimin terkedildiğinin açıkça söylenip söylenmemesi bu noktada fazla bir şey farketmez; pratik anlattığımız tarzda şekillenir.

Emperyalizme karşı direnilebileceğine ve emperyalizme karşı halkların zafer kazanabileceğine inananların beyni, her fırsatta "sivil toplumcu muhalefet" biçimlerine kayacak, kitleleri, militanlığı, dişe diş direnişleri ve açık ideolojik tutumları yadsıyan tavırlar hakim olacaktır. ABD saldırganlığına (veya savaşa karşı) yüzyetmiş civarında kurumun bir araya geldiği platformlarda, en karakteristik anlamıyla sivil toplumcu, AB'ci kurumların tavır ve yaklaşımlarıyla, kendisine devrimci, sosyalist diyen reformist, oportünist siyasi hareketlerin tavır ve yaklaşımlarını aynılaştıran da budur.

İnanıp inanmaması, iddialı olup olmaması bir yana, devrimi isteyen, demokrasiyi isteyen tüm sol güçler, bu tabloyu sorgulayıp, iddialarını ve ufuklarını büyütmelidirler. Türkiye bir devrim ülkesidir. Nesnel koşulları itibarıyla Türkiye'nin devrime gebeliği sürmektedir. Ne emperyalizmin, ne oligarşinin gücü kadr-i mutlak değildir. Türkiye halklarının anti-emperyalist, devrimci, demokratik mücadelesini büyütme için ufkunuzu büyütün. Tarihsel iddiamızı kuşanalım. Ne tarihin sonu geldi, ne devrimlerin. Yeryüzü, ülkemizden Filistin'e, Kolombiya'dan Nepal'e, milyonları ağırlayan Avrupa meydanlarına kadar bunların palavra olduğunu kanıtlayan gelişmelerle dolu.

Evet, kelimenin gerçek anlamıyla silkinmeye ihtiyacı var solumuzun. Silkinip beynindeki tortuları, yüreğindeki posaları atmaya ihtiyacı var. Ama bunu yapmaya başlamak için fazla vakit yok. Yüzlerce örgütün, kurumun katıldığı birliklerden Türkiye halklarının gür sesini yükseltmek için oyalanmayın; açın ufkunuzu, iddianızı büyütün.

Siyonist Zulmün Çaresizliği

İsrail'in Filistin topraklarına yerleştiği tarihi bir yana bırakın, sadece şu son intifadanın üzerinden geçen zamanda yaşananları kafanızda canlandırın.

İki yılı geçti, üçüncü yılına girdi intifada direnişi. İsrail'in başvurmadığı tek bir yöntem kalmadı; işgal, kitle-sel katliamlar, suikastler, ev yıkımları, sürgünler, soka-ğa çıkma yasakları, Filistin yönetimini işlemez hale getirmeler, mülteci kamplarının tepesine bombalar yağdır-malar, genç yaşlı çocuk demeden hareket eden her filistinliyi kurşunlamalar, ambargolarla açlığa mahkum et-meler ve daha sayılabilecek yüzlerce yöntem denendi.

Ama Filistin direnişi kırılmadı. Hala siyonist İsrail'e darbeler vuruyor. Saldırıların, abluka ve işgalin yoğun-laştığı son bir ayın ardından geçtiğimiz hafta eşzamanlı olarak gerçekleştirilen iki "şehitlik eylemi" bu gerçeği bir kez daha gözler önüne serdi. Ve artık İsrail zulmü-nün yapabileceği hemen hiçbir şey, hiçbir zulüm yönte-mi kalmadı. Şimdi çaresizliğini kendisi itiraf ediyor.

25 İsraillinin öldüğü ve yüze yakınının yaralandığı ey-lemelerin ardından toplanan İsrail Hükümeti, "kızgınlıkla cevap vereceğiz" açıklaması yaptı ve şu kararları aldı:

"İsrail'in yeni kararları; daha fazla operasyon yapılacak... 3 Üni-versite kapatılacak... Filistin Mer-kez

Konseyi toplantısı en-gellenecek.. Filistinli yetkililerin 14 Ocak Londra toplantısı için gitmelerine izin veril-

meyecek..."

Tam bir dengesizlik içinde Filistin yaşamını felç et-meye yönelik kararlar ne askeri mantıkla, ne siyasi bakışla açıklanabilir. Çünkü direnen halk, siyonist zulümde ne askeri ne de siyasi mantık bırakmamış parçalamıştır.

"Kızgınlık" Çaresizliktir

"Kızgınlıkla cevap vereceğiz" diyor Şaron. Kızgınlığı-nın, hançer yemiş boğanın kızgınlığından hiçbir farkı yoktur. Çaresizliğin ve şuursuzca saldırganlığın en çıplak ifadesidir. Ben devletim diyen bir gücün çaresizliğini iti-

raf etmesi böylesi açıklamalarla görülür. Ki, Filistin hal-kına boyun eğdirme adına aldığı yeni "önlemler" de aynı çaresizliğin ifadeleridir.

Yöntemlerini eleştirenler çıkabilir, şu tür eylemler olmasa da, böyle olsa diyenler olabilir, nitekim var da. Halkların direnme hakkı ve direnen halklarının yenil-meziği anlaşılmadığında bu tür eleştiriler kulağa hoş da gelebilir. Büyük çoğunluğu askerileşmiş İsrail'de "sivil-ler" tanımı ne kadar gerçekçi ayrı bir konu, zulmün per-vasızlığı karşısında hiçbir hükmü yoktur bunların.

Asolan şu ki, direnişte kararlı bir halkı yenebilecek hiçbir teknolojik, askeri savaş aygıtı yoktur. Dünyanın en gelişmiş savaş aygıtı olan İsrail'e karşı direnenler bu-nun en açık kanıtlarını sunmaktadır bize. Yaratıcılık da işte bu zeminde, direnme kararlılığında kendini açığa vurmaktadır.

Kınayıcılar Zulüm Karşısında Sessiz

Çürümüş yapısıyla intifada önünde engel olur hale gelen Filistin yönetimi saldırıyı "terörist saldırı" olarak niteleyip kınadığını açıkladı. Hala Amerikan planlarından medet uman Arafat'ın icazet üzerine şekillenen kınayıcı-lığı artık rutin hale geldi. Başka "kınayıcılar" da hemen saldırıyı kınadılar.

ABD, İngiltere, Rusya, Çin yaptıkları açıklamalarla eylemi kınadıklarını açıkladılar. Senelerdir süren İsrail işgaline karşı, katliamlara, suikastlere, İsrail'in hukuk tanımaz zulmüne karşı sesleri çıkmaz, en fazla işgal gi-bi bir durum kınanarak geçirilir, iş Filistinlilerin eyle-mine gelince anında harekete geçerler.

Arafat'ın durmadan çağrılar yaptığı "uluslararası ka-muoyu" denilenler işte bunlar.

Şaron'un "kızgınlıkla" verdiği ve vereceği cevaplar tıp-kı saldırıdan hemen sonra girdikleri mülteci kampında kar-şılaştıkları gibi direnişle karşılaşacaktır. 3. yılına giren in-tifada bunu rahatlıkla söyleyebilmemizin ispatı durumun-dadır.

FARC'dan Pusu

Kolombiya'da FARC gerillaları başkent Bo-gota yakınlarında polis konvoyuna kurdukları pusuda 8 polisi öldürdü, 5 polis yaralandı. Ko-lombiya'da da Amerikan destekli yeni hükümetin katliamla sonuç alma politikası gerillaların eylemlerini engelleyemiyor.

Asaf Harman'dan Şehit Kızı Feride'ye...

Munzur'dan getirdiğim toprağı, toprağına kattım kızım

Sana geç yazdığımda bana darılmayacağını biliyorum. Hiç kızarmısın bana kızasın. Bir haftadır misafirlerin geliyor, inan ki zaman olmadı yazmaya.

512 gündür başladığın yolun sonuna ulaştığın haberini aldığımdaya inanmak gelmedi içimden, kabullenmek kolay olmadı. İkinci vasiyetin üzerine yakınların, yoldaşların seni Küçükarmutlu Cemevi'ne götüreceklerinin ve öyle yola çıkacaklarının haberini aldık. Ama zulüm makineleri vasiyetini engelledi. Yakınların ve can yoldaşların seni yola çıkardılar.

Yüzlerce sevenlerinle yola çıktık seni karşılamaya. On yıldır hasretini çektiğin babaevine, köyüne Şera'ların Maksut'ların karış karış gezdikleri topraklara seni taşıyan araba arıza yaptığından sana ulaştığımızda güneş batıyor, dağların doruklarında kızılıklar en güzelliklerini gösteriyor, sarılı cephe yıldızının ve karanfillerle, papatyalarla bezenmiş tabutunla daha da güzelleşmişti. Dağların kızılığını ne kadar da severdin Feridem.

Köye ulaştığında yüzlerce sevenlerin, yakınların coşkuyla karşıladı seni. Her yan kızıla bürünmüştü, tabiat kızıla kesmişti. Kimbilir sen ne kadar sevinmişsindir, özlediğin evinde fazla misafir edemedik diye üzülmesin. Şartlar el vermedi, karanlık olmuştu, eksi 10-15 derecede sevenlerin seni yolcu etmeye gelmişler ve bekliyorlardı. Vasiyetin üzerine herşey sana yakışır oldu. Yıkadılar, kınanı yaktılar, gerilla kıyafetini giydirdiler ve

Cephe bayrağına sarılı bedenini, yüzün açık, meşaleler ışığında herkes seni görmeye geldi ve sırayla öperek tilililerle sloganlarla omuzlar üzerinde mezarlığa yol aldık. Vasiyetindi. Aylar önce Munzur dağlarından getirdiğim toprağı mezarının toprağına kattım kızım. Törenine katılım çok ve coşkuluydu bilesin. O an bulutlar dağıldı, ay ışığı seni daha da güzelleştirdi.

İkinci gün sabah erkenden yoldaşlarınla sana misafirlığe geldik. Mezarın karanfillerle papatyalarla süslediler, başucuna ağaç dikteler, kızıl mendillerle resimlerinle süslediler. Sana da her güzellik yakışıyor canım benim. Ve senin sevdiğin türkülerin verdim yoldaşlarına. Sevinmişsindir Feridem.

O gün akşamı İstanbul'dan seninle gelen sevenlerini kovar gibi yolcu ettik. Evet kovar gibi ki, gitmek istemiyorlar, senden ayrılmak zor geliyor onlara. Yok Feride bir hafta misafirim olacaksınız, ayrılmayız dedilerse de yola çıkardık. Misafirlerine öyle davrandığımda kızdın mı bana papatyam?

Seni çok seven amcan (herkes seni çok sever) Feride'nin üç yemeğini vereceğim diyerek hazırlık yaptı. Tüm çevre köylere haber verildi, üzülmek söyleyeceğim yağın kar yolları kapattı, katılım az oldu hepimiz üzüldük. Sen üzülmeye Feridem. Ailece seni ziyaret edip şehir evine dönmeyi düşündük. Yanına geldik, seninle fotoğraf çektik. Anan ateşini yaktı, ağıtlar yaktı. Ayrılacağız diye kızmıydın. Seni yalnız bırakmayacağız sık sık misafirin olacağız.

*Hadi de bana be
Çoban yıldızı
Bir yıldız olup
Karışsam aranıza
Ve
tüm karanlıkları
aydınlatsam
Bana da yanında
yer verir misin?
Artık bir ışık
Sadece bir ışık olup*

*Aydınlatmak istiyorum
karanlıkları
Ve bir de
maviliklere karışıp
vatanımın, halkımın
oynayan çocukların
o cıvı cıvı seslerini
duymak istiyorum.*

FERİDE HARMAN

Gece karanlığımızda eve ulaştığımızda sen bizi karşıladın o güzel yüzünle, parıldayan gözlerinle her odada sen vardın. Hepimizi üzen bir durumla karşılaştık. Sonay tarafından dikilen, adı Feride olan çiçek solmuştu. Üç gün içerisinde, tüm yaprakların boynu büküktü. Çok şaşırdım, mantığım durdu gibi oldu, acaba susadı mı diye suladım gözyaşlarımla, suladım suladım... Solgunluğu yavaş yavaş geçti, dirildi. Yaşamaya dım inanmazdım.

Kardeşlerin köşeni hazırladılar karanfillerle, papatyalarla, kızıl mendillerle süslediler. Süslü oldun da oldun. Ne diyelim adını süslü mü koyalım Feridem. Çok sevdiğin şiiri unutmadılar, fotoğraflarının altına, kızıl mendillerin arasına yerleştirdiler. Hatırlarsın değil mi:

*Öyle acılar çeksem ki
çocuklar
Size hiç acı kalmasa
Öyle ölsem öyle ölsem ki
çocuklar
Size hiç ölüm kalmasa*

Feridem, sarı papatyam;
İnsanları, yaşamı çok severdin.
Çocukları daha da çok severdin.
On gündür sevenlerin bizi yalnız bırakmıyor. Onlara hep anılarını, **yüce direnişini, sevdanı** anlatıyorum. Ve sonunda senin röportaj yaptığın kasetini izletiyoruz. Çok etkileniyorlar, yüce direnişine saygı duyuyorlar ve gözyaşlarını da gizlemeye çalışıyorlar.

Kır çiçeğim; senin acın yaşamım boyunca yüreğimdedir. Onun kadar da yüce direnişine yüreğimle katılıyorum, saygı duyuyorum, gurur duyuyorum.

Sana güle güle demekten başka ne diyebilirim, öpüyorum.

Baban Asaf Harman

İMDAT BULUT MEZARI BAŞINDA ANILDI

Kar üstünde kızıl karanfiller

Ölüm orucu şehidi İmdat Bulut, Kars Akyaka Köyü'ndeki mezarı başında anıldı. Karlar altındaki mezarını karanfillerle süsleyen yoldaşları ve yakınları İmdat'ın devrimci yaşamını anlatan bir konuşma yaptılar. O'nun zindanlarda düşüncelerini ve düşlerini savunmaktan geri kalmadığını ve bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için bedenini tereddütsüz ölüme yatırıp ve ölümsüzleşerek doğduğu topraklara döndüğü belirtilen konuşmada şöyle denildi;

"Sen ki namussuzlara ömrünle cevap veren, sen ki yoksullar için canını feda etmekten kaçınmayan devrimin azgın çocuğu, sakın ola ki gözün arkada kalmasin. İdeallerini ve düşüncelerini yaşatmak ve iktidara getirmek için üzerimize düşeni eksiksiz yerine getirmek boynumuzun borcudur. Ve yüzyıllardır halkları katleden, sömüren şerefsizlerin yoz külütürünü reddediyoruz. Destanlar yazan şehitlerimizi, seni unutmayacağız."

Halil Önder Anıldı

19 Aralık katliamını durdurmak için Ceyhan Hapishanesi'nde bedenini tutuşturan Halil Önder, Osmaniye Düziçi ilçesindeki evinde verilen yemekle anıldı. Yemekte Halil'in mücadelesinin anlatılmasının ardından mezarı ziyaret edildi. Mezarlık girişinde yüzlerce jandarma, polis ve robokopların engeline takılan kitlenin ısrarı sonucu mezarlığa girildi. Halil mezarının başında da sloganlar ve marşlarla anıldı.

Kırıklar F Tipinde Baskılar

TAYAD'lı Aileler 7 ocakta yaptıkları açıklamayla İzmir Kırıklar F Tipi Hapishanesi'nin açılışından bu yana yaşanan işkence, baskı ve hak ihlallerinin anlatıldığı bir mektubu kamuoyuna duyurdular. Kırıklar F Tipi'ndeki tutsaklardan Bülent Ersoy'un mektubunda, diğer bütün F tiplerinin açılışında yaşanan işkence olaylarının yanı sıra, tecritten, savunma hakkının engellenmesinden ve idarenin keyfi uygulamalarından örnekler yeralıyor.

ACAT'tan Tecriti Kaldırın Çağrısı

İdam ve İşkenceye Karşı Hristiyanlar Hareketi (ACAT), Türkiye'de işkencenin, tecritin sona erdirilmesi için Cumhurbaşkanı A. Necdet Sezer'e gönderilmek üzere dilekçe kampanyası başlattı. Paris'te başlatılan kampanyadaki dilekçelerde DGM'lerin ve işkencenin yanı sıra, F Tipleri ile izolasyonun güvence altına alındığı dile getiriliyor.

CHP'Lİ MİLLETVEKİLLERİNDEN ÖLÜM ORUCU DİRENIŞÇİLERİNE ZİYARET

CHP Milletvekilleri Engin Altay ve Yüksel Çorbacioğlu 9 Ocak günü Ankara Numune Hastanesi'ne bir ziyaret yaptılar.

Meclis İnsan Hakları İzleme Komisyonu üyesi olan milletvekilleri hastanenin mahkum koğuşunda bulunan ve ölüm orucu direnişçisi olan Özlem Türk, Tanju Mete ve Yusuf Aracı ile görüştüler.

Milletvekili Altay ve Çorbacioğlu birkaç gün önce zorla ve bilinci açık olduğu, tedaviyi kabul etmediğini belirttiği halde müdahale edilen Özlem Türk'ün yaşadıklarının TAYAD'lı ailelerce kendilerine aktarılması üzerine hastaneyi denetlemeye karar verdiler. 8 Ocak 2003 akşamı bu amaçla hastaneye gitti fakat içeriye girmelerine izin verilmedi. Bunun üzerine ziyareti bugün gerçekleştirdiler.

Görüşme sırasında İnsan Hakları İnceleme Komisyonu Üyesi olarak değil, kişisel inisiyatifleri ile geldiklerini belirttiler. Direnişçilere özel görüşme yapmak isteyip istemediklerini sordular, direnişçiler özel bir isteklerinin olmadığını belirterek öneriyi reddettiler. Direnişçiler "bugüne kadar taleplerimizi söyledik. Resmi işlemlerde ve girişimlerde görüşmeler temsilcilerimizle yapılmalıdır." dediler.

Ziyaret sonrasında milletvekilleri ölüm oruçlarından duy-

ÖLÜM ORUCU DİRENIŞÇİSİ ÖZLEM TÜRK HASTANEDEN KAÇIRILDI

Dergimiz yayına hazırlandığı sırada aldığımız bir habere göre Ankara Numune Hastanesi'nde tutulan ölüm orucu direnişçisi Özlem Türk'e kelepçe takılarak kollarından damarları kesilerek serum takıldığı öğrenildi. Avukatı Zeki Rüzgar zorla müdahale edilmesinin ardından müvekkili Özlem Türk'ün bir ambulansa konularak hastaneden kaçırıldığını ve akıbetinden endişe edildiğini belirtti.

dukları üzüntüyü dile getirerek insani değerlerin herşeyden önce geldiğini vurguladılar. Devletin "ölüm orucunu bırakın öyle görüşelim" mantığının yanlış olduğunu söylediler. Yoğun baskılar sonucu insanların bu konuya duyarsızlaştırıldığını, kamuoyunun yeniden oluşturulması gerektiğini belirterek, konuyu Meclis İnsan Hakları Komisyonu'nda gündeme getirip çözüm için ellerinden gelen herşeyi yapacaklarını, sorunun takipçisi olduklarını söylediler.

Görüşmeler yaklaşık yarım saat sürdü.

İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ REFERANDUM EYLEMİ

9 Ocak 2003 günü saat 12.45'te Hukuk Fakültesi koridorunda alkış ve sloganlarla biraraya gelen öğrenciler "Savaş Değil Referandum İstiyoruz/ Gençlik Derneği" pankartı açtılar. ABD'nin ve iktidarın savaş mantığını anlatan, bu savaş kararının halk tarafından değil egemenler tarafından verildiğini, söz hakkının bizde olması gerektiğini belirten kısa bir konuşmadan sonra ana kapıya doğru yürüyüşe geçti.

"Bu Vatan Bu Halk Bizim, Kahrolsun Emperyalizm, Savaş Değil Referandum istiyoruz, Irak Halkı Yalnız Değildir" sloganlarıyla platforma gelindiğinde atılan sloganlardan sonra "Gündoğdu" marşı söylendi ve basın açıklaması okunmaya başladı. Basın açıklamasından sonra "Haklıyız Kazanacağız" marşıyla birlikte içeri döndü.

Yine sloganlarla meydana gelen yaklaşık 30 kişiden oluşan grup "Gelki Şafaklar Tutuşsun, Halkımızın Geline" türküleri eşliğinde halay çekerek basın açıklamasını sona erdirdi.

Yine Hukuk Fakültesi'nde saat 12.00'de Demokratik Öğrenci Hareketi de 150 kişiyle "Savaş ve Tecrite Hayır" yazılı pankartla bir basın açıklaması yaptı.

Son olarak saat: 13.30'da da Öğrenci Konseyleri yaklaşık 60 kişilik bir kitle ile "Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi" yazılı pankart ile bir basın açıklaması yaptı.

Aynı saatlerde İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nde 120 kişiden oluşan Müslüman Öğrenciler "Kahrolsun Amerika ve İşbirlikçileri" pankartıyla basın açıklaması yaptı.

SAKARYA'DA SAVAŞA KARŞI PANEL

8 Ocak 2003 tarihinde Sakarya Gonca Düşün Salonu'nda Lastik-

İş Sakarya Şubesi'nin de yardımlarıyla Gençlik Derneği, Yurtsever Gençlik, YDG,DGH ve Emek Gençliği tarafından "Irak'ta Savaşa Hayır" konulu bir panel düzenlendi. Panele konuşmacı olarak Pınar Selek ve Sennur Sezer katıldı.

Çok sayıda sendika ve parti temsilcileriyle birlikte 200 kişinin katıldığı ve saat 14.00'da başlayıp 16.00'da sona eren panelde; "Savaşı Sömürsüz Umutlu Bir Gelecek İçin" yazılı bir pankart açıldı. "Ortadoğu Halkları Yalnız Değildir" ve "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganları atıldı.

Panele katılımı engellemek için polis, tüm uyarılara rağmen gelenleri rahatsız edecek şekilde aramalara başvurdu.

SAVAŞ İSTEMİYORUZ

Samsun'da 26 Dernek ve sendikaların oluşturduğu Samsun Savaş Karşısı Platform'ca düzenlenen "Savaşa Hayır" çalışmalarını çerçevesinde DİSK Karadeniz Bölge Temsilciliği Karadeniz içerisinde basın açıklaması yaptı.

Atakum Sahili'nde toplanan yaklaşık 400 sendika üyesi ve çevre sakini, ABD'nin Irak'a yapacağı olası müdahaleye tepki gösterdi.

ABD ve savaş karşıtı sloganların atıldığı eylemde denizinde pankart açıldı. Suya karanfil atıldı. Üzerinde Savaşa hayır Amerika'nın imparatorluk savaşına ortak olmayalım" yazılı önlükler bulunan işçiler denize girdiler. Ardından DİSK Karadeniz Bölge Temsilcisi Bekir Balovacıklı'nın deniz içinde yaptığı basın açıklamasında, ABD'nin olası operasyonunda limanlarımızı kullanmasını protesto ettiklerini belirterek "Ülkemizdee, denizlerimizde ve limanlarımızda, Amerikan askerlerini ve savaş gemilerini görmek istemiyoruz" dedi. Ayrıca eylemde polislin provakatif tavrı dikkat çekti.

basın
tv

KIRILIR YALANIN ÇARKI

TV'den Haber izleyen ve Irak haberleri izleyeceklerin DİKKATİNE!..

Okuyacağınız Milliyet yazarı Can Dündar'ın 9 Ocak günkü yazısı, hem o günleri hem de bugün Irak'a saldırı hazırlıklarına ilişkin oligarşinin yalanlarını (genelde bütün yalanlarını) anlama açısından bir örnektir. Medyadan beynimize nasıl yalan bombardımanı yapıldığının, işbirlikçiliğin nasıl gizlendiğinin belgesidir...

~ ~ ~

"TRT'den Nasıl İstifa Ettim?"

O geceyi hayat boyunca unutmayacağım. 17 Ocak 1991'in ilk saatleri... Amerika'nın Bağdat'ı bombalamaya başladığı gece... Saat 2 civarında haber patlar patlamaz çoğu dünya yurttaşı gibi ben de hemen TV karşısına geçmiş, savaşı CNN'den izlemeye koyulmuşum. Telefon çaldı. Arayan, o aralar çalıştığım TRT'nin üst düzey bir yetkilisiydi. Panik halindeydi. CNN, savaşı canlı yayımlamaya başlamış, yeni özel ka-

nalımız Star da, CNN'e bağlanıp tercümeye girişmişti. TRT, geç kalmıştı. "Hemen atla gel" dedi karşıdaki ses...

... Benden ne beklediklerini bilmiyordum. Kurumda bir süredir Bülent Çaplı ve Gülfem Aslan'la birlikte "CNN Dünya Raporu" programına haber hazırlıyor, CNN'le ilişkileri yürütüyorduk... CNN yayını ekrana verilecek, ben de anında tercüme edecektim. İyi de koca yayın kuruluşu, aylardır beklenen bir savaşa neden hazırlıksız yakalanmış ve bir simültane tercümanın yapabileceği bu işi bana yıkmıştı? Bunun nedenini, stüdyoya girerken yapılan tembihlemeden anladım.

CNN ilk yayınında Bağdat bombardımanına İncirlik'ten kalkan uçakların da katıldığını bildiriyordu... O yüzden söyleneni bire bir tercüme etmeyecek, savaşı Türkiye'nin dahlini çağrıştıran ifadeleri ayıklayarak yayına verecektim. "Saçmalamayın" dedim...

Tartışacak vakit yoktu. "Stüdyoya gir ve denileni yap" dediler. O arada önemli bir önlem alınmıştı: CNN'in yayını yarımşar saatlik bantlar halinde kaydediliyor, hemen montaja sokulup "sakıncalı bölümler" ayıklanıyor, sonra montajlı bant canlıymış gibi yayına sokuluyordu. "Ben bu oyunda rol almam" dedim. İstifamı verip çıktım.

Eve döndüğümde, TRT ekranında genç bir meslektaşımı "İncirlik" sözcüğünün geçmediği montajlı bantları tercüme ederken gördüm. Kendisi sonradan epey yükseklerle tırmandı..."

ÇİZGİYLE

kahramanlar Ölmez

Reyhan Havva İPEK

Şehitlik tarihi: **12 Ocak 1995**

Şehit düştükleri yer: Diyarbakır

Şehit düşme şekli: Dicle Üniversitesi'nde dört devrimci öğrenciydiler. TÖDEF'li olarak akademik demokratik mücadele veriyorlardı. Herkesin, bu arada tabii ki polisin de bildiği bir öğrenci evinde kalıyorlardı. Önce ev dışında Refik Horoz'u gözaltına aldılar. Refik'i de eve getiren ölüm mangaları, dördünü birden katlettiler.

Selim YEŞİLOVA

Hüseyin DENİZ

Refik HOROZ

Birtan ALTUNBAŞ

Şehitlik tarihi: **16 Ocak 1991**

Şehit düştüğü yer: Ankara

Şehit düşme şekli:

9 Ocak'ta Hacettepe Üniversitesi Beytepe Kampüsü'nün çıkışında gözaltına alındı. Ağır işkencelere maruz kaldı. İşkenceci katillere istediklerini vermedi. 16 Ocak'ta durumunun ağırlaşması üzerine Gülhane Askeri

Tıp Akademisi'ne götürüldü. Orada şehit düştü. Onu işkencede katledenler, terfi ettirildi.

Şehitlik tarihi:

12 Ocak 1980

Şehit düştüğü yer:

İstanbul Çeliktepe

Şehit düşme şekli:

Anti-faşist mücadelesinin neferlerindendi. Halkın güvenliği için nöbet tuttuğu bir sırada gericiiler tarafından katledildi.

Mustafa EROL

Dünya halklarının kurtuluş kavgasında düşenler...

Rosa Lüksemburg

Şehitlik tarihi: **15 Ocak 1919**

Şehit düştükleri yer: Almanya

Şehit düşme şekli: Alman devriminin kararlı, cüretli, iki önderiydi Rosa ve Karl. Polonyalı olan Rosa, daha 15 yaşında mücadeleye katıldı. Alman Sosyalist Demokrat Partisi (SPD) içinde devrim ve sosyalizm için dövüştüler. SPD revizyonistleştikçe, onlar Marksizmin bayrağını yükselttiler.

1. Emperyalist Paylaşım Savaşı başladığında Sosyalist Demokrat Parti'nin bir çok önderi burjuvaziyle aynı safta yer aldılar. 1914'te SPD'nin meclis grubu Kayzer Hükümeti'nin savaş kredileri lehine oy verdi. Buna karşı çıkan ve oy vermeyen sadece iki kişi vardı: Rosa ve Karl.

1916'da Rosa Lüksemburg, Karl Liebknecht, Franz Mehring ve Klara Zetkin'in önderliğinde bir grup, Spartaküs Birliği'ni oluşturdular.

Spartaküs Birliği, 1918 sonunda ayaklanmaya önderlik ederek, sosyalist devrimi gerçekleştirmeye çalıştı. 15 Ocak 1919'da SPD'li İçişleri Bakanı'nın emrindeki polisler Rosa ve Karl'ı bir otelde tutuklayarak orada kurşuna dizdiler.

Ama öldüremediler Rosa ve Karl'ı; aradan geçen bunca yıla rağmen, hala onların ölüm yıldönümünde, yüzbinler toplanıyor mezarlarının başında.

Karl Liebknecht